

75 ANYS DE MÚSICA PER A ESCOLARS

**MAXIM
VENGEROV**

*Nou fenomen
del violí*

RAMON OLLER, COREÒGRAF DEL MOMENT

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00
BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardines
Tel. 435 89 89
MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

ca

Mú
per

(I
Arti
Busq
Jo
Gab
C
Mo

JOSE

C
CA
ORIO
DE
PA

E
M
ex

Fotog

125 catalunya música

3A ÈPOCA ANY XII
NÚM. 125, MARÇ 1995

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez
Fotografia: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000, S.L.
Trafalgar, 14, 3r 1a A
Tel.: 268 35 00

Preimpressió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Pere
Artigas, Josep Ma. Bricall, Josep Ma.
Busquets, Josep Caminal, Jordi Casas,
Josep Casanovas, Gregori Estrada,
Gabriel Ferrer, Joan Guinjoan, Carles
Guinovart, Oriol Martorell, Xavier
Montsalvatge, Marta Muntada, Lluís
Oliva, Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
JOSEP M. AINAUD DE LASARTE, PERE
ARTÍS, HELENA BAYO, XAVIER
CASANOVAS-DANÉS, JOSEP
CASANOVAS, JAUME COMELLAS,
CARLOS GERVILLA, CARLES LOBO,
ORIOLE MARTORELL, MARJOLIJN VAN
DER MEER, LLUÍS MILLET, VICTÒRIA
PALMA, DAVID PICÓ S., FRANCESC
TAVERNA-BECH I JOAN VIVES
BELLALTA.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.

Fotografia gran de portada de Gerard
Poch

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

TEMA

FOTO: POCH

MUSICALIA

SCHERZANDO

CONCURS

DISCOS

- 5 *Varèse, conflictiu...*
- 6 *Informe secret sobre la música desconeguda*
per David Picó S.
- 10 *Liliana Maffiotte. Una pianista compromesa amb la*
contemporaneïtat
per Carles Lobo
- 14 *Mikrokosmos: OBC: per un consens efectiu*
per Pere Artís
- 17 *Del seu affm.: Sr. Lluís Homar*
per Jaume Comellas
- 18 *L'autenticitat de Joaquín Achúcarro. Un bon*
concert de l'Orquestra del Lliure
per Xavier Casanovas-Danés
- 21 *Un concert de luxe. Evocant els feliços seixanta.*
per Josep Casanovas i F. Taverna-Bech
- 22 *Amb Varèse va arribar l'escàndol*
per X.C.-D.
- 23 *Quan la cobla pot ser esdeveniment musical*
per J.C.
- 26 *Els Diumenges al Palau. Un cicle en progressió*
per RRMC
- 27 *La petja de l'obra d'Artur Martorell*
- 28 *Artur Martorell i la música en l'ensenyament*
per Oriol Martorell
- 31 *L'entorn musical d'Artur Martorell*
per Josep M. Ainaud de Lasarte
- 33 *Joventuts Musicals de Barcelona, pioners en la*
iniciació musical per a escolars
per RRMC
- 36 *Els escolars catalans i el Palau, grans coneguts*
per RRMC
- 40 *Alfonso Sanz. Artífex de la històrica "Cultural"*
per Lluís Millet
- 45 *Catalunya Música proposa. Gabriel Fauré*
per Victòria Palma
- 46 *Maxim Vengerov, un nou gran artista del violí*
per RRMC
- 50 *Ramon Oller. Un apassionat creador*
d'Esparreguera
per Marjolijn van der Meer
- 54 *per Cesc*
- 55
- 56 *Mitologia musical al voltant d'una mutilació*
per C. Gervilla

Al cambiar el rostro de las comunicaciones, la energía y el transporte en cada país, la gente puede cambiar la visión del mundo.

Al aumentar el conocimiento sobre la geografía terrestre, la raza humana se convenció de que el mundo no era plano. Según siguen progresando los avances en las telecomunicaciones, la energía y el transporte, nuestra visión del mundo sigue cambiando. Nuestra presencia es mundial: con Alcatel, GEC Alsthom, Cegelec, Saft y Sogelerg-Sogreah, estamos presentes en más de 110 países. En asociación con nuestros clientes y con una profunda experiencia y conocimiento de los mercados locales, desarrollamos soluciones adaptadas a las necesidades de cada

país en comunicaciones, energía y transporte.

Nuestros equipos, redes y servicios integran las tecnologías más avanzadas. Alta velocidad en transporte sobre railes, sistemas de banda ancha para redes públicas y privadas, comunicaciones móviles digitales, baterías para coches eléctricos, automatización industrial... Entendiendo y satisfaciendo las necesidades de los clientes en cada país, ayudamos a trazar el mapa del territorio más importante del futuro.

Hacia el progreso a través de las comunicaciones, la energía y el transporte

D

e vegades ens hem dolgut de la passivitat d'un públic musical que, en temps passats, es manifestava de manera més ostensible, en contrast amb l'apatia que sembla ser la tònica dels darrers anys, en els quals tot és tàcitament acceptat, amb resignada indiferència, sense signes d'entusiasme, però sense cap manifestació explícita de desacord. Aquest estat letàrgic va esclatar sobtadament en les protestes sorolloses d'una part dels auditors en un recent concert de dis-

sabte a la tarda de la temporada de l'OBC. El motiu: l'audició de *Déserts* d'Edgar Varèse (1883-1965). El detonant: tres interpolacions de sons manipulats, difosos per dos canals de bandes magnètiques, alternades amb quatre seccions instrumentals. Ja que aquest episodi ha merescut un cert ressò polèmic en els mitjans de comunicació i en els nostres cercles musicals, demana un comentari particular.

Quan Varèse va retornar a París per a l'estrena de *Déserts*, el 1954, era quasi desconegut a la capital francesa. L'estrena de *Déserts* va provocar un tumult comparable al de *La Consagració de la Primavera* de Stravinsky, una quarantena d'anys abans, al mateix Teatre dels Camps Elisis. Des d'aleshores han passat quaranta anys més. La figura del compositor ha estat objecte de biografies serioses i la seva obra d'estudis aprofundits. És cert, però, que continua sent objecte d'un debat estètic legítim. Després de l'estrena de *Déserts*, Jean Roy va escriure, «l'obra ens transbalsa, ens aniquila; no tenim poder sobre ella, perquè ens posseeix, tot donant-nos un formidable cop de puny. Excepcionalment, s'escau que un músic sincronitza el seu rellotge amb l'hora dels pintors i dels poetes». A la mort del compositor, Iannis Xenaquis va proclamar: «per a mi, representa un dels músics més importants d'aquest segle, potser més important, en el terreny de la música directa i de la seva invenció radical d'un món sonor completament nou, que les recerques de grans homes com Schönberg, Webern i Stravinsky». I, més tard, Pierre Boulez, manifestà, en canvi, certes reserves: «podem trobar els seus moments més reeixits en les obres curtes, en què la seva invenció espontània s'exerceix provocant menys problemes (...) Els instants se succeeixen, però el seu lligam és força feble...». I el mateix Varèse havia confesat, abans de l'estrena de *Déserts*, «... une oeuvre d'un musicien qui s'appelle Varèse (...) La musique s'appelle les *Déserts*. Vous l'aimez ou vous ne l'aimez pas, c'est tout. Pourquoi bavarder autour?».

Però no ens sembla que les motivacions dels auditors protestaris barcelonins incidissin en aquest debat raonable. És més: en altres ocasions, han suportat estoicament l'audició d'obres irrefutablement vulgars i mancades d'imaginació, cosa que no és el cas que ens ocupa. La indignació fou causada per la presència de sons manipulats electrònicament? Ningú no hauria negat, segurament, l'impacte o l'eficàcia d'aquests mateixos sons, per il·lustrar determinades seqüències cinematogràfiques o per recolzar els horrors dels conflictes de Bòsnia o de Ruanda en un documental, cosa que ens mostra el caràcter essencialment convencional i confortable que encara conserven per a una part del públic els recintes «sagrats» de les sales tradicionals de concerts.

Però el fet també és susceptible d'altres reflexions. Les protestes d'una part dels espectadors van impedir, de fet, de poder escoltar l'obra, i van vulnerar, doncs, el dret dels espectadors que, precisament, havien pagat la seva entrada per escoltar-la. Un cop acabada la interpretació era el moment, en tot cas, de mostrar el desacord. Finalment, s'ha manifestat l'opinió que els recursos públics no han de ser malversats en la programació d'unes obres tan marginals i minoritàries, sinó que han de ser destinats —així ho sembla manifestar alguna carta apareguda en els nostres mitjans de comunicació— a satisfer les assossegades apetències musicals dels espectadors, més o menys minoritaris, que tan ostensiblement van mostrar la seva disconformitat amb l'esmentada obra de Varèse. Contràriament, som molts els qui creiem que la missió de les activitats musicals projectades i finançades des de l'esfera pública és, també, formativa, pedagògica i complementària. En tot cas, és opinable la perfectibilitat de l'equilibri entre les obres inhabituals i les de gran repertori en la programació de la nostra primera agrupació simfònica. Per això, el públic té la llibertat de donar-hi suport o no amb la seva assistència.

Varèse, conflictiv...

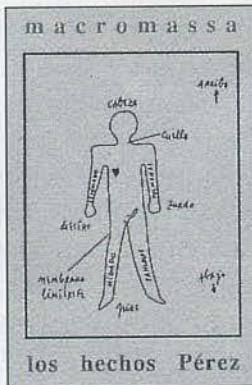
Informe secret sobre la música desconeeguda

per DAVID PICÓ S.

Quod nemo novit, paene non fit (allò que ningú no coneix, a penes existeix). Ho va escriure l'escriptor llatí Luci Apuleu a la seva novel·la més cèlebre, *Les metamorfosis o l'Ase d'Or*. Hi ha moltes coses, però, que sobreviuen al marge del coneixement general, i malgrat existir, "a penes" són vives i ben vives. Per exemple, alguns tipus de música. A tots els països, músics poc coneguts treballen sense ajut ni promoció. Són músics inquiets, des preocupats per l'èxit i les vendes. La seva música, lluny dels patrons establerts, és difícil de classificar i, per tant, no tenen un lloc dins la indústria discogràfica. Es guanyen la vida component música d'encàrrec o fent arranjaments per a músics famosos. Alguns d'ells porten més d'una dècada en actiu, editant discos i guanyant premis, però malgrat tot encara són músics de subsòl, tan desconeguts com la seva obra. A casa nostra n'hi ha un grapat, d'aquests músics. Una mena de catalans "no gens universals".

Entre els grups "inexistents" de noves músiques, cal esmentar: Audiopeste, Alien Mar, Gran Motor Cabeza, SuperElvis, Pascal Comelade, Alius, Tina Gil, Oriol Perucho, Raeo, Jumo, Gat, Zush, o els més coneguts -aquest sí- Front Sonor, de la Fura dels Baus. Però n'hi ha tres que, només per la seva constància al llarg dels anys, mereixen una menció especial. Ells van ser els capdavaners i ara són els més coneguts entre els desconeguts: Macromassa (18 anys en actiu), Koniec (12 anys) i Gringos (quasi 9 anys).

Però qui és aquesta gent? Coneguem els inconeguts.

Koniec

Comencem per Macromassa. El seu nucli fundador, el componenten Juan Creek (saxo baríton modificat, veu) i Víctor Nubla (clarinet baix modificat, veu). Durant els 18 anys de trajectòria, Macromassa ha evolucionat de forma dinàmica i oscil·lant (música rara, *psicoheavy*, *psicofolk*, ZOG música), però mantenint intactes les seves característiques vitals, que són: 1) un gargot melòdic que torba l'esperit, damunt una plataforma rítmica que l'estova; 2) un text narratiu d'iniciació a una sil·lògica privada i humorística; 3) la utilització reflexiva de la tecnologia; 4) la singular intensitat d'un desgavell musical ordenat segons les seves pròpies lleis.

Des del 1976 ha actuat a nombrosos festivals i ha editat set treballs discogràfics: *Darlia Microtónica* (EP 1976), *El concierto para ir en globo* (LP 1978), *Macromissa* (LP 1985-87), *Espejo rapidísimo Quingen* (LP 1988), *Tolosako Banda...* (LP 1991), *Los hechos Pérez* (CD 1993), i el recent, i en viu, *Macromassa ZOG Live* (CD 1994).

Coneguem ara Koniec. Els seus components són Joan Saura (teclats), Josep Palomas (baix), Quico Samsó (bateria) i Xavier Maristany (saxos). Durant els 12 anys de carrera, Koniec ha evolucionat segons les inquietuds

dels seus components, partint de la música filtrada per seqüenciadors fins a la contundència i l'espontaneïtat actuals. Koniec són uns mestres de la tensió i la distensió, del pas del silenci a la sotragada caòtica més forta. Una música imprevisible, intrèpida i d'humor variable.

Quatre treballs configuren la producció discogràfica: *Senza Parole* (LP 1984), *Barcelona Ficción Romance* (LP 1990), *Ad Livingstone*, amb la Big Ensemble del Taller de Músics (CD 1991), i *Silenci en Bla* (CD 1993).

Acabem aquesta presentació oficial amb Gringos. Aquest grup neix a Barcelona l'any 1986. Els seus components són: Joan Anton Mas (instrumentista), Sergi Riera (ordinadors), Josep M. Senou (compositor i instrumentista) i Jaume Subirana (vídeos i computadores). Gringos és un grup de producció i realització més que no pas de composició. Tenen l'estranya habilitat de mesclar elements diversos (sons de la natura i del carrer) i aconseguir que sonin nous i cohesionats, com si haguessin conviscut junts tota la vida. L'any 1989 va guanyar el premi a la Biennial de les Arts de Barcelona, en l'apartat de música, i el 91 en l'apartat de vídeo. No actuen amb gaire assiduïtat i, com els grups anteriors, acostumen a posar la seva

LOUIS SCLAVIS SEXTET

Ellington on the air

DOMINIQUE PÉREZ
YVES ROBERT
FRANÇOIS RAULIN
PIERRE CHEVILLON
FRANÇOIS LASSUS

BANDA SONORA ORIGINAL de la sèrie documental de

HISTORIES DEL CARIB

"The Caribbean Local Heroes"

GRINGOS • Cuba • Elena Burke • Venezuela • Dominica •
María Díaz • República Dominicana • Víctor Estévez • Haití

música i les seves idees al servei d'altres disciplines artístiques.

Discografia: *Histories del Carib* (CD 1989, banda sonora original de la sèrie de TV3), *Gringos* (CD 1990), i el nou treball *Banzim Banzam* (CD 1994).

Al nostre país, aquests tres grups són els més reconeguts entre els desconeguts. Però el desconeixement no té fronteres. Un exemple: qui és Louis Sclavis? Un nom estranger. A París, en canvi, aquest nom

provoca passions. I no és que els exciti el nom, és que ells coneixen Sclavis i saben que és un dels compositors més sorprenents i interessants dels últims anys. Però aquí no és conegut, tot i que l'any 89 va participar a la Biennal de les Arts de Barcelona, i va guanyar-hi el Premi Europa! Fins i tot a Londres és difícil trobar els seus compactes si no és a una botiga especialitzada en jazz (Ray's Jazz Shop, 180 Shafesbury Avenue). A Catalunya no se'n troba cap. No es distribueixen. Per això aprofito l'avinentsa de redactar aquest article, per donar quatre dades d'un músic tan excepcional com desconegut.

Louis Sclavis és un clarinetista, saxofonista i compositor nascut a Montpeller. La seva llarga carrera va iniciar-se en el món del jazz i ha passat, entre d'altres, pel Free Jazz Workshop de Lió i per l'ARFI (Association à la Recherche d'un Folklore Imaginaire). L'any 1985 va crear el seu propi quartet amb excel·lents músics francesos.

Sclavis i el seu grup és el resultat de la tècnica, molt depurada, al servei de l'originalitat. Sclavis es mou àgilment travessant les fronteres del jazz, la música contemporània, la música ètnica i l'antiga, i articulant de manera no gens traumàtica ni forçada diferents escoles musicals.

Entre la seva discografia destaquem: *China* (1987), un catàleg de píndoles d'originalitat; *Chamber Music* (1989), complexitat i imaginació; *Trio de Clarinettes* (1991), dur, en directe i amb una obra de Pierre Boulez; *Ellington on the air* (1992), el jazz tradicional com a inspiració de peces desinhibides, no gens tradicionals; *Rouge* (1992), una perla, la combinació intel·ligent del jazz i la música contemporània; *Acoustic Quartet* (1994), transitori.

Fins aquí aquest breu informe sobre la música desconeguda —ara un pèl més coneguda, i per tant, més existent.

La desconeguda veu de l'experiència

per D.P.S.

Els grups de "música inclassificable" comparteixen, a més de la seva vaga etiqueta, el gust per l'humor, la tecnologia i el mestissatge (ex-eclecticisme). Per analitzar aquests temes, ens hem fet ressò de l'autoritzada veu de tres dels homes amb més experiència dins del món —o submón— de les músiques desconegudes. Ells són: Toni Ayza, responsable del *management* de Gringos. Xavier Maristany, membre fundador de Koniec i compositor inetiquetable de músiques per a altres arts. I Víctor Nubla, membre fundador de Macromassa, president de l'Asociación Laboratorio de Música Desconocida i dinamitzador d'innombrables iniciatives músico-culturals.

Els ens parlen dels temes més rellevants.

La indústria del disc i els mitjans de comunicació

Toni Ayza, Gringos: La música ja no és un art, és un negoci, i els mitjans de comunicació estan mediatitzats pels interessos econòmics de la indústria discogràfica. Malgrat això, Gringos no es planteja els discos per vendre.

Xavier Maristany, Koniec: Crec que les discogràfiques que tenen el poder són una mica ruques. Grups com Koniec i d'altres podríem vendre moltes més còpies. El nostre és un mercat petit, però un mercat. A fora funciona molt bé. Però aquí, a l'editor li costa portar-ho al distribuïdor, i a aquest li costa deixar-ho a la botiga, i als de la botiga els costa deixar-ho en un prestatge, i al públic li costa comprar-ho perquè allò no està classificat.

Víctor Nubla, Macromassa: A la indústria, no l'interessa què es ven, sinó vendre-ho. I el públic no descobreix els músics buscant coses noves, els descobreix per mitjà de la TV, el cinema, la premsa, és a dir, els mass-media. Jo porto 18 anys escrivint en premsa i organitzant festivals, però això no val per a res si les patums que mouen milers de persones no diuen que hi ha més coses a part d'ells mateixos.

Etiquetes

T.A.: On posem Gringos?, em van preguntar els d'una famosa botiga de discos. Aquest no és un problema de Gringos! Les etiquetes, les posen els altres. A Radio France, un popular locutor va dir que érem els Pérez Prado dels noranta. Van una mica desorientats.

X.M.: Hi ha una botiga a Barcelona que no saben on posar Koniec, i ens van posar al calaix dels cantants catalans. Però no tenir una etiqueta és un avantatge, et sents més lliure. Si em pengen una etiqueta, canviaré. Prefereixo no vendre ni un sol disc.

V.N.: En Brossa parlava de la cultura embolicada en paquets i un llaç. Perquè es venguin aquests paquets, només els falta l'etiqueta. Algunes etiquetes, alhora, van ser eslògans reivindicatius. Però ara la indústria els ha assimilats, només serveixen per vendre. Avui dia la cultura està malalta... Macromassa ens treballem les nostres etiquetes. Vam dir que fèiem música rara, després psicoheavy i més tard psicofolk. I tothom s'ho va creure.

Públic

T.A.: Un cert públic va a concerts per esnobisme. La gent que es mata per veure la Laurie Anderson, teòricament hauria de fer cua per veure Gringos, però...

X.M.: La música és moltes coses més, fins i tot abans, que música. Té una dimensió social: és un motiu per sortir de nit amb els amics o amb la dona, per relacionar-se, per fer-la petar, per deixar-se veure... Tot això supera el fet musical. I quan la gent assimila un fenomen musical, aleshores hi va, perquè està reconegut. N'hi ha que assimilen el rock, l'òpera, la música contemporània... És un hàbit social.

V.N.: El públic que rebutja sistemàticament determinades músiques, és com aquell que diu que no és racista, però mai no deixaria que la seva filla es casés amb un negre. És la por i el rebuig a allò diferent.

Jazz, música contemporània i New Age

T.A.: La New Age fa una apologia ensucrada de la natura. Però la natura és salvatge. Gringos va fer un vídeo musical en què es mostrava com cuidava un pastor les seves ovelles, i era brutal, molt dur. Gringos fan anti-New Age.

X.M.: Als de música contemporània, com els de jazz, no els agrades, si sonen fort. I Koniec, quan volem, sonem molt fort. Pensen que si sonen fort és perquè no saps tocar fluix.

Els bons músics de jazz saben que no cal demostrar sempre que ets molt bo. Però hi ha uns quants "plastres" que sempre volen ser el más rápido del Oeste.

A la New Age hi ha els músics que toquen teclats amb do major tota l'estona, i els músics que s'han fet grans, molts d'ells abans d'hora. Aquesta música no molesta i serveix per pair els àpats. Compleix una funció social.

V.N.: Hi ha sessions d'electroacústica que només són una demostració dels aparells, com n'hi ha que només són una demostració de la guitarra o la bateria.

En jazz hi ha guitarristes que toquen pensant en la seva dona, i la resta ens avorrim molt. El camp del jazz viu, aquí, és la rumba. Per això l'àmbit del jazz a casa nostra és limitat i una mica esnob. Pel que fa a la New Age, al principi era un concepte filosòfic, però ara només és un tipus de música.

Tecnologia i mestissatge

T.A.: A Europa els gèneres estan molt més mesclats. Aquí programar Carles Santos i Gringos sembla una bajanada, però ells dos, musicalment, s'entendrien perfectament.

X.M.: Hi ha músics, especialment de jazz, que pensen que si fas mescles és perquè no saps tocar. Crec que això és de fa cinquanta anys. Si puc manipular el so del saxo, i m'interessa fer-ho, no vull renunciar a aquesta possibilitat.

V.N.: El músic té la llibertat de crear, divertir-se i mesclar gèneres, sense fer-ne només un.

Crec que el que defineix el nostre segle és la tecnologia. Si tu ets en el món de la música popular de masses, el folklore és tecnològic.

Generalitat de Catalunya

Entre tots, millor.

Des de la restauració de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ara fa quinze anys, entre tots, els sis milions de catalans, hem fet molta feina. I Catalunya ha avançat molt.

Hem impulsat la creació d'una extensa infraestructura de transports i comunicacions, disposem d'una xarxa industrial més sòlida; el progrés econòmic és evident; la sanitat, l'ensenyament i els serveis socials han guanyat en qualitat i extensió. La llengua catalana i, amb

ella, la nostra cultura estan consolidant el procés de recuperació del seu espai natural. I s'ha potenciat la creativitat artística i cultural. La nostra realitat nacional comença a ser coneguda i reconeguda a l'estranger. I tot això s'està produint en un molt bon clima de convivència i serenor. Podem encarar el futur amb confiança. Estem ben situats. Ara, entre tots, podem assolir, si així ens ho proposem, que Catalunya no faci sols un pas, sinó un gran salt endavant. Assolir, en

definitiva, un país millor. Ens cal, doncs, continuar fent la feina amb il·lusió i rigor a les escoles i universitats, als serveis públics i a l'empresa privada, a la indústria, al comerç, al turisme, al món rural, a l'assistència social, a la investigació i a la cultura. A tot arreu i tothora, perquè si fem el que hem de fer podem situar Catalunya en una millor posició a Europa. Entre tots ho farem.

Entre tots, millor.

LILIANA MAFFIOTTE

Una pianista compromesa amb la contemporaneïtat

per CARLES LOBO

Cal que els intèrprets fem música contemporània, és l'única manera que soni, i fer-la és una opció personal a la qual s'arriba per curiositat

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya li va atorgar el Premi Nacional de Música a l'Intèrpret de Música Contemporània (en l'edició de 1994), per la seva dedicació a la difusió dels nostres compositors vius a tots els racons del planeta on ha actuat i actua encara. És Liliana Maffiotte, pianista i catedràtica de Música de Cambra al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona.

Em rep un dia qualsevol, després de la seva jornada de treball a l'aula 111 del centre on imparteix les classes:

—Entra Carles, entra! Perdona'm si estic una mica espessa; és divendres, final de trimestre i tinc la sensació d'haver esgotat absolutament totes les meves energies: no sé què en sortirà, d'aquesta conversa...!

Però evidentment això no és veritat..., sense energies la vida seria impossible i Liliana Maffiotte traspasa una vitalitat superior a la mitjana..., i amb simpatia, que és el més valuós.

Recordo haver parlat en altres ocasions amb intèrprets que també han rebut aquest premi en edicions anteriors. En alguns casos el Premi els ha esperonat a augmentar les seves activitats, a sentir-se com obligats a ser mereixedors d'un honor tan alt, a superar-se a partir del reconeixement. En canvi, per a Liliana

Maffiotte, l'honor i la il·lusió de ser premi Nacional és real.

—Però pel que fa a la seva tasca professional, en què l'ha influïda, el Premi?

—En res, concretament. Ja fa uns 20 anys que faig música d'ara, i com que hi crec, continuaré fent-la exactament igual com fins ara; procuraré que cada dia sigui millor, com he fet sempre, i el Premi és un reconeixement que em dona suport per mantenir la il·lusió, però no a canviar ni fer més del que crec que haig de fer, o tinc previst fer.

Hi ha pocs exemples d'intèrprets que es familiaritzin amb la música contemporània d'una manera natural, espontània, per vocació (podríem dir). En la majoria dels casos cal una iniciació, una motivació que ofereixi la clau de volta i entrar en aquest apassionant món de la creació viva i actual. Però, en definitiva, és una decisió personal... En un moment donat es decideix entrar-hi i que aquell primer contacte no quedi en simple experiència per guardar-la en el record i prou. En el meu cas, va ser ara fa uns 20 anys, a través d'Henri Gagnebin, el president del Concurs Maria Canals, ell fou qui em va demanar que toqués una obra seva (una Tocata i em va invitar a tocar al Centre de Primeres Audicions del Conservatori de Ginebra, on sovint s'estrenaven obres de compositors d'arreu del món. Jo hi vaig

anar a tocar la seva Tocata i em va demanar que portés música d'aquí. Jo vaig escollir els Suburbis de Mompou i la Sonatine pour Yvette de Montsalvatge. Aquest va ser el meu primer contacte amb la música contemporània. El que vaig viure va ser extraordinàriament interessant; el fet de poder treballar les obres amb els mateixos compositors. Això és bàsic..., penso que aquesta és la meua clau particular. I per extensió és el que intento que passi amb els meus deixebles. Al conservatori fem molta música contemporània, i constato habitualment que quan el compositor està al costat del deixeble, a les classes, les seves obres entren amb molta més facilitat, ells es poden explicar autènticament, i els deixebles ho reben amb naturalitat (a part que es desvetlla la seva curiositat més immediata). I sobretot que el compositor no fa indicacions de tipus tècnic, aquest és un aspecte en el qual és el deixeble el que s'ha d'espavillar tot sol... El compositor transmet el que ha volgut dir en l'obra... els alumnes queden embadalits en descobrir coses que per ells mateixos no podrien, encara.

Poc després d'aquella primera experiència, Joan Guinjoan em demanà d'estrenar el seu Hòndes aquí, ja que ja s'havia estrenat a França. I després vaig poder treballar amb Josep Soler... Entre aquests contactes i la meua curiositat natural, la cosa ja no estava feta, ja m'havia iniciat en la música contemporània i mai més he deixat de fer-ne.

I si haguéssim de fer un balanç del moment creatiu que vivim ara a Catalunya, què en sortiria? Doncs jo no veig res d'unitari

Liliana Maffiotte rep el Premi Nacional de Música de mans del conseller de Cultura, Joan Guart (foto: G.J.M.)

Cada compositor escriu a la seva manera, segons la seva pròpia personalitat i els llenguatges estan molt definits. Potser podríem establir, per un costat, el que fa Josep Soler i els que ell ha influït; per l'altre tenim Joan Guinjoan o David Padrós, per exemple, que és tot un altre món; els de Phonos (ja gairebé un altre gènere); després Llorenç Balsach, que va "per lliure" amb un segell molt i molt particular, que sembla com si volgués posar una mica de sal a tot aquest panorama; o Mestres Quadreny, un cas molt curiós, ja que em recorda una mica els mosaics de Gaudí: un trecament i un tornar a muntar, tota una altra estètica que no té res a veure amb les anteriors, etc. Hi ha, en definitiva, un ventall molt ampli, i jo, com a intèrpret, procuro tocar-los tots, o almenys tots aquells que crec que són seriosos. La majoria els continuo interpretant, i d'altres, pocs..., molt pocs, he deixat d'incloure'ls als meus programes, precisament perquè no els trobo seriosos, autèntics. Si després de profunditzar en una obra, no hi trobo seriositat, la deixo caure, no m'interessa: o bé és un exercici d'harmonia (que n'he tocat molts) o és especulació gratuïta: no m'interessa gens.

En general, els compositors contemporanis que més interessen Liliana Maffiotte serien: Schönberg, hi ha obres cabdals

de Schönberg; també m'ha arribat extraordinàriament Lutoslawsky, sobretot després d'haver treballat amb ell directament aquí, al Conservatori... Ligeti també m'interessa molt, i... Bartók. I dels més clàssics, sobretot els francesos impressionistes: per la subtileza de la seva música, i després ja els habituals, com Brahms, Beethoven i sobretot Bach, aquest és un punt de referència constant: passo èpoques amb Mozart o Brahms, però a Bach, sempre hi acabo tornant, és com cíclic.

Liliana Maffiotte exporta la nostra música arreu del món, ja que ella toca sovint a l'estranger: M'apassiona viatjar i com més lluny millor, i sobretot perquè la mundologia és tan i tan formativa que penso que aquesta amplitud de mires que et proporciona t'educa la imaginació i al final es nota a l'hora de tocar (li deu venir de família, aquesta afició a viatjar, ja que Liliana Maffiotte prové d'una família de mariners). Per això m'interessa força saber com es rep la nostra música fora de Catalunya i quina és la seva experiència personal: Bé, cal dir que evito els programes monogràfics, hi ha molt pocs compositors que aguantin un programa monogràfic. Si vas a un concert on totes les obres del programa són... d'Albéniz, per exemple, surts garratibat, amb els nervis alterats. Per altra

banda, en moltes ocasions (sobretot a Rússia, que m'ho demanen sovint) procuro explicar les obres i si sé que hi ha estudiants entre el públic, després els convido a veure la partitura: em funciona molt bé, hi ha gran interès. També aprofito els cursos per exportar la nostra música. Fins i tot he fet cursos per a nens petits en què he programat música contemporània procurant traspasar els mecanismes per a una millor comprensió tot esperonant la curiositat natural dels nens i ensenyant com es poden aconseguir els diferents efectes sonors propis del llenguatge contemporani.

Però ara cal veure com inclou aquests compositors en els seus programes: Tinc una fórmula per configurar un esquema panoràmic de programa de concert que sempre he aplicat i m'ha donat molt bon resultat, tant a Sud-amèrica com a Àsia o a l'Àfrica. Mira: començo pels clavecinistes, continuo amb el nacionalisme, el romanticisme i, per acabar, els contemporanis. Sempre hi incloc els nostres compositors, som els intèrprets catalans els qui hem de tocar la nostra música i donar-la a conèixer arreu. Aquest és el tipus de programes que munto, canvio els compositors o les obres, però com que m'agrada la fórmula i dona bons resultats, no tinc necessitat de canviar-la. Tot, evidentment, amb independència dels progra-

mes de repertori, és clar. De concerts, en faig pocs i procuro que siguin molt escollits, que cada concert tingui una cosa especial. Pujo molt el nivell de la qualitat. Prefereixo la qualitat a la quantitat de concerts. Pensa que tinc família i no vull que l'activitat concertística m'impedeixi de viure-hi. M'ha calgut molta ajuda, l'he rebuda i sobretot evito el bollo. Per altra banda, intento agrupar els concerts (en faig una mitjana de dotze l'any) per temporades, o gires, ja que la pedagogia em porta molta feina, moltíssima...

Doncs entrem-hi: Fa sis anys que m'hi dedico, al Conservatori, i sempre fent música de cambra. Abans només ensenyava piano, i ara aquest és el nou repertori: la música en grup..., és apassionant, fascinant. Però la gran quantitat d'hores de preparació que vol em té agafada absolutament, m'ofega una mica i tot. So-

bretot, i a part dels horaris, cal buscar nous repertoris, obres contemporànies que estiguin al nivell dels alumnes; parlar amb els compositors perquè vinguin a classe, i fins i tot hem fet algunes estrenes, també.

Els deixebles hi entren d'una manera molt natural... i fins i tot són ells mateixos els qui molt sovint em demanen de tocar obres d'ara, són ells els qui em fan propostes, hi ha més curiositat de la que pot semblar a primer cop d'ull. Però (l'altra cara de la moneda) també hi ha gent que, d'entrada, no en vol ni sentir parlar, no en vol fer de cap manera, i d'altres que no diuen que no, però que són un pèl reticents. Qui no en vol fer, no en fa: cal posar-se d'acord, en això. Però tinc les meves eines per introduir-los i faig que en sentin molta. Aleshores descobreixen que la música contemporània no és tan agressiva com s'havien imaginat.

Suposo que és a la classe d'instrument i altres matèries on s'ha d'educar i sensibilitzar (potser una mica per força) el coneixement específic de la música contemporània; la música de cambra ha de treballar altres aspectes de la pràctica instrumental. Tot així, ja ho hem vist, a la classe de Liliana Maffiotte n'hi ha i no pas poca.

Aquest és, doncs, un perfil parcial de la premi nacional de Música en la disciplina d'Interpret de Música Contemporània. Una pianista que ho és des de sempre, des dels 8 anys, i que es va iniciar en l'art de la interpretació instrumental acompanyant, fent música de cambra, que ara la vida l'ha portada a oferir concerts com a solista i a viure apassionadament la pedagogia musical en el sentit més ampli de la paraula, però centrada en la seva pràctica, més que no pas en el vessant teòric.

CASINOS DE CATALUNYA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA

S'ha renovat, per a la Temporada 1994-95, l'acord de col·laboració com a **Membre d'Honor**, entre **Casinos de Catalunya** i la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**, que en el seu dia van signar el Sr. Artur Suqué i Puig, President de **Casinos de Catalunya** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**.

Amb aquest patrocini **Casinos de Catalunya** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

STAGE 95

Curs Europeu de Música de Cambra
(10 al 13 de juliol)

Curs per a Joves Instrumentistes
(12 al 18 juliol)

Curs per a Mestres i Professors de Música (13 al 18 de juliol)

Jornades de Renovació Pedagògica
(14 al 16 de juliol)

Grups en residència:

Endellion String Quartet

Quintet Moragues

SoLaRe String Trio

Professors:

Anna Alegre, Anna Baget, Boris Berman,

Timothy Boulton, Frederic Giberga,

Josep Guallar, Jesse Levine,

Andrew Marriner, Pawel Rouba i

Charles Tunnell

Direcció artística:

Eric Hollis, Salvador Brotons,

Carles Riera i Delfí Colomé

Residència Escolar Bell-lloc (La Roca del Vallès)
10 al 23 de juliol de 1995

Informació:

Centre Cultural de la Fundació "la Caixa"

Passeig de Sant Joan, 108 . 08037 Barcelona Tlf. (93) 458 89 07

Editat un fulletó específic d'aquesta activitat

Fundació "la Caixa"

MIKROKOSMOS

OBC: per un consens efectiu

Els mitjans de comunicació quotidians ens han fornint darrerament un seguit de notícies en relació amb el nomenament de director de l'OBC.

Unes notícies que —si més no tal com ens han estat reportades— deixen entreveure que alguna cosa no acaba de funcionar prou bé en les relacions entre les institucions que integren el nou Consorci de l'Auditori i l'Orquestra. Així ho dedueixo de la visió global del tema, tal com ens ha pervingut públicament: declaracions no gaire afortunades, explicacions poc consistents, esment de la necessitat de plantejaments previs que hom donava per fets, al·lusions de tipus personal, etc.

En aquest panorama confusionari, goso dir que l'única actitud seriosa ha estat la de qui ha aparegut esmentat com a possible titular de l'Orquestra, el qual —fins ara, almenys, a l'hora de redactar aquest article— ha reaccionat amb un silenci digne. (Ah, l'eloqüència del silenci...! Un cop més, evoco *El silenci del mar* de Vercors, una petita obra mestra.)

Hom vol el millor per a allò que estima. Per això, som molts els qui volem el millor per a l'OBC. Per això, també, no som pas pocs els qui ens hem sentit desconcertats per uns fets que no s'adiuen amb el rigor amb què desitgem que siguin menats els afers culturals; un rigor que transcendeixi susceptibilitats personals (a vegades, prou difícils de superar) o col·lectives (cosa que encara és pitjor).

Malament rai, si la Música —en majúscula— no fos en l'horitzó de tots els qui n'han de regir la manifestació pública, com a prioritat absoluta. Malament rai, si fos convertida en música —en minúscula— embastardida per opcions que no fossin exclusivament de signe artístic.

M'esforço a esbrinar les causes del xipoll recent. Passo llista als membres que integren el Consorci i em costa d'imaginar-me'ls defensant actituds numantines.

Qui sap, doncs, si allò que ha passat no és reduïble, en última instància, a uns mecanismes de comunicació interinstitucional no prou afinats. Tant de bo que fos així!

La voluntat explícita de consens institucional que ha portat a la creació del Consorci de l'Auditori i l'Orquestra cal que es vehiculi d'una forma efectiva i eficaç en l'afar de la direcció de l'OBC. Amb franquesa. Sense malentesos.

Pere Artís

II Cicle de Concerts Simfònics
Pans & Classics

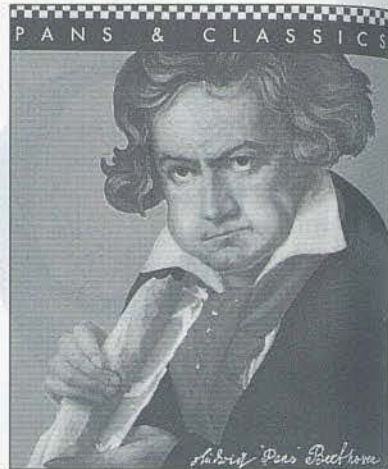
El passat febrer s'ofereí el primer concert del II Cicle de Concerts Simfònics Pans & Classics que l'empresa d'entrepans Pans & Company organitza a la ciutat de Barcelona.

Aquest II Cicle consta de sis concerts, els quals es desenvolupen al Palau de la Música Catalana, excepte el segon, que tindrà lloc a les Drassanes aquest abril. A aquesta novetat, se n'hi afegeixen d'altres, com l'ampliació del cicle de febrer a novembre, la inclusió d'òpera en versió semiconcertant —*Don Giovanni* i *La flauta màgica* de Mozart— i la primera audició a Espanya del *Concert per a bandoneó i orquestra* d'Astor Piazzola, amb el bandoneonista uruguaià Enrique Telleria.

Aquest II Cicle també manté una sèrie de constants respecte de l'anterior: la qualitat de les formacions simfòniques i els solistes que hi intervingen, les obres del gran repertori simfònic, els preus populars (de 500 a 3.000 ptes.) i una campanya publicitària simpàtica.

Així, com ja hem assenyalat, el primer concert s'ofereí el passat 18 de febrer amb l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, dirigida per Salvador Brotons i amb Joaquín Achúcarro al piano solista, que oferí obres de Borodin, Rachmàinov i Mussorgski. El segon concert, el 7 d'abril a les Drassanes, compta amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida pel seu titular, Jordi Mora, i els Cors de Sabadell —amb Carme Bustamante i Àngel Odena com a solistes—, que oferiran *Nanie op. 82 per a cor i orquestra* de Brahms i el *Rèquiem* de Fauré. En el tercer concert, el 20 de maig, torna la Simfònica del Vallès, amb Jordi Mora, per oferir l'obertura de *La filla del marxant* de Toldrà, el concert de Piazzola abans esmentat —amb Telleria al bandoneó— i la *Simfonia núm. 5* de Txaikovski.

La quarta cita és el 20 de juliol, amb l'Orquestra Filharmonia de Cambra, dirigida per Alexander Myrat i el flautista Andrés Adroján i el violinista Matthias Hochweber com a solistes, amb el *Canon* de Purcell, la *Suite núm. 2 per a flauta i orquestra* i el *Concert de Brandenburg núm. 4*

de Bach i *Les quatre estacions* de Vivaldi. El cinquè concert, el 27 de setembre, té com a protagonista l'OBC dirigida per Edmon Colomer, amb Anna Gourari al piano solista, amb un monogràfic Beethoven (*Obertura Leonora III*, *Concert per a piano i orquestra núm. 5*, *Emperador* i la *Simfonia núm. 7*). Per últim, el sisè concert, el 29 de novembre, tornarà a comptar amb l'Orquestra Filharmonia de Cambra, dirigida per Ernest Martínez Izquierdo, i el Cor Lieder Camera, amb un programa operístic de seleccions en versió concertant de *Don Giovanni* i *La flauta màgica* de Mozart. Aquest concert comptarà, en la interpretació vocal, amb els barítons Christopher Robertson i Iñaki Fresán, les sopranos Rosita Frisani (2n premi del darrer Concurs Viñas), Milagros Pobladori M. José Riñón (guardonades també al darrer Viñas), el tenor Jordi Galofré i el baix Mihail Mihailov.

Pel que fa al balanç del I Cicle, el podem resumir així: èxit rotund a nivell musical, d'organització, d'informació i d'assistència de públic (unes 10.000 persones i el cartell de "localitats exhaurides" en tres dels sis concerts). D'altra banda, cal assenyalar la inclusió d'un nou patrocinador del Cicle. Es tracta de Coca-Cola, que juntament amb l'Ajuntament de Barcelona, TV3, El Periódico i Caixa de Catalunya completen el quadre de patrocinadors. ■

Guardonats al Concurs Permanent
de Joventuts Musicals

Àngel García Jermann —violoncel—, David Apellaniz Martínez —violoncel—, José Guerola Casas —guitarra—, i Luisa Domingo Sanz —arpa— han estat guardonats

amb el Primer Premi del Concurs Permanent de Joves Intèrprets de Joventuts Musicals d'Espanya, que se celebrà el passat novembre a Barcelona. ■

10è aniversari dels concerts d'orgue a la Prioral de Reus

Un concert a càrrec de Montserrat Torrent inaugurarà el cicle amb el qual enguany se celebren 10 anys de concerts d'orgue a l'església Prioral de Sant Pere de Reus. A aquest esdeveniment, s'hi afegiran set més al llarg de tot l'any, en els quals prendran part també solistes instrumentals i una orquestra formada per joves músics.

L'origen de l'orgue de Sant Pere de Reus remunta a l'època barroca i va ser construït per Andreu Bergueró l'any 1706. Aquest orgue posteriorment va ser destruït, i substituït l'any 60 per un de nou fet a Collbató. Aquest instrument, a instàncies de l'organista Josep Ma-

ria Mas i Bonet, ha estat objecte d'un treball de reparació important que li ha acabat d'atorgar unes notables prestacions. Compta amb 26 registres repartits en dos teclats manuals i pedal. La seva composició sonora té elements romàntics i neobarrocs, fet que el fa apte per a un repertori molt ampli.

L'any 1985 Mas i Bonet va promoure dos cicles de concerts d'orgue, els quals han tingut continuïtat des d'aleshores, tot completant un total de 64 concerts, en els quals han participat organistes, instrumentistes i cantants d'un notable nivell de qualitat, en força casos figures destacades d'arreu d'Europa, el Japó i Sud-amèrica. ■

Albin Hänsleroth deixarà el Liceu el 1997

El director artístic del Liceu, l'alemany Albin Hänsleroth, que havia renovat el seu contracte amb el teatre barceloní el passat setembre, assumirà la intenció de l'Òpera d'Hamburg a partir del 1997, data en què és previst inaugurar el nou Liceu.

Fa uns mesos Hänsleroth es va comprometre amb l'Òpera d'Hamburg per fer-se càrrec de la seva direcció artística, oferta ampliada amb el càrrec d'intendent. El seu compromís amb el Liceu finalitzava la temporada 1997-98, però alhora li atorgava les competències de la direcció tècnica fins que no es nomenés una altra persona per assumir aquest càrrec. Mitjançant aquest acord, Hänsleroth assumirà també la programació de la temporada 1998-99, tot preveient-hi també la possibilitat d'allargar les seves relacions amb el Liceu.

FOTO: BOFILL

Alguns sectors de l'afició operística de Barcelona s'ha manifestat molestia per la falta d'informació que s'ha produït entorn d'aquesta decisió de Hänsleroth, alhora que reclamen de trobar amb immediatesa un substitut del mateix nivell d'Albin Hänsleroth. ■

Augmenta la quantitat dels premis del Concurs Chopin

El Ministeri de Cultura i Art de la República de Polònia, coorganitzador del Concurs Internacional de Piano Chopin -enguany en la seva 13a. edició-, ha augmentat la remuneració econòmica dels premis.

Així, el guanyador del primer premi rebrà 25.000 dòlars EUA i una medalla d'or; el segon premi, 20.000 dòlars i una medalla de plata; el tercer premi, 15.000 dòlars i una medalla de bronze; el quart premi, 10.000 dòlars; el cinquè premi 6.000 dòlars; i, finalment, el sisè premi, 4.000 dòlars.

També els premis especials han augmentat. El premi atorgat per l'Associació Chopin a la millor interpretació de poloneses és de 4.000 dòlars; el premi de la Ràdio Polonesa a la millor interpretació de marxes és de 4.000 dòlars; i el premi atorgat per la Warsaw Philharmonic a la millor interpretació de piano amb orquestra també és de 4.000 dòlars.

L'edició d'enguany del Concurs Internacional de Piano Chopin tindrà lloc per l'octubre a Varsòvia. ■

Iniciat el cicle Les Escoles al Palau, curs 1994-95

El passat dia 16 de gener començà al Palau de la Música Catalana el curs 1994-95 del cicle Les Escoles al Palau, organitzat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i la Fundació "la Caixa", que compta amb el suport del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, la Direcció de Serveis Pedagògics de l'Institut Municipal d'Educació i la col·laboració del Consorci del Palau de la Música Catalana i l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

En el curs d'enguany prendran part en Les Escoles al Palau un total de 334 escoles, 156 corresponents a les comarques de Barcelona, 136 a la capital de Barcelona, 15 a les comarques de Girona, 10 a les de Tarragona i 17 a les de Lleida. El nombre d'escolars que prendran part en el curs s'acosta als 42.000.

El curs l'inicià l'espectacle titulat El cistell d'aire va, interpretat per l'Esbart Dansaire de Sant Cugat i el conjunt musical Solistes de la Costa, sota la direcció de Joan Serra. Es tracta d'una proposta adreçada a nens d'edats compreses entre els 4 i 7 anys.

Les altres propostes són La cançó més bonica del món, per a nens de 4 a 7 anys, que interpreten La Camerata de Cançó Tradicional; La volta al món amb 80 instruments, per a nens de 8 a 10 anys, que anirà a càrrec del Grup Percussions de Barcelona, i Jazz en viu, per a escolars d'11 a 13 anys, espectacle que interpreten la Big Band del Taller de Músics, composta per 20 intèrprets.

La cinquena proposta és el IX Cicle d'Audicions musicals per a ensenyaments mitjans, per a escolars de 14 a 17 anys. S'ofereixen dos programes. El barroc, per l'Orquestra de Cambra del Reial Cercle Artístic, amb el director J. Mateos; i Classicisme, romanticisme, per l'Orquestra Simfònica del Vallès, sota el director titular J. Mora.

Completen el cicle les visites arquitectòniques al Palau i l'assistència a un assaig de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

L'objectiu d'aquest cicle és introduir els escolars, des dels 4 als 17 anys, en els diversos aspectes de la realitat musical, amb un ventall de propostes estudiades de forma molt específica per a cada grup d'edat i en funció dels seus interessos més precisos. A través de la cançó i la dansa populars, els instruments de percussió d'arreu del món, el jazz o la música clàssica, aquestes audicions pretenen fomentar el plaer de participar en el ritual del concert, alhora que representen un complement molt interessant al treball musical que es realitza a l'escola. ■

CONVOCATÒRIES

XVI CONCURS JOAN MASSIÀ DE VIOLÍ 1995. Organitzat per l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, se celebrarà els dies 3 i 4 de maig a l'Ateneu Barcelonès. Hi poden participar els violinistes fins a 30 anys en el moment de la inscripció. El concurs constarà de dues proves, una eliminatòria i una final. S'atorgaran tres premis: premi atorgat per la Generalitat dotat amb 200.000 ptes.; premi atorgat per l'Associació dotat amb 75.000 ptes.; i un premi atorgat per Núria Borràs al millor intèrpret de les obres de Joan Massià dotat amb 40.000 ptes. El jurat serà format per Joan Pich Santasusana, Gonçal Comellas, Salvador Pueyo, Gerard Claret i Lluís Millet. La data límit d'inscripció és el 27 d'abril. Per a més informació cal adreçar-se a: Núria Turrull. C/ Tavern, 21, 2n. 08006 Barcelona. Tel: 209 74 04.

CURSOS I SEMINARIS AL TALLER DE MÚSICS. Seminari de música cubana amb Octavio Rodríguez, mestre de percussió, del 6 al 31 de març (o curs intensiu del 6 al

10 de març). Curs de perfeccionament d'instrumental de jazz amb Horacio Fumero, del 26 d'abril al 12 de juliol, per a tots els nivells. Per a més informació: Secretaria del Taller de Músics. C/Requessens, 5, baixos. 08001 Barcelona. Tel: 329 56 67.

PEDAGOGIA MUSICAL. L'Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona realitza els dies 4 i 5 març un curs de pedagogia musical impartit per Violeta Hemsy de Gainza. Per a més informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. C/Casp, 79, 7è. Tel i fax: 232 96 67.

CONCURS DE BEQUES D'ESTUDIS PER A Joves INTERPRETS DE PIANO I VIOLÍ. Atorgades per l'Associació per a la Promoció de Joves Intèrprets Musicals Sofia Puche. L'edat màxima dels aspirants ha de ser de 22 anys, han d'estar cursant estudis superiors o haver-los superat -en un centre oficial o privat, o amb professor particular- i haurà de presentar un programa per interpretar

en la prova final de selecció (programa de lliure elecció d'una durada entre 45 i 60 minuts i amb un mínim de 10 obres d'autors catalans). L'import de la beca és d'1.500.000 de ptes. per a cada modalitat. La data límit d'inscripció és el 15 de març. Per a més informació: Associació per a la Promoció de Joves Intèrprets Musicals Sofia Puche. C/Berlinès, 3, àtic. 08006 Barcelona. Tel: 201 04 96 (dilluns, dimarts i dimecres de 10 a 14 h).

II CICLE COM ESCOLTAR MÚSICA. Organitzat per Paper de Música de Capellades. Les conferències tenen lloc a la sala del mateix nom els dissabtes a les 19 h. Pròximes conferències: 18 de març, "Paganini-Liszt. El virtuosisme com a recurs", a càrrec de Joan Vives; abril, "Brahms-Wagner", a càrrec d'Edmon Elgström; maig, "Debussy-Ravel", a càrrec d'Edmon Elgström; i juny, "Stravinsky, Schönberg i Bartók", a càrrec de Josep M. Roger. Per a més informació i inscripcions: Gemma Romanyà. Tel: 801 20 11 (feiners de 12 a 14 i de 16 a 18 h).

WINTERTHUR

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA

S'ha renovat, per a la Temporada 1994-95, l'acord de col·laboració com a Membre d'Honor, entre **Winterthur** i la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**, que en el seu dia van signar el Sr. Josep Cercós Martínez, Director General de **Winterthur** i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**.

Amb aquest patrocini **Winterthur** expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

Concert d'Ester Pineda a París

La pianista catalana Ester Pineda va oferir un concert a la Ciutat Universitària de París, juntament amb una conferència a cura de la musicòloga sabadellenca Montserrat Bergadà -col·laboradora de CM/RMC. El tema de la conferència fou "La presència espanyola a París a principis del segle XX", i la programació del concert es referí a aquesta temàtica, amb obres de Granados, Albéniz, Debussy i Ravel.

Aquest concert formà part d'un cicle de tres entorn del tema "La creació musical a França i Espanya a principis del segle XX", promogut pel Col·legi d'Espanya. ■

R.G. Patterson, guanyador del concurs internacional de composició de Tarragona

El compositor Robert G. Patterson ha estat el guanyador del Primer Premi del Concurs Internacional de Composició Musical Ciutat de Tarragona 1994 per la seva obra *The Double Edge*. El Segon Premi fou adjudicat al compositor Agustín Charles Soler per la peça *Double Variations*. L'obra de Patterson serà estrenada el proper setembre a Tarragona per l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

El jurat del Premi va estar integrat per Enrique Franco, Antoine Tisné, Josep Soler, Joan Guinjoan i Albert Sardà. Aquesta segona edició del Premi, dedicada a la música simfònica, ha obtingut un notable èxit de participació, havent-s'hi presentat partitures de tots els continents. ■

Del seu affm.

Sr. Lluís Homar
Director del Teatre Lliure

Estimat amic:

Inevitablement, aquesta carta que li adreço ha de tenir un to falaguer, ja que així ho és el motiu que la justifica. Jo vaig ser un dels assistents a l'acte que va tenir lloc el 23 de gener passat a l'antic Palau de l'Agricultura i en el qual, a la fi, representants d'un insòlitàment nodrit aplec d'institucions -dos ministeris, Administració autonòmica, Ajuntament i Diputació- van confluïr per signar el conveni mitjançant el qual, aquell espai, ara tan desballestat, on ens trobàvem, ha de passar a ser la futura nova seu del teatre que vostè dirigeix.

Tots els que ens vàrem aplegar allà érem conscients que estàvem vivint un fet intrínsecament històric, gràcies al qual una de les iniciatives artístiques -em resisteixo a encasellar-la en l'epítet teatral-, més transcendents sorgides en aquest país a l'escalf de la normalitat política democràtica, posava les bases definitives per a un envoltament a l'alçada que correspon a la serietat, rigor, dignitat i categoria de la seva trajectòria; dels seus, si no m'erro, divuit anys d'existència densíssimament productiva.

Enmig d'un clima inevitablement eufòric, vostè va posar, a la fi del seu parlament, la nota entre irònica i càustica del recordatori que aquell acte, a la fi feliç, es produïa després d'un procés massa dilatat de dilacions, dubtes, promeses d'immediateses frustrades, increïbles -difícilment creïbles, per tant- incompatibilitats d'agenda i altres arguments de dubtosa validesa que han afavorit que hagin passat quasi quatre anys d'ençà que el projecte del nou teatre va ser presentat a la casa mare del Lliure, al carrer del Montseny, en aquell acte tan emotiu presidit per un Fabià Puigserver immensament feliç. Aquella advertència que va formular, que prou paraules i anem a signar no fos cas que es congeli la tinta, oferia un contrapunt de realisme que esperem que no tingui caràcter premoni-

tori. Perquè, ai las!, si posar-se d'acord a signar un acord llargament consensuat sense que hi hagi diners pel mig ha costat quasi quatre anys, l'extrapolació d'aquesta línia de capteniment respecte de l'inici de les obres, aquí sí amb numerari en joc -prop de 3.000 milions de pessetes- podria convertir l'espera del moment més directament executiu en un simulacre massa fidel de la cançó de l'enfadós. En tot cas, jo confio que no serà així i que, ben altrament, ara les coses entraran en una via de normalitat i fluïdesa que no ha de tenir res en comú amb vacil·lacions, dubtes, etcètera que ja he apuntat abans.

D'aquest acte, em quedo també amb la confirmació tan explícitament manifestada de la voluntat universalista del nou Lliure, tant pel que fa a la col·laboració amb altres companyies com pel de la tipologia de propostes a oferir, amb el protagonista destacat de l'Orquestra de Cambra, conjunt que, com tantes coses de la casa, va ser generat per la ment, m'atreveria a dir "renaixentista" -en el sentit amorós de tota manifestació de l'art de Fabià Puigserver i que avui ocupa un lloc molt definit a la història més recent d'aquests gairebé dos decennis de vida de la casa.

Res més, amic Lluís Homar. Vull felicitar-lo per tot això, també per la seva tasca al capdavant del teatre, en el qual s'ha fet com a actor, director teatral i gestor i al qual tant ha contribuït a "fer", i felicitar també tot un equip humà i, no cal dir-ho, artístic d'una gran categoria, que individualitzo en l'entranyable figura de Carlota Soldevila, persona que estic segur que va gaudir d'aquell dilluns amb una intensitat molt particular.

Del seu affm.

Jaume Comellas ●

L'autenticitat de Joaquín Achúcarro

per X. CASANOVAS-DANÉS

Un regal de la temporada Palau Cent era la presentació del pianista Joaquín Achúcarro. És una gran satisfacció haver seguit la lenta progressió de l'artista des dels inicis de la carrera fins al cim, vista la invitació permanent de directors com Abbado, Ozawa o Mehta i l'entusiasme que susciten les seves interpretacions per valors altres que la mera excel·lència tècnica.

El recital justificava les expectatives. Ara que es prodiguen els programes monogràfics o temàtics, una proposta variada com la seva era com una llepolia, la successió de Bach (remodelat amb magnificència sonora i estructural per Busoni), Schubert, Ravel, Granados, Albéniz i Mompou, complementats per Chopin i Scriabin a l'hora de les propines. En l'obra bachiana, la impressionant *Tocatta, Intermezzo* i *Fuga en do major* ens va mostrar la seva faceta més poderosa i, en quatre *Preludis* de Mompou, la

més delicada, com si l'artista volgués delimitar el territori del seu pianisme. Un Mompou, però, que no és deliquescents, travat amb solidesa, una delícia, que va ser tan aplaudida com les peces més extrovertides de Ravel (*l'Alborada del Gracioso*) i d'Albéniz (*El albaicín* i *Navarra*), a les quals s'aproxima com si volgués mostrar-ne una ultradimensió preorquestral. Un altre cop el pianista bilbaí va demostrar que es posa amb humilitat al ser-

vei de la música, que obvia el parametre del virtuosisme, que no és esclau d'una imatge o d'una etiqueta. És a dir, que no subordina l'expressió poètica a la incitació de l'aplaudiment. L'espectacularitat exaltada amb què va tocar un *Preludi* chopinià com a clímax de la vetllada demostra per passiva el seu capteniment durant tot el recital. Un autocontrol que, tot garantint-la, valora l'autenticitat de les obres per damunt de l'exhibició.

Un bon concert de l'Orquestra del Lliure

per X.C.-D.

En un marc musicalment tan limitat com el de Barcelona, només quan té un públic fidel un organitzador pot fer propostes com la de combinar Stravinsky i Schönberg en un programa i proposar-lo sense el reclam d'artistes de renom internacional. És cert que el Palau de la Música no es va acabar d'omplir, però hi acudiren prou persones com perquè hagi funcionat el "boca a boca".

Qui era l'organitzador? Euroconcert. Quins, els intèrprets? L'Orquestra de Cambra del Lliure, amb Josep Pons al capdavant i quatre cantants de sòlida trajectòria: els tenors Joan Cabero i Josep Benet, el baríton Josep Cabré i el baix Josep Pieres. I quin, el programa? Ni més ni menys que el *Ragtime* i la història burlesca *Renard* de Stravinsky i la transcripció per a quartet de cordes, flauta i clarinet del *Vals de l'emperador* de Johann Strauss i la *Simfonia de Cambra op. 9* de Schönberg.

Les lectures de Pons van ser directes i poc sofisticades, construïdes a partir de la característica sonoritat,

Joan Cabero, Josep Benet i Josep Pons dirigint. Al fons, Josep Pieres

a voltes massa densa per part de l'Orquestra. No debades el *Vals de l'emperador* va semblar tributari del lirisme exacerbant dels *Souvenirs de Florence* de Txaikovski. A *Renard*, la prestació dels quatre cantants va ser admirable, enfrontats a unes parts exigents en què la dramatització precisa de la faula ha de prevaler sobre les dificultats tècniques del cant. I francament atractiva la interpretació de l'*op. 9* de Schönberg, de

la qual recuperaven la versió original de 1906 per a quinze instruments. La lectura clarificadora de Pons és de les que permet, a una obra tan complexa, transparentar un entrellat melòdic construït sobre recurrències temàtiques i processos d'atmització i confluència a partir d'un substrat harmònic de gran condensació. Pons volia oferir una obra amada, engrescadora, no la restitució d'un monument. Ho va aconseguir.

Un rèquiem ben plantejat

per X. C.-D.

Dia 1 de febrer de 1995, a un any de les flames del Liceu. Amb perspectives que possibiliten l'optimisme pel que fa a la qualitat del projecte de reconstrucció i al compliment dels terminis, l'activitat del Teatre continua, mínimament, procurant als equips i al públic sensacions reconfortants. En aquest primer aniversari, amb la constitució del Consell de Mecenatge com a dada altament significativa, perquè serà una peça clau del funcionament del nou Liceu, l'Orquestra i el Cor oferien un *Rèquiem Alemany* op. 45 de Johannes Brahms.

Va ser a la Basílica de Sta. Maria del Mar, un recinte amb tots els avantatges per a una lluita retransmissió televisiva però absolutament inadequat des del punt de vista acústic. Però l'entitat del *Rèquiem* radica en el seu increïble cabal d'emotivitat i no en la proliferació de detalls. És fàcil d'obviar els inconvenients ambientals per indefinides (i, a voltes, cacofòniques) que sonin algunes reverberacions sobreposades o per desequilibrats que resultin els plans sonors, amb aguts encastats sobre

uns greus fosos en una monocorde de nota pedal. El que cal, quan les condicions no són les d'un concert habitual, és transcendir la imperfecta cristal·lització de la música per sadollar-se en la seva essència. I, per a aquest exercici introspectiu, el *Rèquiem Alemany* és una obra adient.

El va dirigir Salvador Mas amb un plantejament lògic basat en la lentitud dels temps. Va ser una versió serena, allunyada del tremendisme i la crispació, amb una legítima propensió a magnificar els finals de número. La prestació de l'Orquestra i del Cor (que dirigeix Andrés Máspero), correcta, tot i que el so instrumental tendia a difuminar-se en els pianis i que les entrades de les veus propendessin a la dispersió en els passatges més tensos. Sensacional el baríton nord-americà Alan Titus, amb una projecció vocal prodigiosa i unes mostres de capacitat respiratòria que s'afegien a una comprensió perfecta del text. No puc dir el mateix de la soprano, la muniquesa Mechthild Gessendorf, amb una tessitura massa aguda que li condicionava l'expressivitat.

El concert es va dedicar a la memòria de Lluís Portabella, director del Liceu en els anys del Consorci i que va revifar considerablement la irradiació del Teatre.

Miriam Fried, contradictòria

per X.C.-D.

El violí de Miriam Fried ha demostrat ser plat per a *gourmets*, una menja selectiva difícil d'encaixar. La seva presentació, ara fa nou anys amb la Royal Philharmonic Orchestra sota la batuta de Temirkanov, no serveix, ara, de precedent. Aleshores l'entusiasme va ser palpable, mentre que, ara, ha decebut la majoria, crítics inclosos, insatisfeta, no per la manera "tècnica" de tocar l'instrument, sinó per l'enfocament donat a les peces per a piano i violí de Schubert (*Sonatina D.385*) i de Brahms (*Sonata núm. 1 op. 78*). Cal dir que la contribució del pianista Alan Marks, minsa en acompanyar-la sense voluntat interactiva, va augmentar el desencís de qui es delia per lectures d'intensa volada lírica; contràriament, es va trobar degustant versions tranquil·les, dircursives, uniformes, tossudament entestades a resultar antiromàntiques.

Com a reflux a una tal frustració, van agradar molt —potser massa, al meu entendre— les *Sonates* de Ravel i Bartók (la núm. 2). Fried les va tocar amb una nitidesa, sense, tampoc, afanys protagonistes, ni detalls reveladors d'una personalitat que cerqui compulsivament l'enlluernament del públic. Va aflorar un altíssim grau de virtuosisme, però no em va semblar, pel que fa a la violinista israeliana, que hi hagués tanta disparitat entre el seu rendiment en obres del segle XIX i XX. Pel que fa al pianista, sí que va ser notable, la diferència, particularment per l'engrescament amb què va abordar les segones.

Tant de bo Ibercamera, que acostuma a apostar per determinats artistes, torni a programar Miriam Fried. Estic convençut que, escoltada a partir de la imprevisibilitat d'un tarannà artístic desapassionat, satisfarà la "curiositat" d'un públic que hauria de ser menys apriorístic i revalidar entre nosaltres l'alta estima amb què l'honoren exigentíssims cenacles violinístics.

temporada
94-95

I^a TEMPORADA de

MÚSICA i DANSA

d'ANDORRA la VELLA

—OCTUBRE 94 - MAIG 95—

Dissabte, 4 de Març de 1995 a les 22h.

VLADIMIR FELTSMAN, (PIANO)

Diumenge, 16 de Abril de 1995 a les 22h.

THE HARLEM SPIRITUAL
ENSEMBLE

Dissabte, 6 de Maig de 1995 a les 22h.

I MUSICI

CENTRE DE CONGRESSOS I EXPOSICIONS D'ANDORRA LA VELLA

El concert de The Harlem Spiritual Ensemble
se celebrarà a l'església de Sant Esteve.

Preu: 2.500 ptes.

INFORMACIÓ ANDORRA

Tels. 82 22 42 - 86 40 58

86 11 31 - 86 11 36

RESERVA I VENDA D'ENTRADES

Sindicat d'Iniciativa. Tel. 82 02 14

Caseta d'informació. Tel. 82 71 17

INFORMACIÓ BARCELONA

Tels. 200 06 55 - 200 07 87

RESERVA I VENDA D'ENTRADES

Oficina de Turisme del Principat

d'Andorra - c/ Marià Cubí, 159

Tels. 200 06 55 - 200 07 87

INFORMACIÓ PARIS

Tel. 42 61 50 55

RESERVA I VENDA D'ENTRADES

Office de Tourisme de la Principauté

d'Andorra - 26, Av. de l'Opéra

Tel. 42 61 50 55

Andorra

Andorra
EL PAÍS DELS PIRINEUS

Un concert de luxe

A. Dumay, violí; Jian Wang, violoncel; Maria João Pires, piano. -16.1.95- Iber-camera.- Trios: KV.502 de Mozart, núm. 5, op. 70/1 de Beethoven i núm. 2, op. 87 de Brahms.

per JOSEP CASANOVAS

Concert que podem qualificar com un esdeveniment musical de luxe. Interpretacions totes elles extraordinàries, tot i que en aquesta agrupació de trio no hi ha més personalitat autènticament senyera que la de la pianista portuguesa. Violí i violoncel, per aquest ordre, són bons solistes, però no s'hi poden comparar. I malgrat això, integren una formació que com a conjunt arriba a transfigurar-se en una unitat estètica de primeríssima magnitud. Aquest tipus de consideracions crítiques fan pensar en la importància d'un cap, d'una ment ordenadora en les formacions breus de cambra; una segona reflexió que es pot fer és que sovint cal distingir entre la qualitat merament professional d'un solista -piano, violí, àdhuc director- i la seva dimensió com a "músic". En un primer aspecte caldria referir-se únicament a l'esfera de la mera execució material de la partitura, més o menys acurada, sonora, brillant, o fins i tot amb alt virtuosisme. En un segon terme haurem de referir-nos a aquella musicalitat en el sentit de la creativitat de realitats sonores d'un ordre superior. En uns casos hi ha mera lectura de la partitura, per bri-

llant que sigui; en l'altre, autèntica recreació del pensament original del compositor i de les més secretes intuïcions que van motivar-la en el seu dia.

És, en aquest sentit, que perd tota importància el fet de les respectives qualificacions individuals d'aquest trio, si la seva musicalitat el va convertir en una formació superba i el concert esdevingué, així, de luxe. El Trio K.502 de Mozart va adquirir tota la intensitat preromàntica acumulada en els darrers anys de vida del compositor i que tan a fons sembla conèixer la pianista portuguesa. De fet, l'altra gran especialitat de Pires, la música de Schubert, no aparegué fins al bis, a la fi del programa. Però no hi ha dubte que l'instant culminant, màgic, de tot el programa, es va produir amb el *largo* del Trio núm. 5 de Beethoven, l'anomenat "dels esperits". Novament l'evidència de la sublim expressivitat dels sons en l'àmbit d'una escala de densitats que quan cau en mans d'interèperts com el Trio que ens ocupa produeix la màgica suspensió del temps. Quelcom d'això retrobarem encara en uns instants de la darrera obra del programa, l'op. 87.2. de Brahms, de modèlica solidesa estructural.

Va ser un recital que ens ha il·lustrat quin pot ser el goig de fer la música amb un autèntic esperit vocacional, pel plaer mateix de crear-la, lluny de comprensibles i perillosos rutines que han arribat a malbaratar grans carreres eminentes.

Evocant els felixosseixanta

Jean Pierre Dupuy, piano.
Obres de John Cage.
Llorenç Barber, conferenciant.
Fundació Antoni Tàpies (Barcelona),
17 i 18 de gener de 1995.

per F. TAVERNA-BECH

Els nostres melòmans i molt especialment els interessats i coneixedors de l'art musical més compromès en la recerca de nous horitzons sonors, coneixen les qualitats i virtuts del pianista Jean Pierre Dupuy; podríem dir que ell sempre ha estat present en les manifestacions de caire avantgardista que tan infreqüentment es fan a la nostra ciutat. Diguem també que aquest pianista francès radicat des de fa molt a Catalunya, és considerat com un veritable especialista en la interpretació de la música de John Cage, compositor inqüestionablement decisiu perquè la música sortís del gueto estètic en què es movia a causa del postserialisme de la dècada dels cinquanta. Certament, Cage amb la seva manca d'escrúpols i la seva imaginativa audàcia va "oxigenar" el camp de la creació. Així es va poder constatar en la versió lluminosa que va oferir J.P. Dupuy de les seves obres *Music of changes* i *Études australes* de Cage. Com igualment el compositor Llorenç Barber amb les seves paraules, veritable vivència de tot un moviment que va revoltar l'art musical, va saber donar una visió molt clara del que va significar "l'anarquisme compositiu" de John Cage en el camp de la creació musical espanyola en uns moments en els quals el franquisme tenia necessitat de mostrar al món una aparença de llibertat que -ara bé- sempre es controlava des de posicions dictatorials i esterilitzadores.

Aquestes dues sessions es van incloure en les activitats al voltant de l'exposició "En l'esperit de Fluxus" que va muntar la Fundació Antoni Tàpies, la qual constituí una valuosa revisió d'uns temps, els anys 60, que tenen el seu pes en el transcurs de la nostra història recent.

manel camp
piano

poesia secreta
escrits
d'obra
d'obra
d'obra
d'obra

EDITORIAL BOILEAU

tels. (93) 487.74.56 - 215.53.34

Amb Varèse va arribar l'escàndol

per X.C.-D.

Segurament els lectors estaran assabentats del pandemonium en què es va convertir l'audició dels aspres *Déserts* d'Edgar Varèse per a orquestra i cinta magnetofònica en el primer concert del nou any de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Feia temps que no es presenciava al Palau una mostra així de rebuig. El protagonisme, el va reclamar una gran part del públic del torn de la tarda de dissabte. Un públic majoritàriament acomodaticí que acut al Palau a passar una estona agradable i no a passejar-se transversalment per la història de la música ni a sotmetre's estoicament als ensurts que se'n deriven.

L'obra, duríssima, data de l'any 1954. Pertany, doncs, a una etapa "experimental" de la creació artística a escala internacional, en què els compositors exploraven els límits, no ja de la música clàssica, sinó de la música mateixa, a frec del soroll, de la no-forma i de l'aleatorietat. *Déserts* dura uns trenta minuts i interpola actuacions dels vents i una percussió ingent amb seqüències enregistrades que "vomiten" sorolls industrials combinats amb altres procedents del laboratori de Pierre Henry (una cinta en molt mal estat, per cert).

Probablement, l'aldarull superà el que va acollir l'estrena parisenca de l'obra dirigida per Hermann Scherchen l'any 1955. La primera mostra de disgust va ser immediata i sufocada. Però la segona, un estentori "Fora!", va ser corejada, ja, per uns quants. A partir d'aquest moment centenars—repeteix, centenars—de persones es van aïcar unes a altres en un seguici de crits, xerrameques, xiulets, riallades, estossegaements, picament de mans i peus. El públic es va convertir en espectacle.

Què demostra aquesta intolerància? Que una part del públic de l'OBC és tan mal educada com acomodaticia. L'endemà l'audició no va generar protestes significatives. També és cert que una part d'aquest sector nombrós d'abonats s'avergonyia de la dimensió de l'aldarull i no va dir ni piu en l'altra primera audi-

ció del programa, quan un gest peremptori d'Arturo Tamayo va acallar les protestes dels més contumaciosos en sonar els finíssims *Episodios en el recuerdo* del barceloní José Luis de Delás. No es tracta de gaudir de Varèse o de Stockhausen, sinó del fet que interessi mínimament el devenir estètic de la música del nostre segle. Per criticar, cal conèixer, i aquesta és una de les funcions obligatòries de la cultura pagada amb diners públics: oferir un ventall de tendències i materialitzacions.

Una senyora deia a una altra en sortir: "A veure si el dissabte que ve ens agrada més...". Ignorava, per tant, què "tocava", amb "què" es trobaria en acudir altra vegada al Palau, interessada més que res en la dimensió social del concert. De la mateixa manera que no sabia què calia esperar de Varèse, tot i que les notes del programa esmentaven una "inhumana puresa" i parlaven de refinaments tímbrics. Aquest és el problema, i no la protesta en si mateixa: l'error, la inèrcia de moltes persones que creuen ser cultes. Hi ha, doncs, una tasca pedagògica que l'Orquestra menysté i que ha d'enfocar com una operació en profunditat en la que hauria de ser una de les prioritats del nou titular, al mateix nivell que recuperar per a l'Orquestra la il·lusió i la projecció que ara li manquen.

Urgeix programar, abans que el Varèse més reconcentrat, altres obres menys provocatives, que estableixin el nexa amb les avantguardes i en què un públic no predisposat pugui satisfer, si no unes preferències estètiques fàcils de compartir, sí una nounada curiositat potser més cultural que no pròpiament estètica.

Aquest episodi aboca a la reflexió i no al disgust. Ha de significar el punt d'inflexió que iniciï un procés de recuperació del públic cap a la comprensió, ja que no a la degustació, de la música contemporània. Perquè si ens hem de refiar de les orquestres que ens visiten per tal d'anar-la coneixent, estem llestos; per a elles, el darrer compositor és Shostakòvitx... Endavant, OBC! La partida està guanyada si s'estableixen les regles de joc adequades.

Un valor segur

per X.C.-D.

Arnau Tomàs és un dels nostres artistes joves que demostren tenir més potencial a mig termini. El seu recital del 15 de gener en el cicle Concerts a Cal Berger de Vilafranca del Penedès (que auspicia la Caixa Penedès) ho certifica, tot augmentant la confiança que cada cop som més a disposar en el seu violoncel. Li va fer costat, amb gran suficiència tècnica, el pianista Jordi Masó, que va aportar un acompanyament transparent, cisellat i convenient a la corda, tot i que l'acústica era desfavorable al telat, perquè la immediatesa dels plecs de vellut de la cortina de fons n'atenuaven la presència sonora. Arnau Tomàs ha estudiat al Conservatori d'Utrecht i s'ha perfeccionat amb mestres com Aldulescu, Starker, Schiff o Arizcuren. Ara té vint-i-un anys i continua treballant amb Ivan Monighetti en un centre "d'alt rendiment musical" com el Conservatori Superior Reina Sofia de Madrid.

En programa, les sonates *Arpeggione* de Schubert, *en fa major*, op. 99 de Brahms i *en re menor* op. 40 de Shostakòvitx. Tres estils que troben en Arnau Tomàs un intèrpret discriminatiu que capta amb fina percepció l'essència canviant de la música—calidoscòpic Shostakòvitx!—, perquè és capaç de resoldre qualsevol complicació tècnica sense comprometre el caràcter expressiu de la línia. Toca amb intenció i una vehemència ben dosificada, que tradueix en una sonoritat de gran plenitud. Demostra una projecció intel·lectual que enriqueix el discurs, que el fa personal fins i tot en els passatges estàtics—com l'abstracció del "Lento" de la *Sonata* del rus—, fet que indica per on pot evolucionar l'artista en una dimensió paral·lela a la de l'ultraperfeccionament tècnic.

A ell, com a Masó en tasques d'acompanyament, se li pot fer l'elogi que més ha de satisfer artistes *in progress*: que no ens acontentem amb els resultats presents, per satisfactoris que semblin. Llur manera de tocar revela idiosincràsies que s'afermen i que, tot germinant, poden fer-los voler alt i lluny.

Quan la cobla pot ser esdeveniment musical

per J. COMELLAS

La reducció del concertisme per a cobla a uns mars i a una tipologia d'esdeveniments molt particularitzats constitueix un fet molt i molt discutible que té, entre altres conseqüències, que esdeveniments com el concert ofert per la Sant Jordi el passat diumenge dia 29, organitzat per aquesta entitat tan cabdal que és l'Aggrupació Cultural Folklòrica Barcelona, no tingui el ressò ni la repercussió que mereix.

El pretext era homenatjar la figura de Lluís Lloansí, un dels compositors catalans que ha produït una obra qualitativament més remarcable en els anys de la postguerra. Darrera d'aquest pretext, prou suficient per a molts, hi hagué una proposta intrínsecament musical d'un elevat valor per la seva capacitat per trencar motlles. Sobre la base irrenunciable d'una mostra antològica de l'obra del compositor homenatjat, mostra que ens va permetre gaudir de moments d'una riquesa musical agraïble, hom bastí una segona de les tres parts del concert, centrada en el protagonisme d'un conjunt instrumental no de cobla –flauta, oboè, clarinet, trompa i fagot–, conjunt que va acabar reforçant la Cobla Sant Jordi en la interpretació d'una

sardana, ni més ni menys que de Robert Gerhard, amb motiu de complir-se enguany el centenari del seu naixement.

Els resultats d'aquesta part van resultar especialment satisfactoris des del punt de vista de la seva autenticitat musical, perquè va proporcionar al·licients particulars a la imatge de la música d'arrel autòctona més genuïna i finalment perquè va mostrar que la música per a cobla, podia i hauria de tenir uns horitzons molt més amplis que aquells en els quals s'encasella de forma tancada i exclouent.

Jordi Leon, director de la cobla esmentada, va fer una explicació per situar l'obra de Gerhard que s'anava interpretar, titulada *Sardana II*, gràcies a la qual un auditori convencional de concert de cobla va tenir oportunitat de descobrir-hi molts valors interessants i massa desconeguts. L'audició d'aquesta esplèndida sardana, amb cobla ampliada amb saxo, trompa, fagot i timbales, per a nosaltres va adquirir un valor molt especial. En primer lloc perquè amb 65 anys d'existència és d'una modernitat absoluta, i després perquè té una substantivitat musical molt poc comuna en el repertori per a cobla. Dissortadament –d'això ens queixàvem fa un mes–, un tipus de capteniment com el de Gerhard no ha tingut

pràcticament continuïtat i això és quelcom del que no podem sentir-nos ni molt menys satisfets des de l'òptica de la valoració d'una música autènticament nacional.

Aquesta segona part també va permetre gaudir d'una deliciosa i molt ben construïda *Suite primerenca* de Manuel Oltra per a quintet de vent, una *Petita suite de cançons catalanes*, també per a quintet de vent realitzada per Jordi León amb un ofici notable, i la versió per a quintet de vent del mateix Jordi León de la sardana *La fageda d'en Jordà* d'Eduard Toldrà, en la qual una vegada més excel·lí el bon gust del titular de la Sant Jordi.

I en referir-nos a aquesta cobla, hem de remarcar l'alt nivell qualitatiu de les seves interpretacions, model d'afinació, elegància i autèntica classe musical. La seva aportació va contribuir notablement a convertir aquest concert en un autèntic esdeveniment musical en el sentit de la transcendència i de la substantivitat més acurada.

Mitges parts exageradament llargues i explicacions i parlaments a dojo van resituar una imatge casolana i tòpica d'aquests tipus de manifestacions, que contrapesen més del compte en un context de normalitat que reclama el fet intrínsec de concert.

La proposta pianística de Miquel Villalba

Miquel Villalba, piano. Obres de Haydn, Liszt, Falla i Schumann. Ateneu Barcelonès (A.A. i D. de Joan Massià 14 de gener de 1995).

per F.T.-B

Segurament hi ha arguments més que suficients per parlar d'una jove escola pianística catalana, de la qual Miquel Villalba pot ser un dels exponents més brillants. Amb un mecanisme segur i àgil per resoldre amb èxit qualsevol escull virtuosístic, així com també per puntualitzar amb evident precisió el matís, Miquel Villalba pot considerar-se com l'interpret dotat d'una tècnica de gran abast que a la vegada assoleix la veritable categoria artística per una sensible musicalitat, les virtuts de la qual poden ésser, entre altres, l'elegància i

el gust en l'expressió, la capacitat de conferir alè al discurs mitjançant un fraseig que juga amb la intel·ligent alternança entre allò que és tensió i dinamisme i el que és contemplació i relaxament.

Certament, la nodrida llista de premis que ha obtingut –entre ells el Premi Generalitat de Catalunya, el XV Concurs Joan Massià– podien posar ja de manifest que el seu recital seria remarcable. I així succeí en la lectura imaginativa i enjogassada de la *Sonata núm. 60 en do major* de Haydn, o bé en el to apassionat i obsessiu amb el qual va revestir el pianisme de Liszt (*Llegenda núm. 2*), així com també en la *Kreiseriana op. 16* de Schumann, en què el vessant temperamental i la dicotomia de l'expressió fantasiosa dels pentagrames schumannians va ésser exposada amb admirable claredat pel jove pia-

nista. Però tampoc en una obra de caràcter tan oposat com l'aspra expressió tel·lúrica de la *Fantasia Bètica* de Manuel de Falla, no va deixar de fer acte de presència en el toc que hi aplicà Villalba, dotat d'admirable qualitat metàl·lica –diria com una poderosa guitarra polsada amb plectre. En certa manera, i com a resum, el concert de Miquel Villalba va constituir una ocasió per repassar la idiosincràsia respectiva de tres moments de l'evolució que ha seguit l'art musical. Així, la nitidesa formal i l'art de caire lúdic dels clàssics, la vocació per la fantasia i la reflexió transcendentalista a cavall del passat i del futur dels romàntics i el retorn a les arrels, entès com una síntesi entre la necessitat de renovar la tradició i posar de manifest l'ascendència ètnica de l'art musical, com succeí a les primeries del nostre segle.

Clars i foscos de la JOSC

per X.C.-D.

Un dels primers concerts de l'any 1995 va ser el de la Jove Orquestra Simfònica de Catalunya, que després d'una etapa de treball, centrada en el Romanticisme, en mostrava els resultats. Aquest concert va ser dedicat per Ibercamera al record de Lluís Portabella, traspassat el 17 de desembre de 1994 i un dels prohoms que es va entestar, durant anys, que Barcelona tingués una oferta musical d'alt nivell.

No m'estic de comentar un detall que considero significatiu més enllà de la música escoltada: li van ser dedicats uns instants de silenci, però la immensa majoria de públic —i només ho van fer una desena de persones— no va considerar adient amb el moment aixecar-se de la butaca, i substituïu una mostra de respecte, per una altra de gasiveria i ridícul col·lectius. Quant hem d'aprendre, com a públic!

Pel que fa a les bondats de la JOSC, i com se sol dir, tot depèn de les expectatives. L'Orquestra va sonar plausiblement en uns moments i malagradosa en d'altres, amb un balanç que possibilita l'optimisme tot obligant a una major exigència. Per a l'oblit les fites qualitatives assolides en l'*Obertura Coriolà* de Beethoven, tocada amb rigidesa, sense caracterització dramàtica i un inacceptable garbuix a les cordes. Realment convincents, en canvi, les subtils dels *Wesendonck Lieder* de Wagner en acompanyament a la soprano romanesa Liliana Bizineche, poc refinada en la dicció i massa ufanosa d'una veu enganyosament gran, perquè és suportada per una manxa respiratòria insuficient.

En la *Vuitena Simfonia* de Dvorák, mostres consecutives d'escampadissa i de concentració. Els dos primers moviments van sonar inquietantment afeblits per la dispersió dels joves músics (una impressió agreujada pel problemàtic nivell d'algun faristol solista), mentre que els restants sortien rodons, amb la cohesió sonora i l'*élan* propis d'una orquestra bregada. A l'evidència d'aquesta duplicitat no és aliena la direcció de Josep Pons, massa preocupada al començament per climes, colors i textures orquestrals més que no pas per la concreció de la línia melòdica.

T'odio, amor meu i Germans de sang. Potència i creativitat del musical català

per J.C.C.

En el moment privilegiat que està vivint el teatre català en el pla creatiu, moment que arrenca pràcticament amb el pas de l'anterior règim polític a l'actual període democràtic, el gènere musical hi juga un paper força significatiu.

Incorporat més tard que el teatre de text, igual que aquest ha bastit la seva empremta en el recurs a uns criteris formals molt propis, molt individualitzats, molt o força al marge de criteris mimètics o rutinaris, fet que en realitat és la clau de volta de la seva salut. Des dels força llunyans *Antaviana* o *Nit de Sant Joan* de Dagoll Dagom i *La bella Helena* del Teatre Lliure, s'ha viscut una trajectòria enormement suggestiva i rica que ha tingut el mèrit substancial de convertir aquest gènere, abans de presència molt localitzada físicament i amb unes fórmules obsoletes, en una realitat perfectament normalitzada en el conjunt de l'oferta teatral quotidiana.

En tot cas, aquella deliberada fugida de clixés a què em referia abans s'ha traduït en un bigarrament de tipus de manifestacions —sovint condicionades per l'absència d'una autèntica escola d'interpretació del gènere—, que fa que cada nova proposta resulti oberta a tota mena d'especulacions i que es faci difícil fixar un segell de marca, no sols per a tot el conjunt del musical català, sinó fins i tot gairebé per a cadascun dels grups que hi mantenen una dedicació més o menys regular.

L'estrena amb pocs dies de diferència, i en espais situats a pocs metres de distància, dels espectacles *T'odio, amor meu* de Dagoll Dagom, i de *Germans de sang* de la mà de la productora Focus i de l'equip artístic que encapçalen Ricard Reguant i Àngels Gonyalons, il·lustra força bé el que acabem d'exposar.

Dagoll Dagom, després d'esmerçar energies ingents amb resultats notables en dues produccions enormement ambiciosos —*Mar i cel* i *Flor de nit*—, ha retornat a una proposta de format menys exuberant, inten-

tant donar coherència a un material espars. Text i música s'uneixen aquí per primera vegada, homogeneïtzats i emmaridats mitjançant el guió dels rectors de la companyia, Joan-Lluís Bozzo, Anna Rosa Cisqueu i Miquel Periel, autors de la trobada d'uns relats breus de Dorothy Parker amb cançons de Cole Porter.

Una posada en escena brillant, un treball actoral molt rodó, amb un madur ofici d'actor de musical molt acusat en noms com Nina, Carme Cuesta i Òscar Mas, l'enginy i gràcia dels textos i la música impagable de Cole Porter, en tot cas no impedeixen una resultant llastrada per la dificultat d'ensamblatge dels components en joc i la seva relativa fluïdesa de relació.

Per la seva part, Àngels Gonyalons, una vocació pel musical sorgida justament de *Mar i cel*, ha abandonat la línia dels seus *one girl show* per comprometre's amb un musical concebut com a tal, amb un argument d'arrel autènticament melodramàtica, que té en la seva coherència interna els valors més acusats. Tot queda ben lligat, sense tampoc excessos de cap mena, sense estirar més el braç que la màniga dels recursos posats en joc. I aquí cal esmentar per damunt d'un treball coral de notable qualitat, les aportacions de la mateixa Àngels Gonyalons, de Roger Pera i de Joan Crosas, que suporten amb notable dignitat el pes del llarg espectacle.

ANGÈLS GONYALONS
EUCLÀID ANTUNES

LLENGUATGE MUSICAL

1

tel. 318.06.05 - fax 412.05.01

DINSIC

edició

CICLE DE CONCERTS

ELS DIUMENGES

AL PALAU

**LOCALITATS
A LA VENDA**

III Temporada 1995

Diumenge, 5 de març de 1995, 18 h.

EVA LEÓN, violí
DAGMAR MUÑIZ, piano
Obres de Toldrà, Grieg, Beethoven, Sarasate

Diumenge, 26 de març de 1995, 18 h.

ORQUESTRA DE CAMBRA
GONÇAL COMELLAS
ÁLVARO FERNÁNDEZ, violoncel
GONÇAL COMELLAS, director
Obres de Bartók, Haydn, Mozart

Diumenge, 9 d'abril de 1995, 18 h.

ORQUESTRA NACIONAL
DE CAMBRA D'ANDORRA
GERARD CLARET, concertino-director
Obres de Toldrà, Bartók, Cervelló, Dvorák

Diumenge, 30 d'abril de 1995, 18 h.

SACQUEBOUTIERS DE BARCELONA
BANCHETTO MUSICALE
COR DE CAMBRA DEL PALAU
DE LA MÚSICA CATALANA
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)
MARTIN SCHMIDT, director
Motets, salms i Magnificat a cinc cors de Schütz

Diumenge, 14 de maig de 1995, 18 h.

BERNAT VIVANCOS, piano
(Segon Premi Maria Canals, 1993)
Obres de D. Scarlatti, Schumann, Pueyo,
Boliart, Blancafort, Liszt

Diumenge, 21 de maig de 1995, 18 h.

ASIER POLO, violoncel
MIGUEL ÀNGEL O. CHAVALDAS, piano
Obres de Schumann, Brahms, Messiaen,
Martinu, Debussy

Diumenge, 28 de maig de 1995, 18 h.

COR DE CAMBRA DEL PALAU
DE LA MÚSICA CATALANA
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)
JOSEP SURINYAC, piano
GÜNTHER THEURING, director
Una vetllada amb Brahms

Diumenge, 11 de juny de 1995, 18 h.

Germans PÉREZ-MOLINA,
duo de pianos
Obres de Brahms, Stravinsky, Liszt,
Surinach, Montsalvatge, Ravel

Diumenge, 18 de juny de 1995, 18 h.

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DEL VALLÈS
JOAN ENRIC LLUNA, clarinet
JORDI MORA, director
Obres de Mozart, Weber, Schubert

Diumenge, 25 de juny de 1995, 18 h.

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE VALÈNCIA
ORFEÓ CATALÀ
BERNADETTE DEGELIN, soprano; RICARD BORDAS, contratenor
IÑAKI FRESÁN, baríton
MANUEL GALDUF, director
Carmina Burana de C. Orff

Venda de localitats: a partir del 24 de febrer

Informació i venda: Palau de la Música Catalana, c/. St. Francesc de Paula, 2. Tel. 268 10 00
Al Servei Familiar de la Caixa de Catalunya. Tel. 310 12 12, (en hores d'oficina).

Localitats de 500 a 1.500 ptes.

Organitza **Fundació**
Orfeó Català
Palau de la Música
Catalana

Amb els patrocinis de

FUNDACIÓN
CAJA DE MADRID

Amb les col·laboracions de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

LAVANGUARDIA

Els Diumenges al Palau

Un cicle en progressió

per RRM C

Un concert a càrrec de la violinista canària fincada a Barcelona Eva León obrirà la tercera temporada dels Diumenges al Palau. El concert tindrà lloc el dia 5 de març.

A partir d'aquest esdeveniment, nou concerts més s'afegiran al cicle, que ocuparà tota la temporada primaveral fins al dia 25 de juny, ja iniciat l'estiu.

La temporada d'enguany ofereix dues facetes molt destacades. Per una part, la consolidació del cicle, i per l'altra la seva expansió. Ambdues arrenquen d'una mateixa realitat. L'ampli ressò aconseguit per aquesta iniciativa garanteix la seva continuïtat, per un cantó, i per l'altra obliga a la seva ampliació passant dels vuit concerts que es van oferir la campanya passada als deu de l'actual.

Juntament amb aquestes característiques cal fer esment d'altres valors que ajuden a situar els mèrits del cicle. Valors com són el notable nivell de qualitat del conjunt de l'oferta, la seva varietat —des del recital al concert simfònic-coral—, i finalment el manteniment d'un nivell de preus d'acusar caràcter popular.

Tot plegat conflueix en un objectiu, deliberadament buscat i absolutament aconseguit, d'obrir les portes a nous segments de públic i així eixamplar la base social dels afeccionats a la música. Ampliació que té també en l'element de la dispersió comarcal un ingredient notable. El percentatge d'espectadors de fora de Barcelona que gaudeixen d'aquest cicle és, amb tota probabilitat, notablement superior a la mitjana d'altres cicles barcelonins.

Lourdes i Lluís Pérez Molina

En el pla del contingut artístic cal observar la presència molt acusada d'intèrprets del país —individuals o conjunts—, gairebé tots ells, a més, joves i d'una notable qualitat. D'aquesta manera Els Diumenges al Palau esdevé una plataforma de projecció de trajectòries, molt oportuna i favorable.

Així, hom ha de parlar de la violinista Eva León, una trajectòria oberta a un futur molt fàlaguer i premiada en diversos certàmens. De forma semblant es podria parlar del pianista barceloní Bernat Vivancos, o del violoncel·lista basc Asier Polo, ambdós així mateix amb un considerable bagatge. En una línia semblant, però en un nivell superior de maduresa i projecció, s'han de situar els germans Lourdes i Lluís Pérez Molina. Pel que fa a formacions, s'ha de destacar la presència de les dues orquestres de cambra més transcendents del país, la que porta el nom i dirigeix Gonçal Comellas i la Nacional d'An-

dorra, que comanda Gerard Claret. Amb elles, la parcel·la d'orquestra la completen les actuacions de la Simfònica del Vallès, una orquestra cada dia més protagonista de la vida musical del país, i de la Simfònica de València, l'actuació de la qual completa un atractiu quadre integrador de tots els Països Catalans. Quadre que reafirma la presència del clarinetista Joan Enric Lluna.

Les formacions de la casa una vegada més ocupen un lloc destacat en la programació del cicle, amb dues presències del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, concerts números 3 i 7, i una de l'Orfeó Català, que clourà el cicle amb el concert de més pes juntament amb l'esmentada Simfònica de València i la interpretació de la cantata *Carmina Burana*, una obra de gran predicament per part del públic.

El quadre de conjunts, el completen el Banquetto Musicale, una molt notable formació en l'àmbit de la música pre-clàssica que comanda el violista de gamba Pere Ros, i també Sacquebottiers de Barcelona.

La presència internacional té en el director austríac Gunther Theuring, la referència més destacada. Ell serà el responsable d'una molt suggestiva "Vetllada amb Brahms" amb el Cor de Cambra del Palau de la Música i el seu pianista titular, Josep Surinyach.

Pel que fa a produccions i ultra l'esmentada versió de *Carmina Burana*, s'ha de destacar el programa totalment dedicat a Schütz i el també esmentat dedicat a Brahms, tots ells per aspectes molt específics.

En la formació integral de la persona, el desvetllament i el conreu de la sensibilitat musical hauria d'ocupar un lloc primordial. Un conreu tant més eficaç, ulteriorment, com més aviat se n'ha iniciat la pràctica, fins al punt d'integrar la música –de manera tota natural– en l'horitzó immediat de l'infant.

Tanmateix, aquesta premissa, corroborada a bastament des del pla teòric, no sempre ha estat tinguda en compte, al nostre país, per qui ha pogut determinar legalment uns continguts escolars.

D'ací la importància de totes aquelles iniciatives que (en ocasions imbricant-se en moviments de renovació pedagògica, en d'altres exercint funcions de suplència, i totes elles amb propòsit de servei) han reverterit en profit de diverses generacions de nois i noies.

Sortosament, el neguit de superació per part de nuclis lúcids i exigents de capdavaners ha reportat sempre en tots els camps –també el musical– guanys impagables al cos social. Un d'aquests capdavaners insignes fou Artur Martorell, en la tasca pedagògica del qual la sensibilització musical prengué una dimensió de tipus pràctic eficient, adient amb el propòsit pretès: fer estimar la música als infants.

Justament, la commemoració del centenari del naixement d'aquell

gran pedagog ha propiciat l'estudi i la divulgació de la bondat de la seva tasca, gràcies a la qual –en un període temporal molt concret– en extensos sectors del país la sensibilització musical fou un valor segur, pas previ a qualsevol desplegament de professionalització posterior.

I un valor, a més, de signe identificador. Perquè un país pot ser valorat, també (entre altres paràmetres) per la quantitat d'*amateurs* (en el sentit més genuí del mot) de la música; tant, o més, que per la quantitat de professionals de la música.

El tema que centra aquest número és, doncs, d'actualitat constant, abans i ara. Tot complementant l'exposició del nucli essencial del pensament d'Artur Martorell –en homenatge explícit arran del seu centenari– diversos articles mostren, respec-

tivament, el marc cultural, social i pedagògic en què la seva acció s'esdevingué, i les opcions plurals amb què s'ha articulat, en èpoques més properes a la nostra, i en l'actual, l'afany persistent per infondre als infants el goig i l'estimació per la música.

Un afany l'abast del qual és de conseqüències decisives per a l'avui i per al demà. Perquè, no ho oblidéssim, els infants d'avui són els qui configuraran el demà del país, en tots els aspectes; i també en el musical.

La petja de l'obra d'Artur Martorell

Artur Martorell i la música en l'ensenyament

per ORIOL MARTORELL

Aquest curs es commemora el centenari del naixement del meu pare, Artur Martorell (1894-1967), i entre els diversos actes institucionals que ja s'han celebrat o que encara se celebraran fins a la cloenda el proper mes d'abril, un dels més destacats potser hagi estat el col·loqui titulat "Artur Martorell, educador del nostre temps", que va tenir lloc els dies 20, 21 i 22 del passat mes d'octubre a la Universitat de Barcelona i en el qual van participar diversos pedagogs, historiadors i ex-alumnes seus: Joan M. Pujals, Marta Mata, Antoni Caparrós, Carles Solà, Isidor Cònsul, Josep M. Ainaud de Lasarte, Antoni M. Badia i Margarit, Joan Triadú, Josep González-Agàpito, Jaume Trilla, Ricard Pedrals, Salomó Marquès, Conrad Vilanova, Enric Puig, Pere i Jaume Carbonell, Teodor Garriga, Ricard Giralt Miracle (a.c.s.), Rosa Paulí, Joan Costa, Carme i Maria Aymerich, Maria Martorell, Otilia Defis, Jordi Monés, Sara Blasi i Pere Darder. A mi, se'm va demanar que presentés una ponència sobre el paper de la música en la seva vida i, sobretot, en la seva tasca de mestre i de formador de futurs mestres; i ho vaig fer basant-me, sobretot, en la presentació i els comentaris d'alguns dels seus molts textos sobre aquesta temàtica. Ara, per qüestions d'espai, només podré resumir-ne fragmentàriament un parell.

El primer text, del 1920, és un informe sobre l'educació musical a les Escoles Domènec que ell dirigia des de només feia un any i que, per la seva gran importància, transcriu gairebé íntegrament:

Tenint els ulls fets en l'ambient i en la vida social dels nostres alumnes, no hem cregut que de les nostres classes de música n'haguessin de sortir posseïnt uns coneixements tècnics amplis ni unes virtuts de solfejadors admirables. Pels que després vulguin seguir a fons els estudis musicals ja hi ha l'Escola Municipal i les Acadèmies especials que se n'ocupen. En canvi, ens ha semblat que era molt més interessant centrar-nos en tres punts: en primer lloc, preocupant-nos de donar-los unes bases sòlides d'educació musical; en segon, fent-los participar de la joia de la cançó sana i noble; i en tercer, amb una preparació de bon gust que els servís per obrir el camp del seu esperit i fer-los aptes de fruir demà, quan siguin grans, les emocions i el goig de la bona música.

Per assolir el primer punt, hem cenyit el programa de música a una educació de l'orella (amb diferents exercicis d'entonació i de reconeixement de

sons d'altures i durades diferents) i al desvetllament del sentit rítmic mitjançant exercicis especials i ajudats de simples lliçons de gimnàstica rítmica que el curs passat ens donà graciosament, amb alguns dels seus deixebles, el mestre Llongueres. A més, també els hem iniciat en la transcripció escrita d'aquests dos elements (altura i durada, i ritmes) perquè no els vingui de nou quan comencin l'estudi de l'escriptura musical.

Quant al segon punt, els hem donat un cabal enorme de cançons que pel seu valor intrínsec han bandejat una gran part de la cançó banal del carrer que ells porten de casa i de la diversió pública, fent-se el miracle que els nostres cants sortissin de l'Escola i s'escampessin per la barriada com un alè suau, perfumat i vivificador. Les cançons les hem tret del cançoner popular de Catalunya i d'arreu d'Espanya. També n'hem espigolat en alguns reculls, d'aquí i de fora, dels grans mestres clàssics i moderns [...].

I, en fi, per aconseguir el tercer punt, hem organitzat des del primer curs de l'Escola un concert mensual, exclusivament pels alumnes, en el qual cada obra anés sempre precedida o seguida d'un breu comentari sobre el seu caràcter o el seu autor, o de consideracions de tipus general (històriques, musicals, anecdòtiques, etc.) que captessin el seu interès i els predisposessin favorablement a l'audició. Cada any, aquestes sessions les ha obert i clos la professora especial de música, i les altres han anat a càrrec de distingits artistes que s'han prestat a cooperar en la nostra obra. Els programes de cada sessió han sigut escollits curosament perquè els alumnes els poguessin entendre i, a més, sempre que hem pogut hi hem inclòs alguna obra ja executada en sessions anteriors a fi de fer-ne un estudi en relació als infants i veure si, des d'un bon començament, ja la reconeixien, tal com amb el primer vers ja es reconeix una poesia o com amb un petit detall ja es reconeix un paisatge. I que quelcom hem aconseguit, es pot constatar en els treballs que fan posteriorment i en el fet que els nostres nois i noies (que ja comencen a saber escoltar) de tant en tant taral·legen algun fragment de les obres executades [...].

Malgrat que els fragments d'aquest informe semblen que ja són prou explícits, potser valdria la pena de repetir i de subratllar que es tracta d'un text de l'any 1920 —o sigui, de quan ells només en tenia 25— i que, per tant, sorprèn enormement veure

Una sessió musical per a escolars de l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida pel mestre Toldrà, en què Artur Martorell llegeix els fragments explicatius de les Variacions sobre un tema de Purcell de Britten (8-7-1957)

com moltes de les observacions i reflexions que fa revelen una gran maduresa i tenen encara avui una total vigència, i que, en alguns aspectes, ja podríem estar ben contents si es tinguessin en compte en moltes de les escoles catalanes actuals.

El segon text són alguns paràgrafs que directament o indirecta dedica a la música en la seva molt interessant conferència –de 10 anys més tard, o sigui del 1930– sobre l'experiència de la Colònia Escolar Turissa, aquella colònia que l'Ajuntament de Barcelona va establir a Tossa –quan pràcticament encara no hi havia turisme– i en la direcció de la qual al pare va preocupar moltíssim la relació dels infants barcelonins amb la gent de Tossa, petits i grans. En uns d'aquests paràgrafs, que també resumeixo, diu:

Gràcies al [...] fet de tenir constantment un grup d'infants tossencs que feien vida amb els nostres, s'havia establert un corrent de simpatia que cresqué en intensitat fins a l'extrem de fer que el poble de Tossa sentís la Colònia com una cosa seva, pròpia, i es sentís fonament atret i àdhuc influenciat per la vida de la Colònia. Un dels aspectes més suggestius d'aquesta afecció del poble a la Colònia fou l'assistència de la gent de Tossa a les nostres vetlles, i alguna de les conseqüències que se'n derivaren.

Cada vespre en havent sopat, reunia tota la nostra mainada al pati gran de la Colònia, i allí els ensenyava cançons o bé els explicava alguna rondalla, o fèiem una sessió dedicada a la memòria d'algun dels homes el nom del qual havíem posat a un grup d'infants. Al principi els pares que venien a buscar llurs fills es quedaven temorencs a escoltar, però nosaltres els oferíem cadires per a seure; després ells mateixos feren córrer la veu que fèiem unes vetllades tan agradables i que hi deixàvem entrar tothom i la gent va anar venint, venint, els del poble i els estiuejants. I va ésser tant el nombre dels que arribaren a venir, que el cafè del passeig del poble

[aleshores només n'hi havia un..., com avui!], on es feia cinema a l'aire lliure, tingué d'alterar el seu horari perquè la gent no hi anava fins que s'havia acabat la vetlla de la Colònia.

Als tres o quatre dies que cantàvem cançons, un vespre en anar-se'n els nois al llit se m'acosta un velllet molt simpàtic i em diu que ell té a Tossa una escola de música i que té uns nois als quals ensenya a tocar alguns instruments, que ha fet uns acompanyaments per les cançons que nosaltres cantem, i em demana si jo voldria deixar-lo venir amb els seus deixebles per provar d'interpretar junts aquestes cançons. Naturalment, li vaig dir que sí i l'endemà, tot just acabats de sopar, es presentaren els músics: dos violins, un contrabaix, un flabiol i una trompeta. I vàrem començar l'assaig: Els tres tambors, el Mariner, en Pere Gallerí, El rei de la Sardanya, etc., totes aquestes tonades cantades pels nois damunt el tou d'una música un xic cantelluda i de festa major, però que la bona intenció, l'afecte que traspuava, i l'expressió de la cara de tots aquells músics, [...] feia estimable i suau i fins agradable de sentir. Ja tinguérem acompanyament per a tota la temporada. Cada cançó nova, i n'aprenguérem més d'una vintena, era posada en solfes l'endemà d'aprendre-la i els nois i les nenes, endevinant la simpatia que irradiava la cara d'aquell velllet, cantaren sempre amb veritable delit [...].

Continua la conferència parlant d'altres aspectes d'algunes d'aquestes vetllades, però en tres ocasions més encara torna a insistir sobre la temàtica musical: En la primera, ens diu que en una sessió dedicada a Jacint Verdaguer van aprendre la cançó de mossèn Romeu –amb lletra de mossèn Cinto– *Oidà pescadors de Galilea*. En la segona, que en la sessió de comiat que cada torn acostumava a celebrar anàrem a saludar les autoritats de la vila i a la plaça de l'església els infants cantaren per darrera vegada

al poble, que nombrosíssim ens acompanyava, les nostres cançons i dansaren ballets populars i feren rondes infantils sempre acompanyats d'aquella cobla singular de la qual he parlat anteriorment. I en la tercera, de caràcter més genèric, afirma que l'obra de la Colònia s'escampà per Tossa; els infants de la vila que vingueren amb nosaltres portaren a les cases llurs el viure joiós de "Turissa", les cançons que cantàvem de seguida se sentiren en boca de grans i xics desterrant en bona part les melodies i cançonetes banals i tot Tossa conegué unes possibilitats noves a base de la influència enorme que els podria dur la força expansiva d'una obra cultural com la que allí realitzàrem.

Aquests dos textos crec que són testimonis claríssims del paper que el pare donava a la música en les activitats pedagògiques i formatives que portava a terme, als quals encara vaig afegir-ne dos més en la meva ponència esmentada.

Un, la conferència (1963, o sigui, ja fa una trentena d'anys) titulada *Com realitzar pràcticament una Escola Nova*, i en la qual, al costat de molts altres aspectes, s'entreté llargament en el paper de la música en l'ensenyament i, entre d'altres coses (com, per exemple, el gran servei que poden aportar-hi les flautes de bec), defensa el principi essencial de la responsabilitat del mateix mestre, independentment de l'especialista, bo i preguntant-se: *com és possible que els mestres facin una educació musical si la que ells han rebut en les escoles Normals és tan deficient? Quantes Normals compten amb un cor format pels seus alumnes? En quantes s'escolta música bona i es familiaritza els seus deixebles amb els grans compositors? I si els mestres no estan ben preparats, si no troben gust ni en el cant ni en la música, si no han sentit el goig de cantar amb els companys, de quina manera podran encarregar-se de l'educació musical en les seves escoles? I després ens queixarem del nivell musical del nostre país [...]*.

I l'altre, una ponència (1965) sobre aquella tan interessant experiència, realitzada conjuntament per Ràdio Barcelona i la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, de gairebé mig miler d'unes anomenades *Emissions radioescolars* (des del 1945 fins al 1957), la part central de les quals era dedicada sempre a la música, de deu a quinze minuts de durada, que es radiaren dins de les hores de classe com una activitat més de l'escola, i no solament de les municipals, sinó també de nacionals i privades, de Barcelona i de fora, i que eren seguides per uns quants milers d'alumnes. D'altra banda, aquestes emissions van ser l'origen dels primers concerts per a escolars que es van veure al Palau de la Música Catalana (1956) amb l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida per Eduard Toldrà, i en un dels quals, per exemple, el pare es va responsabilitzar personalment de la part del narrador que en la versió origi-

nal de les *Variacions i Fuga sobre un tema de Purcell* de Benjamin Britten va presentant la successiva aparició dels instruments protagonistes.

Finalment, vaig referir-me breument a una sèrie de detalls familiars i personals.

Dels de la meva infantesa, recordant el seu gran interès perquè ja de petits aprenguéssim a estimar la música, a escoltar-la i a fer-ne part integrant de les nostres vides (i molt conscientment, i molt d'acord amb el seu tarannà de mestre, no he parlat d'aprendre música, sinó d'estimar-la, ja que en tot cas havia de ser-ne, i ho va ser, una conseqüència) i precisant aquests records, gairebé a tall d'anècdotes, en tres fets concrets. El primer, una anada al Palau de la Música Catalana a un assaig de l'Orquestra Pau Casals, al final del qual ens va portar a saludar-lo i ell, que s'abrigava amb una bufanda gruixuda, ens va acaronar les galtes amb les seves molsudes mans. El segon, un diumenge a la tarda que al Liceu feien *Els mestres cantaires* i que el pare, com que hi vivíem molt a prop, ho aprofitava per anar-nos canviant els tres germans "grans" durant els entreactes, perquè creia, i tenia tota la raó, que amb un acte cadascun ja n'hi havia ben bé prou. I el tercer, del qual podria trobar molts altres de paral·lels, un dia que abans de fer-nos escoltar una versió discogràfica —amb una típica gramola de corda i amb uns d'aquells discos (plaques, en diem) que només duraven tres minuts per cara— del poema simfònic de Borodin *A les estepes de l'Àsia Central*, va atreure la nostra atenció parlant-nos del pas d'aquella caravana que s'anava acostant i després s'allunyava, i fent-nos fixar en la malencònica melodia de la flauta d'un dels camellers; des d'aleshores, sempre que torno a escoltar aquesta obra encara em vénen a la memòria aquelles seves explicacions.

I dels records dels darrers anys de la seva vida, fent memòria de la seva plena integració a la Coral Sant Jordi, de la qual ell era —són paraules seves— *el més jove de tots perquè fa més temps que en sóc*, i fent-ne també de l'última vegada que vaig parlar amb ell: va ser telefònicament, el dia abans de morir, per excusar-se de no poder venir —ell que no hi faltava mai— a l'habitual assaig dels dilluns perquè la mare estava engripada i no volia deixar-la sola.

I ja per acabar, reproduïxo, tal com vaig fer en la ponència, unes breus paraules d'una de les moltíssimes adaptacions catalanes que va fer de cançons estrangeres, ja que creia —i m'ho va ben encomanar— que sempre acostuma a ser molt millor cantar una cançó en la llengua pròpia de l'interpret. Unes paraules, els últims versos de la seva tan difosa adaptació catalana del *Vell pelegrí*, que estic segur que són l'expressió de la seva íntima esperança de sumar-se a les veus dels àngels *per cantar amb ells goigs i lloances, eternament, al Bon Jesús*.

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de març

DILLUNS, 6 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 9. Guildhall String Ensemble. (25m). CLEMENTI: Sonata per a piano op. 23 n. 3. Donatella Failoni. (15m). VIVALDI: Concert per a oboè, corda i clavecí, RV 461. Maurice Bourgue. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (9m). R. STRAUSS: El cavaller de la rosa, Suite op. 59. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (25m). DELALANDE: Te Deum, salm 97 S, 32. Mieke Van Der Sluis. Heidi Brunner. Gilles Ragon. Ian Honeyman. Bernard Deletre. Ensemble vocal de Nantes. La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. Dir.: Paul Colleaux. (35m). MOZART: Quartet amb piano, KV 493. Ingrid Haebler, piano. Michel Schwalbé, violí. Giusto Cappone, viola. Ottomar Borwitzky, violoncel. (29m). BENNETT: Simfonia en sol m. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (22m).

13.00 DONES COMPOSITORES

FARRENC: Quintet per a piano, violí, viola, violoncel i contrabaix n. 1, op. 30. Línos - Ensemble. (29m). STROZZI: Canto di bella bocca, duet. Musica Secreta. (6m). JACQUET DE LA GUERRE: Sonata per a dos violins i violoncel n. 4, en sol m. Claire Giardelli, violoncel barroc. Bernardette Charbonnier i Catherine Giardelli, violins barrocs. Dir.: Georges Guillard (clavecí). (9m). MILÀ: Tres havaneres, op. 48, op. 52 i op. 53. Leonora Milà, piano. (8m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. PROGRAMA ROMANTIC: SCHUBERT, MENDELSSOHN, SCHUMANN i BRAHMS. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SIBELIUS: Concert per a violí i orquestra op. 47. Viktoria Mullova. Orquestra Simfònica de

Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). PHILIDOR: Le Mariage de la Grosse Cathos. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Godwin. (15m). ONSLOW: Quartet de corda op. 47. Quartet Mandelring. (25m). BEETHOVEN: Fantasia per a piano, cor i orquestra, op. 80. Anton Kuersti. Cor Mendelssohn de Toronto. Simfònica de Toronto. Dir.: Andrew Davis. (19m). RAMEAU: Càstor i Pòl·lux, suite instrumental. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (34m). MILHAUD: Sonata per a flauta, oboè, clarinet i piano. A. Nicolet. H. Holliger. E. Brunner. O. Maisenberg. (19m). M. HAYDN: Simfonia n. 12, P. 7. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (14m). TELEMANN: "Am 15. Sonntag nach Trinitatis", cantata. Berry Hayward Consort. (11m). ELGAR: Froissart, concert obertura, op. 19. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (14m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, G 474. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Vèneto. Dir.: Bruno Giuranna. (17m). GRIEG: Peces per a piano op. 41. Gerhard Oppitz, piano. (20m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de març de 1995 al Palau de la Música Catalana. GLINKA: Russlan i Ludmilla, obertura. TXAIKOVSKI: Concert per a piano i orquestra n. 1. SIBELIUS: Simfonia n. 2, op. 43. Tzimon Barto, piano. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Alexander Dmitriev.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 7 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 22, KV 482. Mitsuko Uchida. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Jeffrey Tate. (35m). VIVALDI: Trio Sonata per a flauta de bec, fagot i b.c., RV 86. The Chandos Baroque Players. (10m). JANACEK: Danubi, quatre poemes simfònics. Jana Valásková, soprano. Zdenek Husek, viola. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Libor Pesek. (17m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 2, G 466. José Luis Lopategui. Quartet Moyzes. (20m). CADE: Simfonia n. 4, op. 20. Sinfonietta d'Estocolm. Dir.: N. Järvi. (21m). WASSENAER: Concerto armonico n. 1. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (12m). RESPIGHI: Festes Romanes. The Oregon Symphony. Dir.: James de Preist. (26m). HAYDN: Arietta amb 12 variacions n. 1, Hob XVII:3. Andreas Staier, pianoforte. (19m).

13.00 DONES COMPOSITORES

LEONARDA: Alta del ciel regina, motet op. 14. Rosina Sonnenschmidt, soprano. Sephira Ensemble. (7m). MENDELSSOHN - HENSEL: Sonata per a piano en do m. Liana Serbescu. (16m). VAN DE VATE: Dark Nebulae. Orquestra Simfònica de la Ràdio i Televisió Polonesa de Cracòvia. Dir.: Szymon Kawa. (11m). LE BEAU: Romança per a violoncel i piano, op. 24, n. 1. Thomas Blees. Maria Bergmann. (5m). C. SCHUMANN: Drei gemischte Chöre, sobre textos de Emanuel Geibel. Cor Madrigal de Heidelberg. Dir.: Gerald Kegelmann. (10m). TAILLEFERRE: Valse des Dépêches i Quadrille del Ballet Les Mariés de la Tour Eiffel. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (5m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

WAGNER: Lohengrin, extractes. René Kollo. Anna Tomowa-Sintow. Siegmund Nimsgern. Dunja Vejzovic. Karl Ridderbusch. Robert Kerns. Cor de l'Òpera de Berlín. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (69m). OFFENBACH: Barabablava (extractes). Jane Rhodes, mezzosoprano. Orquestra de Bordeus-Aquitania. Dir.: Roberto Benzi. (7m). LUNA / BRU: La chula de Pontevedra. Toñy Rosado. Inés Rivadeneira. Gregorio Gil. Manuel Ausensi. Gerardo Monreal. Cor Cantors de Madrid. Or-

questra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argenta. (24m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BIZET - SXEDRIN: Suite Carmen. Orquestra de Cambra Virtuosos de Moscou. Conjunt de Cambra d'Armènia. Conjunt de percussió. Dir.: Vladimir Spivakov. (46m). FORQUERAY: Suite n. 1. Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Christophe Coin, baix de viola. (26m). CAMBINI: Simfonia concertant per a dues flautes i orquestra n. 3. Anne Utgawa i Dominique Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: Paul Kuentz. (13m). BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano n. 8, Op. 30 n. 3. Jaap Schröder, violí. Jos van Immerseel, pianoforte. (18m). SCHUBERT: Fragments simfònics D 708 A. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m). BACH: "Wie schön leuchtet der Morgenstern" (Com brilla l'estrella del matí), cantata BWV 1. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (26m). CORRETTE: Sonata per a violoncel i clavicèmbal, op. 20 n. 6. Le Nouveau Quatuor. (11m). BERLIOZ: El rei Lear, Op. 4. (Obertura). Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (16m). SALIERI: Concert per a violí, oboè, violoncel i orquestra en Re M. Thomas Furi, violí. Heinz Holliger, oboè. Thomas Demenga, violoncel. Camerata Bern. Dir.: Thomas Furi. (25m). BRAHMS: Dos motets op. 74. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (14m). HANDEL: Concert per a orgue i orquestra op. 7 n. 6. Ton Koopman. The Amsterdam Baroque Orchestra. (8m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia n. 3. Staatskapelle Dresden. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 8 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCHMIDT: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Michael Halász. (45m). HANDEL: Vedendo amor, cantata. Jean Niroùet, contralt. Il Parnasso Confuso. (13m). KROMMER: Concert per a dos clarinets i orquestra, Op. 35. Sabine Meyer. Wolfgang Meyer. Orquestra de Cambra de Württemberg-Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (20m). BEETHOVEN: Quartet de corda n. 2, op. 18 n. 2. Quartet Talich. (24m). CORELLI: Concerto grosso op. 6 n. 2. Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (9m). DVORAK: Serenata per a vent, op. 44. Philharmonia Orchestra. Dir.: C. Warren-Green. (25m). CAMPRA: Cantate Domino. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (14m). ALFVEN: Cant fúnebre, per a gran orquestra. Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Neeme Järvi. (10m).

13.00 DONES COMPOSITORES

BEACH: Simfonia en mi m, op. 32 "Gaèlica". Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Neeme Järvi. (41m). VON BINGEN: Symphoniae, Cants espirituals. Sequentia. (12m). CHAMINADE: Serenata en Re M, op. 29. Peter Jacobs, piano. (3m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. LULLY I ELS COMPOSITORS DE VERSALLES. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

FOOTE: Suite per a corda, op. 63. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Kenneth Klein. (18m). BACH: Suite francesa n. 2, BWV 813. Keith Jarrett, clavicèmbal. (15m). BOCCHERINI: Simfonia op. 12 n. 6, G 508. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (23m). SCHUMANN: Der Rose Pilgerfahrt (El pelegrinatge de la Rosa), oratori op. 112. Helen Donath. Kari Lövaas. Julia Hamari. Theo Altmeyer. Bruno Pola. Hans Sotin. Cor estatal de

Düsseldorf. Orquestra Simfònica de Düsseldorf. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (65m). MOZART: Sonata per a piano-forte i violí, KV 380 "Opus II". Temenuschka Vesselinova. Chiara Banchini. (24m). SIBELIUS: Cavalcada nocturna i al-bada, op. 55. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (16m). HAYDN: Concert per a trompa i orquestra n. 1, Hob VIII:1. Lowell Greer. Orquestra Filharmònica de Mèxic. Dir.: Fernando Lozano. (19m). BRAHMS: Danses hongareses (n. 13 a 21). Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Kurt Redel. (21m). BACH: Concert per a dos clavecins i corda, BWV 1061. Kenneth Gilbert. Trevor Pinnock. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 9 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SIBELIUS: Simfonia n. 1, op. 39. Philharmonia Orchestra. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (40m). MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 44 n. 1. Quartet de corda Coull. (31m). PURCELL: Amphitryon or The Two Sosas. Martyn Hill, tenor. Judith Nelson, soprano. Christopher Keyte, baix. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (19m). C.STAMITZ: Concert per a clarinet i orquestra n. 3. Eduard Brunner, clarinet. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (14m). ROSSINI: Sonata per a corda n. 2, en La M. Orquestra de Cambra de Leningrad. Dir.: Eduard Serov. (14m). FAURE: Quintet n. 1, op. 89. Quatuor Via Nova. (28m). HANDEL:

Concerto grosso op. 6 n. 7. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (14m).

13.00 DONES COMPOSITORES

L.BOULANGER: Du fond de l'abîme, salm per a contralt, tenor, cors i orquestra. Oralia Dominguez. Raymond Amade. Coral Elisabeth Brasseur. Orquestra de l'Associació de Concerts Lamoureux. Dir.: Igor Markevitch. (24m). C.SCHUMANN: Tres romances per a violí i piano, op. 22. Hélène Bosch, piano. Annie Jodry, violí. (11m). COMTESSA DE DIA: "A cantar m'er de so qu'ieu non volria". Sinfonye. Dir.: Stevie Wishart. (6m). MACONCHY: Quartet de corda n. 4. Quartet Hanson. (14m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MOZART: Concert per a flauta i orquestra, KV 313. Claudi Ari-many. Orquestra de Cambra de Moscou. Dir.: Misha Rachlewsky. (26m). A.SOLER: Sonata per a clavecí n. 20. Bob van Asperen. (11m). GUINJOAN: Música per a violoncel i orquestra. Lluís Claret. Orquestra Simfònica Gottwaldov. Dir.: Joan Guinjoan. (19m). GRANADOS: Andaluza, Rondalla Aragonesa, Jota Valenciana, Asturiana (dances espanyoles op. 37). Würzburger Gitarrentrio. (20m). MOMPOU: Cants màgics. Josep Colom, piano. (11m). CABANILLES: Tiento de falsas de primer tono. Batalla Imperial. Josep M. Mas i Bonet, orgue. (10m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

KABALEVSKI: Suite de Romeu i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (35m). CAMBINI: Trio per a flauta, oboè i fagot op. 45 n. 2. Membres del Quintet Arnold. (11m). HAYDN: Concert per a piano i orquestra, Hob XVIII:5. Olivier Roberti. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: Kurt Redel. (13m). BORODIN: Quartet de corda n. 2. Quartet de Cleveland. (28m). DEVIENNE: Concert per a fagot n. 1. Eckart Hübner. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (15m). SAINT-SAËNS: La nit. Nathalie Dessay, soprano. Cor Regional Vittoria i Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (11m). SAMMARTINI: Simfonia en La M. Concerto Köln. (12m). XOSTAKOVITX: La caiguda de Berlín, suite de la

pel·lícula, op. 82 a. Cor i Orquestra Simfònica de la Radió Belga. Dir.: José Serebrier. (24m). W.F.BACH: Sonata en Sol M. Helene Salome, piano. (11m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Bruns i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Buquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XXI

Selecció de Carmina Malagarriga. MÚSICA ALS EEUU IVES: Simfonia n. 4. The John Alldis Choir. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: José Serebrier. (33m). GRIFFES: Quatre Impressions. Olivia Stapp, mezzosoprano. Diane Richardson, piano. (11m). GERSHWIN: Of Thee I Sing, comèdia musical. (Selecció) Maureen Mc Govern. Larry Kert. Jack Gifford. David Garrison. Paige O'Hara. New York Choral Artists. Orchestra of St. Luke's. Dir.: Michael Thomas. (34m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 10 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

GOLDMARK: Simfonia n. 2, op. 35. Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Michael Halász. (33m). GEMINIANI: Sonata per a violoncel i baix continu op. 5 n. 3. Hidemi Suzuki, violoncel. Recercar Consort. (12m). BRUNO Opus Patheticum, Nov. IX/II. Ibolya Verebics. Christel Bachers. Scot Weir. Joachim Gahardt. Cor mixt Kühn. Orque-

tra de Cambra de Praga. Dir.: Helmuth Rilling. (29m). RES-PIGHI: Impressions braseres, suite per a orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (18m). MOZART: Concert per a violí n. 4, KV. 218. Anne-Sophie Mutter. Philharmonia Orchestra. Dir.: Riccardo Muti. (25m). GIULIANI: Gran duo concertant, op. 85. Virginia Sindelar, flauta. Richard Schilling, guitarra. (21m). ZEM-LINSKY: Der König Kandaules, dos fragments. Franz Grundheber, baríton. Orquestra Filharmònica d'Hamburg. Dir.: Gerd Albrecht. (12m). KELLNER: Tres fantasies per a laüt. Stephen Stubbs. (10m).

13.00 DONES COMPOSITORES

TAILLEFERRE: Suite burlesca. Philippe Corre i Edouard Exerjean, piano a quatre mans. (6m). MENDELSSOHN - HENSEL: Quartet amb piano en La b M. Céline Dutilly. Renate Eggebrecht-Kupsa. Daniela Pletschacher. Friedemann Kupsa. (17m). MAYER: Sonata per a violoncel i piano, op. 47. Thomas Blees. Maria Bergmann. (30m).

14.00 NOUS INTÈRPRETS

BACH: Aria i set variacions Goldberg. Lluís Solé, clavicèmbal. (16m). BEETHOVEN: Sonata per a violoncel i piano n. 3, op. 69. Rodolfo Zanni. Josep M. Comajuncosas. (23m). DONIZETTI: Dues àries de La Favorita. Anna Albelda, mezzo-soprano. Octavio Alvarez, tenor. Fernando Latorre, baríton. Amparo García, piano. (14m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

SOUSA CARVALHO: Te Deum, per a solistes, doble cor i orquestra. Brigitte Fournier. Naoko Okada. Elisabeth Graf. John Elwes. Michel Brodard. Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 11 DE MARÇ DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Austriaca el dia 29 de març de 1992 a la Grosse Musikvereinssaal. BEETHOVEN: Obertura Leonora n. 3, op. 72 a. Ah! perfido, escena i ària op. 65. Simfonia n. 7, op. 92. MOZART: Non più, tutto esaltai. Non temer amato bene, KV 490. Cheryl Studer, soprano. Gerhard Hetzel, violí. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 12 DE MARÇ DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. J.Ch.F. BACH: Die Kindheit Jesu, oratori per a solistes, cor i orquestra. Solistes vocals. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (36m). ELGAR: Great is the Lord, op. 67. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (10m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TREN-CACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

WOLF - FERRARI: I quattro rusteghi, òpera en tres actes. Antonio Abete. Alessandra Palomba. Donatella Lombardini. Mattia Nicolini. Orquestra I Pomeriggi Musicali di Milano. Dir.: Daniele Callegari. (139m).

19.30 REPERTORI DE CONCERT

HAYDN: Simfonia n. 100, "Militar". Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Colin Davis. (24m). SMETANA: Pels prats i els boscos de la Bohèmia. Poema simfònic del cicle "La meua pàtria". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m). BRAHMS: Quintet per a clarinet, 2 violins, viola i violoncel, op. 115. Karl Leister, clarinet. Quartet Amadeus. (37m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 1. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (9m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 8, op. 13. "Patètica". Emil Gilels, piano. (20m). SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129. Mischa Maisky. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (24m). BERLIOZ: Obertura d'"El Corsari", op. 21. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Thomas Beecham. (8m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Txeca el dia 4 de febrer de 1993 a Rudolfinum, Sala Dvorak. MOZART: Simfonia n. 31, KV 297 "París". MARTINU: Concert per a violoncel n. 1. DEBUSSY: El mar. Michaela Fukacová. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Jean Bernard Pommier. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 13 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SIBELIUS: El Cigne Blanc, suite op. 54. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (25m). FIORILLO: Concert per a violí i orquestra n. 1. Adelina Oprean. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (24m). MAHLER - WERFEL: Cinc lieder. Isabel Lippitz, soprano. Barbara Heller, piano. (15m). TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 2, op. 53. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (32m). BOISMORTIER: La Primavera i l'Estiu de Les quatre estacions. Agnès Mellon, soprano. Ian Honeyman, tenor. Gregory Reinhart, Baríton-baix. Isabelle Poulenard, soprano. Solistes instrumentals. (32m). SPOHR: Nocturn per a vent i música de geníssers, op. 34. Octophoros. Dir.: Paul Dombrecht. (32m).

13.00 GABRIEL FAURÉ

Masques et Bergamasques, suite. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (14m). Fantasia per a piano i orquestra, op. 111. Alicia de Larrocha. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (15m). Cantique de Jean Racine. (Orquestració de John Rutter). The Cambridge Singers. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ciutat de Londres. Dir.: John Rutter. (7m). Una Châtelaine en sa tour, op. 110. Maria Graf, arpa. (5m). Elegia per a violoncel i orquestra, op. 24. Viocheslav Ponomarev. Orquestra Filharmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (7m). Les djinns, op. 12. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (4m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Alex Robles. PROGRAMA ROMANTIC: SCHUBERT, MENDELSSOHN, SCHUMANN i BRAHMS. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRITTEN: Simfonia per a violoncel i orquestra, Op. 68. Yo-Yo Ma. Orquestra Simfònica de Baltimore. Dir.: David Zinman. (35m). VIVALDI: Motet per a la solemnitat de Sant Antoni. Cecilia Gasdia, soprano. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). RAKHMANINOV: Danses simfòniques, op. 45. The Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (36m). HAYDN: Simfonia n. 45 "Els adéus". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (26m). VERDI: Música de ballet de "Don Carlos". Orquestra Nacional de l'Òpera de Montecarlo. Dir.: Antonio de Almeida. (16m). GRIEG: Sonata per a violí i piano, op. 45. Pierre Amoyal. Mikhail Rudy. (22m). ROLLA: Concert per a corno di bassetto i orquestra BI 528. Paul Meyer, corno di bassetto. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). ROUSSEL: Serenata per a flauta, violí, viola, violoncel i arpa, Op. 30. Skaila Kanga. Conjunt de cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (16m). BACH: "Christen, ätzt diesen Tag", (Cristians,graveu aquest dia), BWV 63. Peter Jelesits, soprano. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Ruud van der Meer, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (29m). C.Ph.E.BACH: Duo per a flauta i violí, Wq 140. Hans-Martin Linde. Jaap Schröder. (10m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de març de 1995 al Palau de la Música Catalana. MOZART: Simfonia n. 14, KV 114. BENGUEREL: Concert per a violoncel i orquestra. DVORAK: Simfonia n. 8, op. 88. Christian Florea, violoncel. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Gilbert Varga.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 14 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BORODIN: Petita suite. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Guennadi Cherkassov. (29m). CORRETE: Laudate Dominum, salm 148 a partir de "La Primavera" de Vivaldi. Solistes vocals. Conjunt vocal i instrumental de Lió. Dir.: Guy Cornut. (21m). TELEMANN: Concert per a violí, dues trompes de caça, timbales, dues flautes, dos oboès, corda i continu, en Fa M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (25m). BIZET: L'Arlesiana, op. 23. Música d'escena. Orfeo Donostiarra. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plaschon. (54m). SCHUMANN: Ball-Scenen per a piano a quatre mans, op. 109. Hector Moreno i Norberto Capelli. (29m).

13.00 GABRIEL FAURÉ

Pel·lees i Melisanda, op. 80. Lorraine Hunt, soprano. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (21m). Dolly, op. 56. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (19m). Cinc cançons. Leontyne Price, soprano. David Garvey, piano. (13m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

FERNÁNDEZ CABALLERO: "Dúo-Jota" d'El dúo de la Africana. Josep Carreras. Isabel Rey. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique Ricci. (6m). CHABRIER: Une éducation manquée, opereta en un acte. Mireille Delunsch. Brigitte Desnoues. Jean-Louis Georgel. Orquestra del Collegium Musicum de Strasbourg. Dir.: Roger Delage. (42m). RIMSKI-KORSAKOV: Vera Sheloga, òpera. Stefka Mineva, contralt. Alexandrina Milcheva-Nonova, mezzosoprano. Stefka Evstatieva, soprano. Dimiter Stanchev, baríton. Petar Bakardjiev, baix. Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional de Bulgària. Dir.: Stoyan Angelov. (50m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

DVORAK: Simfonia n. 2, Op. 4. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Rafael Kubelik. (54m). CHERUBINI: Quartet de corda n. 1. Quartet Melos. (29m). BARTOK: Rapsòdia per a piano i orquestra, op. 1. Zoltán Kocsis. Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Ivan Fischer. (24m). SIBELIUS: Pel·lees i Me-

lisanda, suite op. 46. Orquestra Simfònica d'Islandia. Dir.: Petri Sakari. (29m). MONTEVERDI: Orfeu. Solistes, Cor Monteverdi. English Baroque Soloists. Dir.: John Eliot Gardiner. (10m). SCHUBERT: Sonata per a viola i piano, D 821 "Arpeggione". Yuri Bashmet. Mikhail Muntian. (26m). GORECKI: "Refren", op. 21. Orquestra Simfònica Nacional Polonesa a Katowice. Dir.: Jan Krenz. (17m). PLEYEL: Simfonia concertant per a flauta, oboè, fagot, trompa i orquestra n. 5. Hansjürgen Möhring. Günther Passin. Jürgen Gode. Walter Lech. Orquestra de Cambra de Colònia. Dir.: Helmut Müller-Brühl. (21m). LECLAIR: Sonata VIII a tres, amb un violí o flauta alemanya, una viola i un clavecí. B. Kuijken. W. Kuijken. R. Kohnen. (10m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia n. 4 "Romàntica". Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 15 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

BRAHMS: Rinaldo, op. 50. René Kollo, tenor. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (38m). R. STRAUSS: Concert per a trompa n. 1, op. 11. Hermann Baumann. Orquestra de la Gewandhaus. Dir.: Kurt Masur. (17m). MOZART: Quartet de corda en La M, KV 464. Quartet Melos. (32m). CLEMENTI: Simfonia n. 1. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (26m). XOS-

TAKOVITX: Suite de ballet n. 3 "Le Boulon" (el pern), Op. 27. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (29m). ALBENIZ: Ibèria, primer quadern. Aldo Ciccolini, piano. (17m).

13.00 GABRIEL FAURÉ

Pavana, op. 50. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (6m). Balada, op. 19. Paul Crossley, piano. (17m). Messe Basse, per a soprano, cor de dones i orgue. Yolande Parent. La Chapelle de Québec. Richard Paré. Dir.: Bernard Labadie. (9m). Sonata per a violí i piano n. 2, op. 108. Mayumi Fujiwara. Jorge Federico Osorio. (23m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. LA CAMERATA BARDI. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BLISS: Meditacions sobre un tema de John Blow. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Vernon Handley. (32m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 26, KV 537 "Coronació". Karl Engel. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (32m). TELEMANN: Partita en sol m per a oboè i baix continu. Ensemble Musica Viva et Antiqua. (11m). BRUCKNER: Intermezzo per a quintet de corda. Quartet Sonare. Vladimir Medvedssohn, viola. (8m). BRAHMS: Serenata n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (32m). CLEMENTI: Sonata per a piano op. 37 n. 1. Donatella Failoni. (16m). SIBELIUS: Simfonia n. 4 op. 63. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (37m). ENESCO: Suite per a orquestra n. 3, op. 27 "Vallageoise". Orquestra de la Ràdio Televisió Romanesa. Dir.: Iosif Conta. (29m). CHARPENTIER: Te Deum, H 146. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (23m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 16 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

REYER: "Le Sélam", fantasia oriental en cinc quadres. Solistes vocals. Cor de la Catedral St. Hedwigs de Berlín. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Guido Maria Guida. (50m). C.STAMITZ: Quartet per a fagot, violí, viola i violoncel, op. 19 n. 6. László Hara, fagot. Quartet Tátrai. (11m). TURINA: Cinc danses gitanes I, op. 55. Begoña Uriarte, piano. (13m). J.Ch.BACH: Concert per a arpa i orquestra de cambra en Sol M. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (18m). VILLA-LOBOS: Cicle brasiler. Cristina Ortiz, piano. (19m). HANDEL: Concert per a orgue i orquestra n. 2, en La M. Ton Koopman. The Amsterdam Baroque Orchestra. (15m). BRAHMS: Sextet de corda op. 18. Quartet Amadeus. Cecil Aronowitz, viola. William Pleeth, violoncel. (33m).

13.00 GABRIEL FAURÉ

Tema i Variacions per a piano, op. 73. Paul Crossley, piano. (17m). Cant funerari, Op. 117. Musique des Gardiens de la Paix. Dir.: Désiré Dondeyne. (12m). Concert per a violí i orquestra. Rodolfo Bonucci. Orquestra Filarmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (16m). Dues Barcarolles, n. 6, op. 70 i n. 5, op. 66. Kathryn Stott, piano. (10m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

RECITAL d'àries famoses d'òpera. Josep Carreras. Orquestra de cambra Anglesa. Dir.: Antoni Ros Marbà. (29m). BRAHMS: Variacions sobre un tema original, op. 21 n. 1. Josep Colom, piano. (19m). GERHARD: Alegrias, suite. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (13m). F.VALLS: Missa Scala Aretina. Enregistrament fet per Catalunya Música. Solistes vocals. Cor

i Orquestra del Festival de Música Antiga de Barcelona. Dir.: P. Herreweghe. (37m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

BACH: Missa, BWV 235. Cor i Orquestra del Collegium Vocale de Gant. Dir.: Philippe Herreweghe. (29m). FAURE: Quartet per a piano i corda n. 2, Op. 45. Marguerite Long, piano. Jacques Thibaud, violí. Maurice Vieux, viola. Pierre Fournier, violoncel. (33m). SCHUMANN: Simfonia n. 3 "Renana". Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: B. Haitink. (33m). ARNOLD: El pont sobre el riu Kwai, Suite. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (29m). BOCCHERINI: Quintet per a flauta i quartet de corda, op. 55 n. 1. Loïc Poulain. Quartet Dolezal de Praga. (10m). GROFÉ: Concert per a piano i orquestra en re m. Jesús Sanroma. Orquestra Filarmònica de Rochester. Dir.: Ferde Grofé. (15m). CHARPENTIER: Orfeo baixant als inferns. Henri Ledroit, contratenor. Ricercar Consort. (16m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriga. POETES DEL SEGLE. HINDEMITH: Die junge Magd, sis lieder per a contralt, flauta, clarinet i quartet de corda, op. 23 b. Gabriele Schnaut. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (18m). DELIUS: Songs of Sunset. John Cameron, baríton. Maureen Forrester, contralt. Beecham Choral Society. Dir.: Thomas Beecham. (29m). PROKOFIEV: 5 poemes d'Anna Akhmatova. Carole Farley, soprano. Arkady Aronov, piano. (13m). REIMANN:

Claror i Fosc, per a baríton i piano. Dietrich Fischer-Dieskau. Aribert Reimann. (20m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 17 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

DEBUSSY: La caixa de joguines, música de ballet. (Orquestració de Caplet). Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (32m). MOZART: Divertimento n. 17, KV 334. Philharmonia Quartet Berlin. Wolfgang Güttler, contrabaix. Norbert Hauptmann i Dieter Fischer, trompa. (46m). BOTTESINI: Concert per a contrabaix n. 4, "Concerto cerrito". Mario Ricciuti, contrabaix. Luigi Zanardi, piano. (15m). PURCELL: Pavana n. 5, Z 752. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (4m). SCHÖNBERG: Cançons de cabaret. Jessye Norman, soprano. James Levine, piano. Solistes de l'Orquestra del Metropolitan. (29m). RESPIGHI: Antics aires i danses. Suite n. 3. CBC Vancouver Orchestra. Dir.: Mario Bernardi. (18m). RAKHMANINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Kathryn Stott. (16m).

13.00 GABRIEL FAURÉ

Rèquiem op. 48. Lucia Popp, soprano. Simon Estes, baix. Cor de la Ràdio de Leipzig. Capella Estatal de Dresden. Dir.: Colin Davis. (40m). Sicilienne, op. 78. Thomas Igloi, violoncel. Clifford Benson, piano. (4m). Cançó de bressol per a violí i orquestra, op. 16. Rodolfo Bonucci. Orquestra Filarmònica de la ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (4m). L'horizon chimérique, op. 118. Thomas Allen, baríton. (7m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de setembre de 1994 a l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona. Obres de SCHUBERT, BRAHMS, WOLF, MAHLER, GRANADOS, FALLA i MOMPOU. Griselda Ramon, soprano. Joan Carles López, piano. (48m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

BRITTEN: El Príncep de les Pagodes, ballet op. 57. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Benjamin Britten. (99m).

23.50 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 18 DE MARÇ DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juny de 1994 a l'Estació de França de Barcelona. Cicle de Concerts "Pans & Clàssics". SIBELIUS: Finlàndia, op. 26. GERSHWIN: Porgy and Bess, suite. DVOŘAK: Simfonia n. 9, op. 95 "Del nou Món". Tete Montoliu, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (107m).

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 19 DE MARÇ DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. MONTEVERDI: Missa a

capella "In illo tempore". Conjunt vocal Europeu de La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (33m). MENDELSSOHN: "Hör mein Bitten, Herr" (Escolta la meua pregària, Senyor), motet. Greta de Reyghere. La Chapelle Royale. Collegium vocale de Gant. Dir.: Ph. Herreweghe. (11m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients.

BLOC DE NOTES.

EL TRENCACLOSQUES.

SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

GIORDANO: Andrea Chénier. Franco Corelli. Mario Sereni. Antonietta Stella. Stefania Malagu. Cor i Orquestra del Teatre d'Òpera de Roma. Dir.: Gabriele Santini. (115m).

19.10 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Concert per a piano n. 9, KV 271 "Jeunehomme". Murray Perahia. Orquestra de Cambra Anglesa. (32m). HINDEMITH: Simfonia "Maties el pintor". Orquestra Simfònica de Londres Dir. Jascha Horenstein. (29m). BEETHOVEN: Quintet, op. 16. A. Brendel, piano. H. Holliger, oboè. E. Brunner, clarinet. H. Baumann, trompa. K. Thunemann, fagot. (30m). WEILL: Suite per a instruments de vent de l'"òpera de tres rals". The London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (22m). MENDELSSOHN: Romances sense paraules. Llibre vuitè, op. 102. Livia Rev, piano. (15m). ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra, op. 85. Yo-Yo Ma. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (29m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio de la Suïssa Italiana a Lugano el dia 29 d'abril de 1992 al

Palau de Congressos de Lugano. BACH: Concert de Brandenburg n. 5, BWV 1050. Concert per a violí, corda i continu BWV 1042. Suite n. 2, BWV 1067. W.F.BACH: Simfonia F 67. HANDEL: Concert per a oboè i orquestra n. 3. TELEMANN: Suite Don Quixot. Uwe Klein-sorge, oboè. Orquestra Barroca de la Gewandhaus de Leipzig. Violí i direcció: Christian Funke. (92m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 20 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

WEBER: Missa solemnis n. 1 "Missa del caçador". Solistes vocals. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir: Horst Stein. (39m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 2, Op. 2 n. 2. Daniel Barenboim. (25m). MOZART: Simfonia n. 34, KV 338. London Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (23m). TURINA: Canto a Sevilla. Pilar Lorengar. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Jesús López Cobos. (20m). KREBS: Fantasia en fa m. André Isoir, orgue. Michel Giboureaux, oboè. (5m). PERGOLESI: Concertino per a corda i continu n. 2. Ensemble Instrumental Jean-Walter Audoli. Dir.: Jean-Walter Audoli. (12m). BERLIOZ: Simfonia fúnebre i triomfal, op. 15. Cor John Alldis. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (36m).

13.00 CONCERT DE PRIMAVERA

FIBICH: Primavera, poema simfònic, op. 13. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (14m). KOECHLIN: La cursa de la primavera, poema simfònic op. 95 (Cicle "El llibre de la selva"). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: David Zinman. (32m). VIVALDI: Les Quatre Estacions. (Concert n. 1, RV 269. "La Primavera"). Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i Director: Nigel Kennedy. (10m).

14.00 LA CANTATA DEL CA-FÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. PROGRAMA ROMANTIC: SCHUBERT, MENDELSSOHN, SCHUMANN i BRAHMS. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

PARRY: Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (24m). BRAHMS: Trio per a trompa, op. 40. G. Högnér, trompa. E. Binder, violí. A. Schiff, piano. (29m). GRIEG: Sigurd Jorsalfar, op. 22. Música incidental. Kjell Magnus Sandve, tenor. Gösta Ohlin's Vocal Ensemble. Pro Musica Chamber Choir. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (35m). PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m). JANACEK: Dins la boira. Viktoria Postnikova, piano. (16m). PEÑALOSA: Sacris Solemnis. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (6m). CHAUSSON: Concert per a violí, piano i quartet de corda, op. 21. Itzhak Perlman, violí. Jorge Bolet, piano. Quartet Julliard. (40m). MONTSALVATGE: Self-paràfrasi. Oriol Romani, clarinet. Angel Soler, piano. (4m). BACH: "Komm, Jesu, komm". Motet BWV 229. Solistes vocals. Cor Monteverdi. English Baroque Solists. Dir: John Eliot Gardiner. (10m). TANEIEV: Simfonia n. 2, en Si b M. Gran Orquestra Simfònica de la TRV de l'URSS. Dir.: Vladimir Fedosseev. (32m). ROSSINI: La Gazza ladra. Obertura. National Philharmonic Orchestra. Dir: Riccardo Chailly. (10m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de març de 1995 al Palau de la Música Catalana. STRAUSS: Quatre últims lieder. MAHLER: Simfonia n. 4. Lena Lootens, soprano. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Mas.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 21 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

SAINT-SAENS: Salm XVIII, Coeli Enarrant, op. 42. François Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Solistes instrumentals. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (36m). KABALEVSKY: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 50. James Johnson. Orquestra Simfònica de la Ràdio Eslovaca. Dir.: Paul Freeman. (18m). HAYDN: Quartet per a flaüt i corda, Hob. III:8 (op. 2 n. 2). Jakob Lindberg, flaüt. Nils-Erik Sparf, violí. Lars Brolin, viola. Olof Larsson, violoncel. (22m). GRETRY: Danses Villageoises. Orquestra de Liège. Dir.: Paul Strauss. (18m). VIVALDI: Concert per a flauta, corda i continu, RV 441. Severino Gazzelloni, flauta. I Musici. (13m). LISZT: Héroïde funèbre. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Jókai. (24m). VILLALOBOS: Bachianes brasileres n. 7. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (28m).

13.00 CONCERT DE PRIMAVERA

PAINE: Simfonia n. 2, op 34 (A la Primavera). Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir: Zubin Mehta. (50m). WALDTEUFEL: Amour et printemps. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (4m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

J. STRAUSS(II): El baró gitano, opereta. Elisabeth Schwarzkopf. Nicolai Gedda. Hermann Prey. Erich Kunz. Erika Köh. Cors i Orquestra Filharmònica. Dir.: Otto Ackermann. (100m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

RAKHMANINOV: Simfonia n. 3, op. 44. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (42m).

PARADIES: Concert per a orgue en Si M. Hannes Meyer. Quartet Sonare, Frankfurt. Ichiro Noda, contrabaix. (12m). **MENDELSSOHN:** Quartet de corda en Mi b M. Quartet de corda Coull. (25m). **POULENC:** Glòria, per a soprano cor i orquestra. Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (24m). **DONIZETTI:** Nits d'estiu a Posilipo. Zehava Gal, mezzo-soprano. Bruce Brewer, tenor. Jeff Cohen, piano. (36m). **MOLTER:** Simfonia concertant per a trompeta, dos oboès, dos trompes i fagot. Wolfgang Basch, trompeta. Han de Vries i Bart Schneemann, oboè. Vicente Zarzo i José Zarzo, trompa. Frans Robert Berkhout, fagot. (10m). **TELMANN:** Suite (Obertura) en la m, TWV 55:a2. Marion Verbruggen, flauta de bec. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (29m). **BRAHMS:** Trio amb piano op. 8. C. Zacharias. U. Hoelscher. H. Schiff. (36m). **OFFENBACH:** Maître Péronilla, A. 590. (Obertura). Philharmonia Orchestra. Dir.: Antonio de Almeida. (6m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. **EL GRAN REPERTORI:** Revisió de les grans bandes sonores del cine. **NIT D'ESTRENA:** Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia n. 5. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Bernard Haitink. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 22 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

CHAUSSON: Simfonia op. 20. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (36m). **PURCELL:** "Swifter, swifter, Isis, flow" (Corre més depressa, corre, Isis), cançó de benvinguda per Charles II. Solistes vocals. The King's Consort. Dir.: Robert King. (15m). **SCHUBERT:** Tres peces per a piano, D 946. Maurizio Pollini. (26m). **KEITELBEY:** Santuari del cor. Jean Temperley, mezzo-soprano. Philharmonia Orchestra. Dir.: John Lanchbery. (6m). **RIMSKY-KORSAKOV:** Quintet per a piano i instruments de vent. A. Nasedkine, piano. V. Vzerev, flauta. V. Sokolov, clarinet. S. Krassavin, fagot. A. Demin, trompa. (36m). **VERDI:** Música de ballet de "Jérusalem". Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m). **C. STAMITZ:** Simfonia concertant per a violí i viola en Re M. Richard Friedman. Roger Best. London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (17m).

13.00 CONCERT DE PRIMAVERA

BRITTEN: Simfonia primavera, op. 44. S. Armstrong. J. Baker. R. Tear. St. Clemens Danes School. Cor Simfònic de Londres. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (44m). **J. STRAUSS:** Veus de primavera, vals op. 410. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (6m). **GRIEG:** La primavera, op. 33 n. 2. Anne Sofie von Otter, mezzosoprano. Bengt Forsberg, piano. (5m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. **LES SONATES OP. 1 DE HANDEL.** TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

KORNGOLD: Concert per a piano per a la mà esquerra, op. 17. Steven de Groote. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (34m). **DELALANDE:** Deuxième Fantaisie (Cinquena Suite, Simfonies pels sopars del Rei). Orquestra de Cambra Jean-François Paillard. Dir.: J-F. Paillard. (10m). **BEETHOVEN:** Minuets WoO 7. Ensemble Bella Musica de Viena. Dir.: Michael Dittrich. (24m). **CHARPENTIER:** Motet per a una llarga

ofrena, H. 434. I. Poulenard. A. Mellon. H. Ledroit. W. Kendall. P. Kooy. Cors i orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: P. Herreweghe. (24m). **TXAIKOVSKI:** Sextet de corda op. 70 "Record de Florència" Mstislav Rostropovitch. Genrikh Talyan. Quartet Borodin. (34m). **RODRIGO:** Concert serenata per a arpa i orquestra. Catherine Michel, arpa. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m). **PASQUINI:** Toccata con lo scherzo del cucco, per a clavicèmbal. Lorenzo Ghielmi. (8m). **TUBIN:** Suite de danses estonianes. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (13m). **SCHUMANN:** Des Sängers Fluch (La maledicció del cantant), balada per a solistes, cor i orquestra Op. 139. Edda Moser. Walter Berry. Walton Grönroos. Josef Protschka. Doris Soffel. Cor des Städtischen Musikvereins de Düsseldorf. Orquestra Simfònica de Düsseldorf. Dir.: Heinz Wallberg. (40m). **SIBELIUS:** Les Océanides, op. 73. Poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Vassili Sinaïski. (9m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 23 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

KHATXATURIAN: Concert per a piano i orquestra. Constantine Orbelian. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (33m). **C. Ph. E. BACH:** El Senyor viu, Cantata Wq 251. Barbara Schlick. Hilke Helling. Wilfried Jochens. Gotthold Schwarz. Rheinische Kantorei. Das Kleine Konzert. Dir.: Her-

mann Max. (36m). **VIVALDI:** Quartet en Do M. Camerata de Colònia. (10m). **SCHUMANN:** Simfonia n. 1, op. 38. "La primavera". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (33m). **RUSSO:** Street Music, un concert de blues. Corky Siegel, harmònica. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). **BIZET:** Joc d'infants, petita suite Op. 22. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (11m). **PURCELL:** O God, Thou hast cast us out. Anthem z 36. Dijk Koster, violoncel. King's College Choir de Cambridge. Leonhardt-Consort. Orgue i director: Gustav Leonhardt. (5m).

13.00 CONCERT DE PRIMAVERA

NIELSEN: Primavera a Funen, op. 42. Asa Bäverstam. Kjell Magnus Sandve. Per Hoyer. Linnéa Ekdahl. Andréas Thors. Cor de la Ràdio Sueca. Cor de nois d'Estocolm. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (17m). **COPLAND:** Appalachian Spring. (Primavera apalataxe). Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Leonard Bernstein. (27m). **TOLDRA:** Abril. Maig. Carmen Bustamante. Manuel García Morante. (5m). **DELIUS:** En escoltar el primer cucut de la primavera. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Vernon Handley. (6m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

VIVALDI: Concert en Si b M. Daniel Vilette, trompeta. Jordi Vergés, orgue. (8m). **CASALS:** Rosari. Escolania de Montserrat. Dir.: Ireneu Segarra. (11m). **RAVEL:** La Valse, transcripció per a dos pianos. M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. (11m). **MOZART:** Rondo per a flauta i orquestra, KV Anh. 184. Claudi Arimany. Orquestra de Cambra de Moscou. Dir.: Misha Rachlewsky. (5m). **FALLA:** Psyché. Victòria dels Àngels. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (6m). **JANACEK:** Suite. Orquestra de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Gonçal Comellas. (21m). **BEETHOVEN:** Concert per a piano, violí, violoncel i orquestra, Op. 56. "Triple concert". Trio de Barcelona. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edmon Colomer. (38m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

HOFFMANN: Miserere per a solistes, cor i orquestra. Krisztina Laki. Hildegard Laurich. Gwendolyn Killebrew. Aldo Baldin. Nikolaus Hillebrand. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Roland Bader. (39m). BACH: Trio Sonata per a 2 flautes travesseres i baix continu, BWV 1039. F. Brüggen i L. Stastny, flautes. N. Harnoncourt i H. Tachezi, continu. (13m). MOZART: Concertone per a dos violins, oboè, violoncel i orquestra, KV 190. Norbert Brainin. Peter Schidlöf. Neil Black. Olga Hegedus. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Alexander Gibson. (30m). DEBUS-SY: El martiri de Sant Sebastià. Fragments simfònics. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (24m). GINASTERA: Dotze preludis americans, op. 12. Alberto Portugheis, piano. (15m). BIBER: Sonata IV a 5 Violae. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (5m). NIELSEN: Simfonia n. 4, op. 29 "La inextingible". Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (36m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriga. POETES DEL SEGLE. STRAVINSKI: Elegia per a J.F. Kennedy, per a baríton i tres clarinets. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Herbert Gruber, Karl Theo Adler, i Kurt Berger, clarinets. (2m). STRAVINSKI: El Rei de les estrelles. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (5m). BERIO: A-Ronne. Swingle II. Dir.: Luciano Berio. (30m). GERHARD: L'infanta-

ment meravellós de Schahrazada, op. 1. Benita Valente, soprano. Tan Crone, piano. (31m). FARKAS: Homenatge a Pessoa, cantata. Dénes Guylás, tenor. Cor de Cambra i Orquestra Simfònica de la Ràdio Hongaresa. Dir.: András Ligeti. (17m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 24 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

DVORAK: Simfonia n. 7, op. 70. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (38m). TELEMANN: Concert per a dos chalumeaux, corda i baix continu en Re m. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (12m). VILLA-LOBOS: Trio per a oboè, clarinet i fagot. Neil Black. Thea King. Robin O'Neill. (19m). BENNETT: Concert per a piano n. 3, op. 9. Malcolm Binns. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Nicholas Braithwaite. (29m). HAYDN: Simfonia n. 49 "La Passione". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (24m). GRIEG: 2 melodies nòrdiques op. 63. Orquestra de Cambra Noruega. Dir.: Terje Tonnesen. (13m). PAGANINI: 6 Sonates per a violí i guitarra, op. 5. Luigi Alberto Bianchi. Maurizio Preda. (20m). IPPOLITOV-IVANOV: Marxa turca, op. 55. Orquestra Simfònica de Singapur. Dir.: Choo Hoey. (5m).

13.00 CONCERT DE PRIMAVERA

DEBUSSY: Primavera. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (16m).

MOERAN: Songs of Springtime, per a cor mixt. The Finzi Singers. Dir.: Paul Spicer. (14m). RAFF: Konzertstück per a piano i orquestra "Oda a la Primavera", op. 76. Jean-François Antonioli. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Lawrence Foster. (15m). GLAZUNOV: La Primavera, quadre orquestral, op. 34. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (9m).

14.00 NOUS INTÈPRETS

SCHUMANN: Kreisleriana, op. 16. Adolf Plà, piano. (35m). GIULIANI: Duettino op. 77.

Sergi Alpiste, violí. Carles Trepat, guitarra. (7m). ROSSINI: Il Signor Bruschino, obertura. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (5m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

MENDELSSOHN: Les bodes de Camacho, òpera en dos actes. Rosmarie Hofmann. Andrea Ulbrich. Scot Weir. Huw Rhis-Evans. Nico dan der Meel. Der Junge Chor Aachen i Cor Modus Novus. Orquestra Anima Eterna. Dir.: Jos van Immerseel. (100m).

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 25 DE MARÇ DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Txeca el dia 6 de desembre de 1992 a Rudolfinum, Sala Dvorak. V.J.KOPRIVA: Missa pastoral en Re. Offertorium pastoral en Re. GALINA: Simfonia en La. K.B.KOPRIVA: Gloria Deo, motet. LOKAJ: Gloria in excelsis Deo, motet pastoral. Solistes vocals. Marie Sestakova, orgue. Cor i Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Tomas Koutnik. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 26 DE MARÇ DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. J.C.H.BACH: Glòria en Sol M. Edith Wiens. Gabriele Schrenckenbach. Adalbert Kraus. Ernst Gerold Schramm. Cor de Cambra RIAS. Sinfonietta RIAS Berlín. Dir.: Uwe Gronostay. (44m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TREN-CACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

SEROV: Judith, òpera en cinc actes. Solistes del Teatre Bolxoi. Cor Acadèmic Rus de l'URSS. Cor de Cambra masculí. Orquestra del Teatre Bolxoi de Moscou. Dir.: Andrey Chistakov. (147m).

19.40 REPERTORI DE CONCERT

PROKOFIEV: Concert per a piano n. 3 op. 26. Cécile Ousset, piano. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Rudolf Barshai. (30m). MOZART: Divertimento KV 137. Academy Chamber Ensemble. (15m). TELEMANN: Obertura a 5 en Fa M. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (17m). DEBUSSY: Nocturns. Cor de dones del Collegium Musicum Amstelodamense. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (24m). VILLA-LOBOS: Bachianes brasileres n. 8. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (25m). MOZART: Simfonia n. 33, KV 319. London Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (20m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de juliol de 1993 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. MONTEVERDI: Quatre madrigals. BRAHMS: Polifonia a capella, op. 93. BRITTEN: A Ceremony of carols, op. 28. Magdalena Barrera, arpa. Coral Sant Jordi. Dir.: Jordi Noguera. (59m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 27 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MOZART: Concertone per a dos violins i orquestra, KV 190. Vladimir Spivakov, violí i director. Boris Garlitski, violí. Virtuosos de Moscou. (27m). CAMBRA: Missa de Requiem. Solistes vocals. Cor i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (44m). WEBER: Sonata per a flauta i piano op. 10 n. 6. Aurèle Nicolet. Bruno Canino. Rocco Fillippini. (8m). M.HAYDN: Simfonia en Re M, P 11. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (20m). FASCH: Quartet en re m. Camerata Colln. (8m). DEBUS-SY: Imatges per a orquestra. Orquestra de Cleveland. Dir.: Pierre Boulez. (36m). SALAZAR: Magnificat. Solistes vocals i instrumentals. Capilla Peñaflores. Dir.: José Rada. (7m). SCHUMANN: Allegro en si m, op. 8. Karl Engel, piano. (10m).

13.00 EL PAS DE LES HORES

PONCHIELLI: Dansa de les hores, de La Gioconda. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (11m). HAYDN: Simfonia n. 7, "El migdia". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (25m). FIELD: Nocturns n. 10, 11, 12, 13. Roberte Mamou, piano. (16m).

14.00 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex

Robles. PROGRAMA ROMANTIC: SCHUBERT, MENDELSSOHN, SCHUMANN i BRAHMS. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

R. STRAUSS: Simfonia en fa m, op. 12. Reial Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (41m). TELEMANN: Quartet per a flauta, violí, violoncel i continu n. 6, en mi m "Parisense". Quadro Amsterdam. (17m). ABEL: Simfonia op. 10 n. 4. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (9m). GRIEG: Reminiscències de muntanyes i de fiords. Hakan Hagegard, baríton. Warren Jones. (16m). MYSLIVECEK: Concert per a violoncel i orquestra en Do M. Ofra Harnoy. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (19m). ROSSINI: Guillem Tell. Obertura. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Riccardo Chailly. (12m). FRANCK: Quartet de corda en Re M. Quartet de Praga. (45m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 36, RV 504. Daniel Smith. Solistes de Zagreb. Dir.: Tonko Ninic. (12m). GAZZANIGA: Te Deum. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (13m). LISZT: Dansa macabra. Jorge Bolet, piano. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Ivan Fischer. (16m). BACH: Suite n. 2, BWV 1067. The Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (20m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de març de 1995 al Palau de la Música Catalana. TOLDRA: Empúries. Camperola. Sol ixent. BEETHOVEN: Simfonia n. 9, op. 125. Solistes vocals. Orfeó Català. Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Mas.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 28 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

PROKOFIEV: Cantata per al 20è aniversari de la Revolució d'Octubre, op. 74. Gennady Rozhdestvenski, narrador. Philharmonia Chorus. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neeme Järvi. (47m). HANDEL: Sonata per a flauta de bec i continu en re m. Frans Brüggen. Bob van Asperen. Hansjürg Lange. Anner Bylsma. (11m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 4, KV 41. Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: Daniel Barenboim. (14m). SATIE: Relâche, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (22m). DONIZETTI: Quintet per a dos violins, viola, guitarra i violoncel Rodolfo Bonucci i Alexandra Stefanato. violins. Dino Asciola, viola. Mario Gangi, guitarra. Arturo Bonucci, violoncel. (23m). DUNI: Àries per a Farinelli. Aris Christofellus, soprano. Ensemble d'instruments antics. Laure Morabito, clavicèmbal. (13m). SAINT-SAËNS: La Fiancée du Timbalier. Lucile Vignon, mezzo-soprano. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (11m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 2. Jean-Pierre Rampal. Orquestra Antiqua Musica. Dir.: Jacques Roussel. (19m).

13.00 EL PAS DE LES HORES

POULENC: Albada, concert coreogràfic per a piano i 18 instruments. Jacques Février. Orquestra dels Concerts Lamoureux. Dir. Serge Baudo. (21m). MOZART: Serenata nocturna, KV 239. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (13m). SCHUMANN: Nachtstücke (Peces nocturnes), op. 23. Laurent Cabasso, piano. (21m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

PURCELL: Dido i Enees, òpera en quatre actes. Ann Murray. Anton Scharinger. Rachel Yakar. Trudeliese Schmidt. Cor Arnold Schönberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (53m). BARBIERI: Pan y toros. Ana María Iriarte. Carlos Munguía. Manuel Ausensi. Cors Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Mestre Cisneros. (46m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

PFITZNER: Concert per a piano i orquestra op. 31. Volker Banfield. Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Werner Andreas Albert. (38m). BIBER: Sonata per a violí i baix continu n. 10, "Sonates del Rosari". Susanne Lautenbacher. Rudolf Ewerhart. Johannes Koch. (10m). J. Ch. BACH: Simfonia op. 6 n. 1. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (8m). BRAHMS: Quintet per a piano, 2 violins, viola i violoncel op. 34. Christoph Eschenbach, piano. Quartet Amadeus. (42m). BOCCHERINI: Simfonia op. 12 n. 4, G 506. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (15m). CALDARA: Soffri, mio caro Alcino, cantata per a contratenor. Gérard Lesne. II Seminario musicale. (8m). HINDEMITH: Metamorfosis Simfòniques sobre temes de Carl Maria von Weber. Queensland Symphony Orchestra Brisbane. Dir.: Werner Andreas Albert. (21m). MAINE-RIO: Il primo libro di balli. Musica Antiqua. Dir.: Christian Mendoza. (12m). GOLABEK: Simfonia n. 2. Orquestra Filharmònica de Cambra Poznan. Dir.: Robert Satanowski. (19m). HAYDN: Quartet de corda op. 17 n. 2, Hob. III:26. Quartet Tátra. (17m). LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 1. Claudio Arrau. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (21m). TELEMANN: Exercicis per a veus, intèrprets i baix continu. Martin Kietmann, tenor. Collegium Musicum 90. Dir.: Simon Standage. (9m).

20.00 L'ÀUDIO-VISUAL

Un programa d'Àlex Gorina. EL GRAN REPERTORI: Revisió de les grans bandes sonores del cine. NIT D'ESTRENA: Presentació de les bandes sonores més recents.

22.00 LES SIMFONIES DE BRUCKNER

Guió: Raimon Colomer i Joan Vives. Simfonia n. 6 (versió original). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Colònia. Dir.: Günter Wand. (53m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 29 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MOZART: Litanies de venerabili altaris sacramento, KV 125. Mitsuko Shirai. Heidi Riess. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (37m). SIBELIUS: Simfonia n. 7, op. 105. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: N. Järvi. (21m). KUHNAU: Sonata per a clavicèmbal n. 7. John Butt. (9m). LEHAR: Obertura de "La Viuda alegre". Orquestra Nacional Filharmònica. Dir.: Richard Bonyngue. (8m). SCHUMANN: Sonata n. 3, op. 118 (Sonates per a la joventut). Karl Engel, piano. (11m). PURCELL: Sound the trumpet, beat the drum, cançó de benvinguda per a James II, Z 335. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Rufus Müller. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m). SAINT-SAËNS: Quartet de corda n. 1, Op. 112. Quartet Daugareil (28m). VANHAL: Simfonia en la m. Umea Sinfonietta. Dir.: Jukka-Pekka Saraste. (12m). FRES-COBALDI: Tres "Canzoni" instrumentals. Il Teatro alla Moda. (10m).

13.00 EL PAS DE LES HORES

HAYDN: Simfonia n. 6 "El matí". Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (22m). DVO-RAK: La bruixa del migdia, poema simfònic op. 108. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (13m). BAX: Del crepuscle a l'albada, ballet. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (20m).

14.00 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. TOMASSO ALBINONI. TEMPS DE LES MUSES.

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

SCRIABIN / NEMTIN: Univers (Mysterium: Prefatory Act). Alexei Lyubimov, piano. Irina Orlova, orgue. Cor Rus Yurlov. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondraschin. (40m). HAYDN: Quartet amb flauta op. 5 n. 6, Hob II:11. Barthold Kuijken. Sigiswald

Kuijken. François Fernandez. Wieland Kuijken. (18m). DVO-RAK: Romança, op. 11. Sergiu Luca, violí. Orquestra Simfònica de Sant Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (11m). CHARPENTIER: Música de teatre de Circe, H. 496. London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (19m). THALBERG: Grande caprice sobre motius de La Sonnambula de Bellini, op. 46. Francesco Nicolosi, piano. (16m). BEETHOVEN: Simfonia n. 1, op. 21. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (25m). RAMEAU: Les Indes Galantes, primera i segona suite. Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (9m). PUCCINI (senior): Missa a quatre veus a cappella. Cappella Musicale Santa Cecilia. Orquestra lírico-sinfònica del Teatre del Giglio de Lucca. Dir.: Gianfranco Cosmi. (19m). BRAHMS: Quartet de corda op. 51 n. 2. Quartet Alban Berg. (30m). LOCATELLI: Concert op. 3 n. 8 "L'Arte del Violino". Elizabeth Wallfisch. The Raglan Baroque Players. Dir.: Nicholas Kraemer. (16m). ELGAR: The Wand of Youth, suite n. 1 op. 1a. Orquestra de l'Ulster. Dir.: B. Thomson. (20m).

20.00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Espai patrocinat per CRISOL.

22.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 30 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

MENDELSSOHN: Concert per a violí, piano i orquestra en re m. Alberto Lysy. Aquiles Delle-Vigne. Camerata Lysy Gstaad. (37m). CLERAMBAULT: La Muse de l'opéra, cantata. Noémi Rime, soprano. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). BRITTEN: 4 Interludis

marins i Passacaglia, op. 33 (Peter Grimes). The London Philharmonic. Dir.: Leonard Slatkin. (24m). BÜLOW: Réverie Fantastique, op. 7. Daniel Blumenthal, piano. (14m). GRIEG: Danses simfòniques, op. 64. Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Gennady Rozhdestvenski. (27m). M. HAYDN: Quintet de corda, P 109. L'Archibudelli. (25m). HANDEL: Concert per a orgue i orquestra n. 1 (Edició Arnold). Ton Koopman. The Amsterdam Baroque Orchestra. (16m).

13.00 EL PAS DE LES HORES

MENDELSSOHN: Música per al "Somni d'una nit d'estiu". Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (32m). FIBICH: Crepuscle, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (16m). R. STRAUSS: Morgen. Margaret Price. Wolfgang Sawallisch. (4m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

MOMPOU: Els Improperis. Virginia Parramon, soprano. Jerzy Artysz, bariton. Cor de València. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (25m). BACH: Suite per a violoncel sol n. 4, BWV 1010. Pau Casals, violoncel (enregistrament històric). (23m). BALADA: Sonata per a deu instruments de vent American Brass Quintet. Woodwind Quintet. Dir.: Anthony Korf. (15m). SORS: Fantasia op. 46 "Souvenir d'amitié". Luis Orlandini, guitarra. (9m). BORRAS: Sis preludis, op. 67. Teresa Borràs, piano. (15m). J. SOLER: La transfiguració. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Antoni Ros-Marbà. (11m).

16.00 SELECCIÓ DIGITAL

LISZT: Prometeu, poema simfònic n. 5. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (13m). NAUDOT: Concert en Sol M per a flauta de bec, dos violins i baix continu, op. 17 n. 5. Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (11m). BACH: "Sehet! Wir gehen hinauf" (Mireu, ara pugem a Jerusalem), cantata BWV 159. Annelotte Sieber-Ludwig, contralt. Ingeborg Reichelt, soprano. Jacob Staempfli, baix. Helmut Winschermann, oboè. Cor i Orquestra de Cambra de Sarre. Dir.: Karl Ristenpart. (17m). POULENC: Sonata per a vio-

loncel i piano. Markus Nyikos. Jaroslav Smykal. (22m). HUMMEL: Concert en Sol M per a mandolina i orquestra. Edith Bauer-Slais. Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m). ZELENKA: Sonata per a dos oboès i fagot amb baix continu, n. 5. Ensemble Zefiro. (16m). PROKOFIEV: Suite Escita, op. 20. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). SCHUBERT: Trio de corda, D 471 (fragment). L'Archibudelli. (16m). PURCELL: "The summer's absence unconcerned we bear", cançó de benvinguda pel Rei Charles II. Solistes vocals. The King's Consort. Dir.: Robert King. (18m). SPOHR: Der Berggeist, obertura. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Christian Fröhlich. (7m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Barés i Àlex Robles.

20.00 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Buquets.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Àlfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

Selecció de Carmina Malagarriga. POETES DEL SEGLE XX. CRUMB: Madrigals. Jan DeGaetani, mezzosoprano. The University of Pennsylvania Chamber Players. Dir.: Richard Wernick. (33m). BONET: Tres melodies amb text de Rilke. Lawrence Monteyrol, soprano. Narcís Bonet, piano. (6m). RAVEL: Històries naturals. D. Fischer-Dieskau, bariton. H. Höll, piano. (17m). NONO: Il canto sospeso. Ilse Hollweg, soprano. Eva Bornemann, contralt. Friedrich Lenz, tenor. Cor i Orquestra de la Ràdio de Colònia. Dir.: Bruno Maderna. (31m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 31 DE MARÇ DE 1995

7.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Joan Vives.

10.00 SELECCIÓ DIGITAL

DVORAK: Simfonia n. 5, op. 76. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (37m). BRITTEN: Nocturn, op. 60. Anthony Rolfe-Johnson, tenor. London Mozart Players. Dir.: Jane Glover. (29m). FAURE: Quartet amb piano n. 1, op. 15. Quartet Domus. (30m). HAYDN: Simfonia n. 104, "Londres". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (27m). VIVALDI: Magnificat, RV 610. Solistes vocals. The Tafelmusik baroque. Dir.: Jean Lamon. (14m). JANACEK: Danses Laciennes. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (23m).

13.00 EL PAS DE LES HORES

KODALY: Tarda d'Estiu. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Zoltan Kodaly. (20m). HAYDN: Quartet de corda op. 76 n. 4, "L'Albada". Quartet Amadeus. (23m). DIEPENBROCK: La Nit. Linda Finnie, mezzo soprano. Orquestra de La Haia. Dir.: Hans Vonk. (15m).

14.00 NOUS INTÈRPRETS

SCHUMANN: Carnaval, op. 9. Lluís de Arquer, piano. (29m). BACH: Preludi i Fuga BWV 550. Marta Riera, orgue. (9m). BEETHOVEN: Sonata per a piano op. 10 n. 2. Enregistrament fet per Catalunya Música. Adrian C. Baciú. (12m).

15.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 GRANS OBRES

COLERIDGE TAYLOR: Scenes from The Song of Hiawatha,

oratori. Helen Field. Arthur Davies. Bryn Terfel. Cor i Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Kenneth Alwyn. (119m).

00.10 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 1 D'ABRIL DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Dolors Busquets.

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio de la Suïssa Italiana el dia 2 d'abril de 1992 al Palau de Congressos de Lugano. HONNEGER: Simfonia n. 1. SCHUMANN: Concert per a violoncel i orquestra, op. 129. ROUSSEL: Le festin de l'araignée, suite. PROKOFIEV: Simfonia n. 1, op. 25 "Clàssica". Gary Hoffmann, violoncel. Orquestra de la Suïssa Italiana. Dir.: Serge Baudo. (81m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 2 D'ABRIL DE 1995

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus escollides i presentades per Pilar Subirà.

10.00 LA MÚSICA RELIGIOSA

Espai monogràfic dedicat a la música religiosa de tots els temps. BACH: "Ein feste Burg ist unser Gott" (El nostre Déu és un castell inexpugnable), cantata BWV 80. Wilhelm Wiedl. Paul Esswood. Kurt Equiluz. Ruud van der Meer. Cor de nens de Bad Tölz. Petits cantors de Viena. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (24m). MOZART: Dixit et Magnificat, KV 193. Mitsuko Shirai. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (11m). SCHUBERT: Ofertori en Si b M. Peter Schreier, tenor. Cor de la ràdio de Berlin. Orquestra Simfònica de la ràdio de Berlin. Dir.: Dietrich Knothe. (9m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un aperitiu musical de Carmina Malagarriga que combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TREN-CACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MASSENET: Don Quichotte, comèdia heroica en cinc actes. Teresa Berganza. José van

Dam. Alain Fondary. Isabelle Vernet. Cors i Orquestra del Capitole de Toulouse. Dir.: Michel Plasson. (115m).

19.15 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Simfonia n. 2, op. 73. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (41m). HANDEL: Concert per a orgue op. 4 n. 1 HWV 289. Simon Preston. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m). LISZT: Rapsòdia hongaresa n. 9. Misha Dichter, piano. (11m). HAYDN: Ariadna a Naxos, cantata. Teresa Berganza, mezzo-soprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (19m). RIMSKI-KORSAKOV: El conte del tsar Saltan, suite. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (22m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 28, op. 101. Alfred Brendel. (21m). BELLINI: "Casta Diva" de l'acte I de Norma. Maria Callas. Cors i Orquestra del Teatre de la Scala de Milà. Dir.: Tullio Serafin. (6m). VIVALDI: Concert per a violí i orquestra, op. 3 n. 3, RV 310. Yehudi Menuhin. Orquestra de Cambra Polonesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (8m).

22.00 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Polonesa el dia 9 de setembre de 1991 a la Universitat de Wrocław. FESTIVAL BRATISLAVA CANTANS. Obres de DOWLAND, LAWES, SIMSON, CORELLI, HANDEL i SCHUMANN. Christopher Robson, contratenor. The Cambridge Music. (67m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Selecció i presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 MARÇ	19,30 h.	Conservatori Municipal	Aula de Música de Cambra del Conservatori Superior de Música de Barcelona.
2 MARÇ	21 h.	CMU Ramon Llull	Eva Enrich, soprano. M. Lluïsa Beltran, piano. Paisiello, Scarlatti, Gasparini, Pergolesi, Caldara, Giordani. (JJMM de Barcelona). Grallers de Matadepera. Els Vernets. Grallers de Vilafranca. Escorrelots Ministrils. (Tradicionàrius).
	22 h.	CAT	
3 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Antoni Chic Lorente, guitarra. Bach, Sors, Moreno Torroba, Pettrassi Dogson. (JJMM de Barcelona).
	21 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Tzimon Barto, piano. Dir: Alexander Dmitriev. Glinka, Txaikovski, Sibelius.
	22 h.	CAT	Bitayna. Sol de Nit. (Tradicionàrius).
4 MARÇ	19 h.	Centre Cívic Bon Pastor	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Glinka, Korsakov, Txaikovski, Smetana, Liszt.
	19,30 h.	Casa Elizalde	
5 MARÇ	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	SAT	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Glinka, Korsakov, Txaikovski, Smetana, Liszt.
	12 h.	Barri Gòtic	Concert de carilló. M. Dolors Coll i Anna Maria Reverté, carillonistes.
	18 h.	Palau	Eva León, violí. Dagmar Muñiz, piano. Toldrà, Grieg, Beethoven, Sarasate. (Els diumenges al Palau).
6 MARÇ	19 h.	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Jordi Mora. Concert de valsos. (Concerts de tarda al Palau).
7 MARÇ	21 h.	Palau	Camerata Academica de Salzburg. Johnathan Gilad, piano. Dir: Sandor Vegh. Beethoven, Mozart. (Palaucent).
	19,30 h.	Sala cultural Caja de madrid	Trio Sant Cugat. Ricard Peraire, clarinet. Santiago Burgos, viola. Anna Maria Cabrera, piano. Mozart, Schumann, Reinecke.
8 MARÇ	19,30 h.	Conservatori Municipal	Quartet de flautes Fu-mon. Mahler, Gubaidulina, Jolivet, Taira, Brotons.
	21 h.	Palau	Bayerischer Rundfunk Sinfonierochester. Dir: Lorin Maazel. Beethoven, Strauss. (Ibercamera).
	21 h.	Institut Francès	Thierry Félix, baríton. François-Frédéric Guy, piano. Schubert, Strauss, Poulenc, Fauré, Duparc.
9 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Sergi Alpiste, violí. Emili Brugalla, piano. (Virtèlia). Douglas Prosser, trompeta, Ricard Casero, trombó. Alan Branch, piano. Bozza, Defaye, Jolivet, Casterede. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	20 h.	Saló de Cent	
	21 h.	Conservatori Municipal	Vol ad Libitum. Aguirre, Nuix, Callejo, Padrós. (ACC).
	21 h. 22 h.	Palau CAT	Norma, de Bellini. Versió concert. Companyia Rocacorba. (Tradicionàrius).
10 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Francisco Damián Hernández, piano. Chopin, Granados, Ginastera. (JJMM de Barcelona).
	22 h.	CAT	Josep Tero. La Cafetera Exprés. (Tradicionàrius).
11 MARÇ	19 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Cristian Florea, violoncel. Dir: Gilbert Varga. Mozart, Benguerel, Dvorák.
	19 h.	Centre Parroquial d'Horta	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Català, Serra, Morera, Mut, Martínez Valls.
	19,30 h.	Casa Elizalde	Marta Obradors, piano. Marta Rubiralta, clavicèmbal. (CEM de Barcelona).
12 MARÇ	11 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	11,30 h.	SAT	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Josep Mut. Català, Serra, Morera, Mut, Martínez Valls.
	17 h.	Palau	Norma, de Bellini. Versió concert.

14 MARÇ	19,30 h.	Sala cultural Caja de Madrid	Històries de New Orleans. Pere Robles, trompeta. Pau Casares, saxo i clarinet. Ignasi Terraza, piano. Xavier Maureta, bateria. Jazz clàssic.
	21 h.	Palau	<i>Norma</i> , de Bellini. Versió concert.
15 MARÇ	19,30 h.	Conservatori Municipal	Agustín León Ara, violí. Xavier Boliart, piano. Martí, Boliart, Bartók.
	20 h.	Catedral	Piet Kee, orgue. Sweelinck, Bruhns, Buxtehude. (L'orgue a la catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h.	Palau	English Chamber Orchestra. Carles Trepà, guitarra. Dir: Leopold Hager. Mozart, Villa-Lobos, Beethoven. (Ibercamera).
16 MARÇ	20 h.	Saló de Cent	Larry Passin, clarinet. Francisca Mendoza, violí. Vincent Ellegiers, violoncel. Albert Guinovart, piano. Milhaud, Brahms, Hindemith. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Palau	James Galway, flauta. Philip Moll, piano. Mozart, Prokofiev, Poulenc, Kuhlau, Doppler. (Euroconcert).
	21 h.	CMU Ramon Llull	Imma Jorba, piano. Bach, Liszt, Massià, Saint-Saëns, Scriabin, Ginastera. (JJMM de Barcelona).
	22 h.	CAT	Sants & Fot. (Tradicionàrius).
17 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Josep Vicent Arnau, clarinet. Oscar Campos, piano. Horovitz, Guinjoan, Bernstein, Lutoslawski, Montsalvatge, Poulenc. (JJMM de Barcelona).
	21 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Lena Lootens, soprano. Dir: Salvador Mas. Strauss, Mahler.
	22 h.	CAT	Primera Nota. De Soca-rel. (Tradicionàrius).
18 MARÇ	11,30 h.	Drassanes	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Francesc Llongueras. Von Suppé, Prokofiev, Hindemith, Bernstein.
	19 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	19 h.	Centre Cívic Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. (Segona audició).
	19,30 h.	Casa Elizalde	Cristian de Jong, traverso. Jordi Comellas, viola de gamba. Ferran Quiroga, tiorba. Bach, Telemann, Hotteterre, de Jong. (CEM de Barcelona).
19 MARÇ	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	11,30 h.	Centre Cívic Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Francesc Llongueras. Von Suppé, Prokofiev, Hindemith, Bernstein.
	17 h.	Palau	Orquestra Simfònica i Cor de Gran Teatre del Liceu. Dir: Silvio Varviso. Waltraud Meier, solista. Concert Wagner.
20 MARÇ	21 h.	Palau	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dir: Silvio Varviso. Waltraud Meier, solista. Concert Wagner.
21 MARÇ	19,30 h.	Sala cultural Caja de Madrid	Conrad Setó, piano. Setó.
22 MARÇ	19 h.	Palau	Itzhak Perlman, violí. Bruno Canino, piano. (Ibercamera).
	19,30 h.	Conservatori Municipal	Alumnes de percussió de Grau Superior del Conservatori. Dir: Santi Molas. Boliart, Carbonell, Codina, Figueras, López, Valera, Ximenes.
	19,30 h.	Casa Elizalde	Andrea Ceruti, Matthias Weinmann i Lluís Rosseló, violí, violoncel, piano i imatges. Mozart, Schubert.
23 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Francesc Burrull-Trio. Jazz. (Virtèlia).
	22 h.	CAT	Corrandàrius amb Francesc "Paxito" Tomàs, Xavier Massot, Artur Blasco i Jaume Arnella. (Tradicionàrius).
24 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Carles Fibrà, violí. Jordi Masó, piano. Mozart, Guinovart, Brahms, Toldrà. (JJMM de Barcelona).
	21 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Orfeo Català (dir: Jordi Casas). Solistes vocals. Dir: Salvador Mas. Toldrà, Beethoven. (Centenari del naixement d'Eduard Toldrà).
	22 h.	CAT	Els Trobadors. La Portàtil F.M. (Tradicionàrius).
25 MARÇ	19 h.	Centre Cívic Can Felipa	Banda Municipal de Barcelona. Dir: Francesc Llongueras. Wagner, Stravinsky, Rimski-Korsakov.
	19 h.	Palau	OBC. Orfeo Català. (Segona audició).

	19 h.	SAT	Orquestra de Cambra Catalana. Dir: Joan Pàmies. Taverna-Beethoven, Xostakòvitx, Pedrell, Respighi.
	19,30 h.	Casa Elizalde	Orquestra de Corda de Barcelona. Vivaldi, Pla, Telemann, de Jong. (CEM de Barcelona).
	22 h.	Palau	Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Maxim Vengerov, violí. Dir: Zubin Mehta. Sibelius, Beethoven. (Palaucent).
26 MARÇ	11 h.	Palau	OBC. Orfeó Català. (Tercera audició).
	11,30 h.	Centre Parroquial d'Horta	Banda Municipal de Barcelona. Dir. Francesc Llongueras. Wagner, Stravinsky, Rimski-Korsakov.
	12 h.	SAT	Orquestra de Cambra Catalana. (Segona audició).
	18 h.	Palau	Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Álvaro Fernández, violoncel. Dir: Gonçal Comellas. Bartók, Haydn, Mozart. (Els dimenges al Palau).
	18,30 h.	Conservatori Municipal	Eva León, violí. Dagmar Muñiz, piano. Toldrà, Grieg, Sarasate. (Associació Massià-Carbonell).
28 MARÇ	19,30 h.	Sala cultural Caja de Madrid	Octet Accademia. Beethoven, Schubert.
	20,30 h.	Església de Pompeia	Orquestra Simfònica Estela. Orquestra de Cambra de Pompeia. Societat Coral Perla Agustinenca. Robert de la Riba i Angelina Oliva, orgue. Dir: Josep Guinart. J.Ch. Bach, Händel, Mozart, de la Riba, Cohí Grau, diversos autors.
29 MARÇ	21 h.	Conservatori Municipal	<i>Violeta</i> , de M. García Morante (òpera en dos actes). Yrene Martínez, soprano. Montserrat Torroella, mezzo-soprano. Jordi Casanova, tenor. Xavier Comorera, baríton. Josep Pieres, baix. Quintet instrumental. Dir: Gràcia Morante.
30 MARÇ	20 h.	Saló de Cent	Jozef Toporcer, violí. Jindrich Bardon, violí. Miguel Serrahima, viola. Gheorghe Motatu, violoncel. Guillem Llobell, contrabaix. Rossini, Dvorák. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h.	Palau	Cor Madrigal de Sofia. Orquestra de Cambra de Bulgària. Sergi Alpiste, violí. Dir: Jordan Dafov. Mozart, Bruckner. (Ibercamera).
	21 h.	Conservatori Municipal	Peter Bacchus, flauta. Piano a determinar. Dyck, Libermann. Bacchus, Boliart, Bonet. (ACC).
	21 h.	CMU Ramon Llull	Daniel Blanch, piano. Scarlatti, Bach, Schumann, Debussy. (JJMM de Barcelona).
	22 h.	CAT	Correfolk. (Tradicionàrius).
31 MARÇ	19,30 h.	Casa Elizalde	Miquel Jorba, piano. Schubert, (JJMM de Barcelona).
	22 h.	CAT	Tralla. Tercet Treset. (Tradicionàrius).
1 ABRIL	19 h.	Palau	Orquestra simfònica de Barcelona nacional de Catalunya (OBC). Jutta Czapski, piano. Dir: Gunther Herbig. Hindemith, Mozart, Beethoven.
2 ABRIL	11 h.	Palau	OBC. (Segona audició).

CALDES DE MONTBUI (VALLÈS OCCIDENTAL)

1 MARÇ	21 h.	Escola de Música	Trio i quartet de corda del Conservatori de Badalona.
10 MARÇ	21 h.	Escola de Música	Laia Masramon, soprano.

CAPELLADES (ANOIA)

4 MARÇ	22 h.	Sala Paper de Música	Moscow Piano Quartet. Alexei Tolpygo, violí. Andrei Ratnikov, alto. Guenrikh Elessine, violoncel. Alexei Eremine, piano. Brahms, Beethoven.
5 MARÇ	18 h.	Sala Paper de Música	Moscow Piano Quartet. Brahms, Beethoven.
25 MARÇ	22 h.	Sala Paper de Música	Josep Julià, oboè, Josefina Rius, piano. Pla, P.J.R. Soler, Homà Soler.

GIRONA (GIRONÈS)

30 MARÇ	21 h.	Pavelló Lluís Bachs	Orquestra Simfònica del Vallès. Christian Ostertag, violí. Dir: Jordi Mora. Debussy, Bartók, Schumann.
---------	-------	---------------------	--

MARTORELL (BAIX LLOBREGAT)

5 MARÇ	19 h.	Centre Cultural	Trio Art. Núria Tauler, flauta. Anna Moreira, violoncel. Sílvia Vidal, piano.
2 ABRIL	19 h.	Centre Cultural	Marina Rodríguez, piano. Isabel Soriano, soprano. Música de pel·lícules.

REUS (BAIX CAMP)

1 MARÇ	22 h.	Teatre Fortuny	Barokorkest Concerto "91". Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (dir: Jordi Casas). Solistes vocals. Dir: Nigel Rogers. <i>Dido i Eneas</i> , de Purcell.
10 MARÇ	22 h.	Teatre Fortuny	Tomeu Penya.
12 MARÇ	19,30 h.	Església Prioral de St. Pere	Montserrat Torrent, orgue. Muffat, Bach, Rheinberger, Guridi.
17 MARÇ	22 h.	Teatre Fortuny	José de Udaeta amb Arsis, Ballet de Cambra.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

10 MARÇ	21,30 h.	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Pedro Alcalde. Beethoven, Brahms.
26 MARÇ	11,30 h.	Auditori OSV	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir: Jordi Mora. Schumann.
31 MARÇ	21,30 h.	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Christian Ostertag, violí. Dir: Jordi Mora. Debussy, Bartók, Schumann.

SANT JOAN DE VILATORRADA (BAGES)

10 MARÇ	20,30 h.	Mas Sant Joan	Jazz Classic Quintet.
---------	----------	---------------	-----------------------

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

3 MARÇ	21,45 h.	Conservatori	Xavier Coll, guitarra. Dowland, Bach, Falla, Albéniz.
10 MARÇ	21,45 h.	Conservatori	Trio Naiades. Magdalena Martínez, flauta. Magdalena Barrera, arpa. Eric Koontz, viola. Ibert, Fauré, Petra-Basacopol.
24 MARÇ	21,45 h.	Conservatori	Nabí Cabestany, violoncel. Eladi Dalmau, piano. Cassadó, Brahms, Falla, Sostakòvitx.
31 MARÇ	21,45 h.	Conservatori	Josep Fuster, clarinet. Àngel Puig, piano. Schumann, Babin, Montsalvatge, Lovreglio.

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

5 MARÇ	18,30 h.	Conservatori	Cornicum Academicus Chorus. Quintet de trompes. Hindemith, Reicha, Bozza, Haddad, Shaw.
18 MARÇ	21,30 h.	Centre Cultural	Santiago Juan, violí. Josep Enric Tarrasó, violí. Andreu Fleta, viola. Lluís Heras, violoncel. Haydn, Beethoven.

30 MARÇ	21 h.	Centre Cultural	Orquestra de Cambra de Berlín. Christa Romer, piano. Dir: Fritz Weisse. Mozart, Beethoven, Haydn. (Fundació Caixa de Terrassa).
2 ABRIL	18,30 h.	Esglésies de Sant Pere	Hopkinson Smith, llaüt. Bach.

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

3 MARÇ	23,30 h.	La Sala	Shirley Johnson-Gospel. (JJMM de Torroella de Montgrí).
12 MARÇ	19 h.	Cine Petit	Klaus Lieb, violí. M. Glòria Hernández, piano. Mozart, Schumann, Janacek, Brahms. (JJMM de Torroella de Montgrí).
17 MARÇ	23,30 h.	La Sala	Pixie Dixie. La Selva Jazz Band. (JJMM de Torroella de Montgrí).

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA
C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu comptellibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA".

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

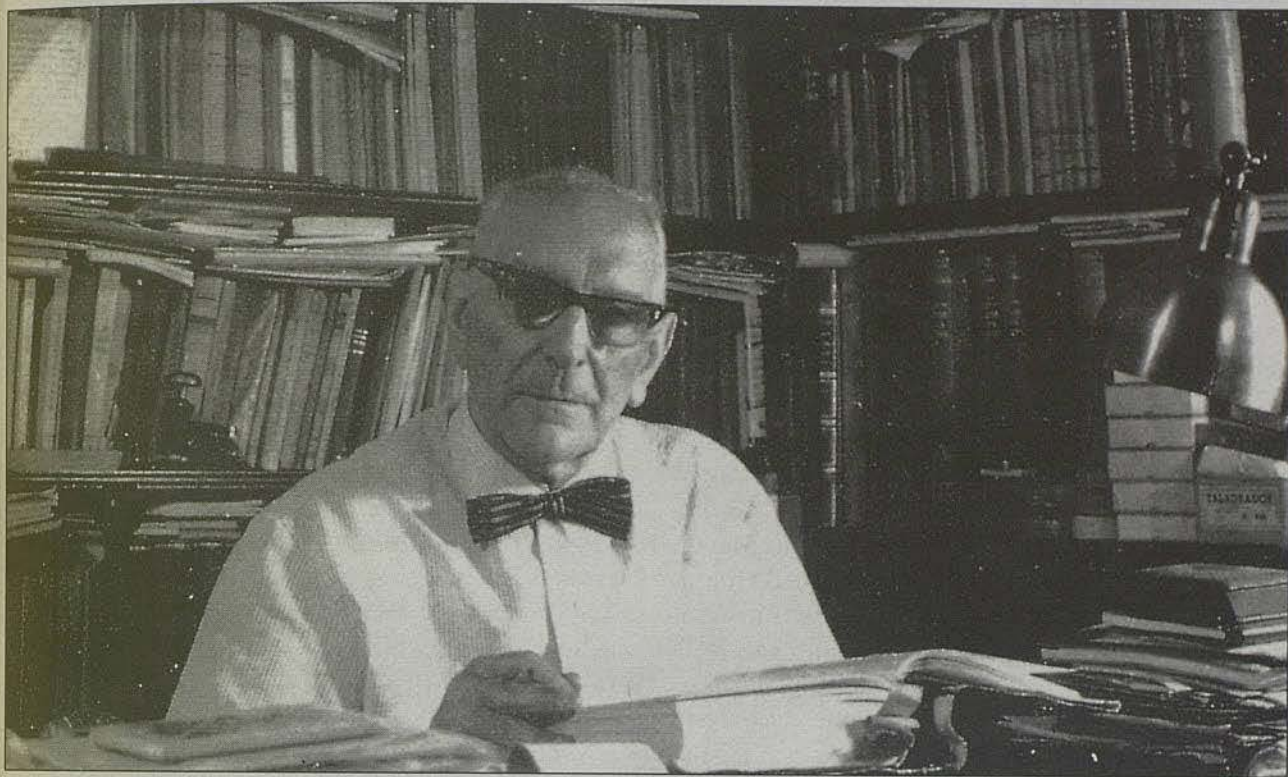
Titular Bane/Caixa Agència
Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió
Carrer Telèfon
Població Dte. Província
Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant
amb la quota anual de 3.975 ptes. ☐ taló bancari adjunt.
semestral de 2.225 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulten el preu.

L'entorn musical d'Artur Martorell

per JOSEP M. AINAUD DE LASARTE

L'època que li tocà de viure a Artur Martorell va ser un temps de contrastos, de lluites, de dificultats i també d'esperances. Les persones que, com Artur Martorell, tenien fe en Déu, en els homes i en el seu país, van sofrir molt, però alhora van tenir grans il·lusions. Sobretot, il·lusions. Les realitats foren breus i escasses, però realment valien la pena. Ajudar a construir una escola, crear una família, aixecar el nivell de cultura d'un poble, veure créixer el seu propi país, eren objectius que mereixien molts dels sacrificis que va fer la millor gent d'aquella generació.

Artur Martorell fou un d'ells i dels millors. Fou un mestre de veritat, que no es dedicà a teoritzar ni a seguir cap moda pedagògica, sinó que es donà, per damunt de tot, als nens. Visqué amb ells i per a ells, que és el que ha de fer un mestre. I, fidel al seu temps, volgué que la cultura no fos el privilegi d'uns pocs, sinó el patrimoni de tots. Creia, com Washington i com Manuel Ainaud, que en un sistema democràtic l'educació no s'havia de dedicar al "príncep" o a la classe dominant, sinó a tot el poble. I, especialment sensible a la música, i d'una manera especial al cant, volia donar a tots els infants una autèntica educació musical. No es trobava sol en aquest in-

tent, i pot ser útil recordar, a les noves generacions, qui era la gent que coincidí amb Artur Martorell en aquest projecte de país.

L'ensenyament musical oficial d'aquell temps era més aviat tronadet, per dir-ho amb paraules pietoses. Recordem algunes de les mostres que es cantaven a les aules:

*"El aire libre es mi elemento
y lo respiro con fruición..."*

si era a la classe de gimnàstica, o l'inefable cançó dedicada a la geometria:

*"La geometría
de un puntito nada más
salir toda la verás..."*

O aquelles cançons que s'aprenien a la "Escuela Normal del Magisterio", encara l'any 1914, en el temps en què Artur Martorell rebia el títol de mestre:

*"La primavera, cuando llegó,
estos tapices nos regaló,
estas praderas, para alfombrar,
si Dios al mundo vuelve a bajar".*

A Catalunya, però, ja hi havia persones que defensaven una altra sensibilitat musical, arribada d'Europa. Enric Ainaud (1875-1958), violinista i autor d'un bon mètode per aprendre el violí, havia fundat una Acadèmia que duia el seu nom i que formava bons alumnes. Enric Granados (1867-1916), compositor i pianista extraordinari, creava una autèntica escola de pianistes, tot i que la seva mort prematura va fer que Artur Martorell no el pogués tractar. Un mestre de tots fou Joan Llongueras (1880-1953), músic, poeta i compositor, deixeble de Jaques-Dalcroze a Suïssa, introductor de la rítmica a Catalunya, creador de l'Institut Català de Rítmica i Plàstica, professor a les escoles municipals i, més tard, a l'Institut-Escola de la Generalitat. Bon amic d'Artur Martorell, compartí amb ell l'ideal d'un país cristià i català. L'amistat li venia dels vells temps de l'Escola Vallparadís, a Terrassa, on vivia Llongueras, i on dinaven junts, en llargues sobretaules musicals, Alexandre Galí—director de l'escola—i els professors Llongueras i Martorell. Tot i la diferència d'edat, foren bons amics, i Artur Martorell féu tot el possible perquè les escoles de l'Ajuntament de Barcelona introduïssin en els seus programes d'educació musical les cançons amb gestos de Joan Llongueras, algunes tan inoblidables com *Les figures del pessebre*, que no podia faltar a cap festa de Nadal.

Joan Llongueras, massa oblidat avui, era un bon col·laborador de la "Revista Musical Catalana". Els seus coneixements musicals encara es poden comprovar en obres com *Els cants de la Passió* o *Les cançons de Nadal*. El seu germà Jaume, col·laborador d'Antoni Gaudí, fou també bon amic d'Artur Martorell en el temps en què aquest treballà a les Escoles de la Sagrada Família, i com coneixeria mossèn Baldelló (1887-1977), bon estudiós de la música religiosa popular.

Amb qui Artur Martorell mantingué un contacte més continuat fou amb els músics i els mestres de la seva generació, interessats per l'educació musical. A part d'alguna persona tan prestigiosa com monsenyor Higini Anglès (1888-1955), recol·lector incansable del cançoner tradicional català i que arribà a presidir l'Institut Pontifici de Música Sacra—després de ser professor de música a Blanquerna—, l'amistat de Martorell amb un altre sacerdot i pedagog, Antoni Batlle (1888-1955), el nostre "mossèn Batlle" de l'escoltisme, mereix un record especial, sobretot per la influència que tingué sobre Oriol Martorell i la creació de la Coral Sant Jordi. I és que la generació de músics i mestres coetanis d'Artur Martorell explica moltes coses de la renovació pedagògica musical del seu temps. Robert Gerhard (1896-1970), deixeble de Pedrell, de Granados i de Schönberg és una prova de l'exigència i de la visió internacional d'aquells músics. Coincidí amb Artur

Martorell en el professorat de l'Escola Normal de la Generalitat. Joan i Enric Gibert Camins, una mica més grans, ja destacaven per la seva activitat pedagògica a les escoles municipals i a l'Escola de Música de Barcelona; l'amistat amb Enric Gibert-Camins donà moltes satisfaccions a una persona tan generosa com Artur Martorell. El mestre Ernest Cervera (1896-1972), en tornar d'una llarga estada a Cuba durant la dictadura de Primo de Rivera, s'incorporà a les tasques de l'Institut-Escola de la Generalitat—on estudiaven els fills grans d'Artur Martorell—i en acabar la guerra, fundà la Schola Cantorum de la Universitat de Barcelona, on coincidí amb Oriol Martorell. Fou un incansable harmonitzador de les cançons tradicionals i populars catalanes, i els sabé donar una qualitat musical considerable.

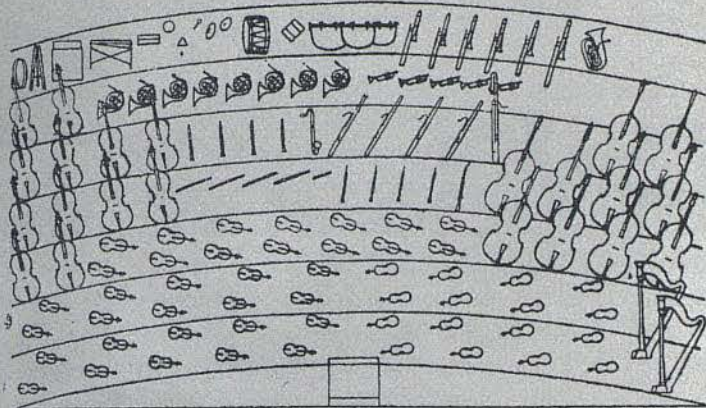
Recordem també aquell gran compositor i violinista—i gran persona!—que fou Eduard Toldrà (1895-1962), fundador de l'Orquestra Municipal de Barcelona el 1944, amb l'ajuda d'Artur Martorell, del seu fill Oriol, i del mestre Pere Vergés (1896-1970), ànima de l'Escola del Mar, entusiasta de la bona música i company d'Artur Martorell a la Comissió de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, sempre al costat de Manuel Ainaud. I Ventura Gassol (1893-1980): sense l'entusiasme i la poètica imaginació d'aquest home, que arribà a conseller de Cultura de la Generalitat, ni l'educació musical ni la valoració social de la música haurien arribat on arribaren. La seva amistat amb tots els músics de l'època, des de Pau Casals fins a Lamote de Grignon, passant per Conxita Badia, Mercè Plantada o Robert Gerhard expliquen la devoció de Ventura Gassol per la música. Fins i tot, seguint els cànons del gregorià, musicà algunes cançons per als nois, com la popular *Cançó de la barca* o *Cançó de la nit*, autèntics himnes de la colònia escolar de Vilamar, que dirigí també Artur Martorell.

Tots aquests noms no són els únics, és cert, dels mestres i amics que compartiren amb Artur Martorell el seu treball entusiasta i constant per construir un país que valgués la pena. L'educació musical, el cant coral, l'harmonia de lletra i melodia, són visibles en el repertori de les cançons que Artur Martorell feia cantar als seus deixebles, des dels temps llunyans de les escoles del Patronat Domènech o de la colònia Turissa, a Tossa de Mar, fins al cor familiar dels seus fills i els seus néts en els temps difícils de la postguerra. Ben segur que la lletra catalana de *Stille Nacht* o dels corals de Bach tenen molta més qualitat musical—i humana—que aquelles pobres cançonetes en castellà que li volien imposar a la "Escuela Normal del Magisterio" en la seva joventut. Gràcies a persones com Artur Martorell i als seus companys i amics, avui podem tenir una escola d'autèntica qualitat per a tothom.

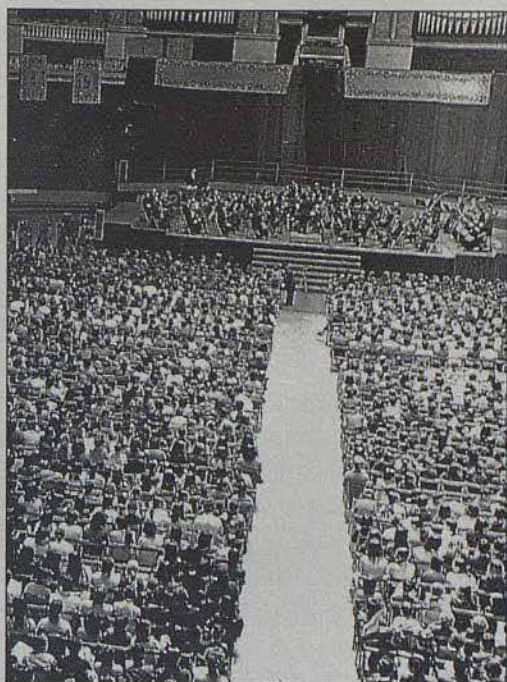
JUVENTUDES MUSICALES DE BARCELONA

FÉDÉRATION INTERNATIONALE DES JEUNESSES MUSICALES

**I Ciclo de Audiciones
para la
Iniciación Musical de los Escolares**

 CONMEMORATIVO DEL X ANIVERSARIO DE LA FUNDACIÓN DE
"JUVENTUDES MUSICALES DE BARCELONA"

PALACIO DE LA MUSICA

MIÉRCOLES, 28 DE NOVIEMBRE DE 1962, A LAS 10,30 DE LA MAÑANA

Concert final de les audicions musicals de Joventuts Musicals de Barcelona al Palau Nacional de Montjuïc el 1970 (foto: Bosch). A l'esquerra, primer programa de les audicions escolars de l'entitat

Joventuts Musicals de Barcelona, pioners en la iniciació musical per a escolars

per RRM

Joventuts Musicals de Barcelona organitza des de fa trenta-tres anys el seu cicle anual Audicions Musicals per a Escolars. Són molts els nens i les nenes catalans que han gaudit de l'oportunitat d'entrar en contacte amb la música quan no tenien la possibilitat de fer-ho des de l'escola. Si bé a hores d'ara la música ja forma part de la majoria dels programes escolars, aquesta continua tenint una sèrie de mancances a nivell d'ensenyament. Les audicions musicals per a escolars continuen omplint algunes mancances i continuen aportant una eina pedagògica de primer nivell als mateixos mestres. No aliens a aquesta realitat, Joventuts Musicals de Barcelona continua posant part dels seus esforços en una de les seves tasques més emblemàtiques com és aquesta que ens ocupa.

La trajectòria de Joventuts Musicals en aquest terreny pot dividir-se en dues etapes cronològiques ben delimitades: l'etapa sota la presidència del Dr. Jordi Roch (actualment president de Joventuts Musicals d'Espanya i president d'honor de la Federació

Internacional de JJMM) i l'etapa sota l'actual presidència de Joan Millà.

De la novetat a l'èxit

Va ser una època fantàstica. Així qualifica Jordi Roch els anys compresos entre el 1962 i 1975, període en què va ser màxim responsable de les Audicions Musicals per a Escolars al Palau de la Música Catalana.

Grosso modo, podem dir que durant aquests anys van passar-hi més de 40.000 escolars de Barcelona i bona part de Catalunya, els quals van ser iniciats a la música, de la mà —entre d'altres— de figures que aleshores, els primers anys seixanta, començaven a despuntar: Antoni Ros-Marbà, Carles Santos, Jaume Francesch, Monserrat Alavedra, Rosa Sabater, Xavier Turull, Jordi Savall, Àngel Soler, Juli Panyella... Oriol Martorell els ensenyava cançons populars catalanes... i Xavier Montsalvatge, Josep Soler o Josep Jordi Llongueres componien obres

especialment per als concerts que l'Orquestra Ciutat de Barcelona oferia desinteressadament al Palau Nacional de Monjuïc al final de cada cicle, amb tots els participants de les audicions reunits.

També hi participaren músics i grups d'altres països, com el Cor Infantil de Hannover, els Petits Cantors de Viena, la London Gabrieli Brass Ensemble, els nens de l'Escola Orff, el percussionista Siegfried Fink o l'arpista Anne Griffiths. I cal assenyalar, com a anècdota, que la primera sortida pública que féu l'Escolania de Montserrat fou per una d'aquestes audicions de Joventuts Musicals l'any 1968.

Quan vaig ser president de Joventuts Musicals vaig tenir la idea de crear les audicions, explica Jordi Roch. Per a mi era molt fàcil, perquè vaig créixer i viure durant molts anys en un ambient pedagògic, en una escola on la música tenia una importància primordial com a element educatiu. Vaig inspirar-me en mètodes europeus, sobretot dels que usava Joventuts Musicals de Bèlgica. Així, vam adaptar l'audició escolar al que enteníem que havia de ser una activitat pedagògica pròpia de Catalunya. El flocc de neu va convertir-se en bola, i la bola va anar creixent sense parar. Això va ser una innovació tremenda, malgrat el precedent dels concerts per a escolars de l'Orquestra Municipal uns anys abans, i molta gent s'hi va implicar, comenta el Dr. Roch. Com hem assenyalat abans, hi van participar molts músics que destacaven, i també gent de lletres, com Josep M. Espinàs, i del teatre, com Fabià Puigserver; era una activitat avançadíssima dins el que era l'avorriment pedagògic del franquisme dels anys seixanta.

Diferenciant el que és l'ensenyament-instrucció del que és la iniciació, la música era un dels aspectes més absents de tots els programes pedagògics. Per als nanos la música era un enigma i es tractava de desfer-lo: des d'ensenyar què és un instrument, explicar què fa el compositor, fins a explicar què és una sonata... S'havia d'aguditzar l'atenció auditiva. Cada audició tenia una relació amb el text, amb el compositor... i moltes vegades hi havia al·lusions al comportament humà.

Els programes de les audicions podien tractar des d'instruments en solitari a famílies d'instruments o èpoques musicals; fins i tot les relacions entre la música clàssica i el pop, per exemple. Un dels programes més recordats per Jordi Roch és *La cançó de bressol* amb Montserrat Alavedra. Els comentaristes de les audicions foren, entre d'altres, el mateix Jordi Roch, Josep Jordi Llongueras, Francesc Llongueras, Oleguer Llongueras, Jordi Casas i Jordi Llovet. També s'hi havien fet òperes de cambra. L'escenari principal era el Palau de la Música, però les sessions es traslladaven també a altres auditoris de diferents escoles de Barcelona i fins i tot es viatjava a altres localitats catalanes. Es va crear un estil de fer, assenyala Jordi Roch. Les escoles eren totalment conscients de la importància d'aquesta activi-

Audicions musicals per a escolars de Joventuts Musicals de Barcelona al Casal del Metge (maig de 1994). Joan Vives presentant "El quintet de metall" amb el grup 2111 Gothic Brass (foto: A. Burgués)

tat. Sabien que esdevenien, les audicions, una eina pedagògica que suplia una mancança real.

Durant molts anys Oriol Martorell ensenyava una cançó popular, generalment catalana, en cada audició. També s'introduïren algunes novetats, com l'escenificació d'alguns passatges de la vida dels músics o que els mateixos intèrprets vestissin d'època. De tot això, però, no acostuma a quedar res, perquè la forma s'endú el contingut. Perquè la música és l'art més abstracte de tots, que es desenvolupa en el temps i l'espai. La música, en el terreny que ens ocupa, no ha de ser ni un esbarjo ni un espectacle, sinó una disciplina que arribi directa a l'esperit i a la intel·ligència.

—Hi havia la consciència que es creava el públic del futur?

—Sempre he estat enemic de parlar del públic del demà. Què vol dir? Clients per comprar entrades? No. S'ha de formar gent que sàpiga valorar la música, sigui o no sigui públic, gent que s'interessi per la música, que la necessiti perquè la coneix. L'objectiu és formar gent culta amb un coneixement de la música força acceptable, sabent-la valorar i entenent el seu missatge.

El 1975 es produïren les darreres execucions de pena de mort del règim franquista, pràcticament amb el dictador agonitzant. L'enrarament de l'ambient polític i social féu que la majoria de participants al Festival Internacional de Música de Barcelona, anul·lessin la seva participació. El desgavell econòmic que es produí, agreujat per una crisi interna de l'entitat, fa que es produxi un canvi de direcció. Jordi Roch deixa la presidència de Joventuts Musicals de Barcelona, però les audicions musicals per a escolars continuen...

Trenta-tres anys...i continuem!

Pedagògicament parlant, la nova etapa de Joventuts Musicals no hereta res de l'anterior pel que fa a les audicions. La línia pedagògica s'encarrega a Ra-

mon Camps, presentador també de les audicions. Els primers anys s'enfocaren cap a la història de la música —la mateixa audició era modificada segons les edats dels escolars—, però actualment ja ho hem desestimat, explica Joan Millà. A mesura que va canviant l'ensenyament musical a les escoles, la nostra feina ja no és la d'ensenyar, sinó donar una eina pedagògica perquè l'ensenyant pugui ensenyar millor. És un complement, una ajuda. Donem uns mitjans per a les escoles.

Actualment durant el curs escolar es fan sis audicions amb sis sessions cadascuna, a les quals participen una mitjana de 225 (entre Primària, Secundària i BUP) escolars a cada sessió al Casal del Metge de Barcelona. No es busca la rendibilitat econòmica, sinó la pedagògica, puntualitza Millà. Els programes, amb guions de Victòria Dalmau, Jordi Roura i Joan Vives —presentats per Victòria Dalmau i Joan Vives—, desenvolupen, aquest curs, aquests temes: "La percussió" (novembre passat), "Música del Renaixement" (gener passat), "Orquestra de Cambra" (febrer passat), "Quartet vocal" (març); "Trobadors" (abril) i "El jazz: introducció i història" (maig). Amb cada audició es confecciona un dossier per als mestres amb la finalitat d'oferir una eina de treball que completi l'audició o bé que en sigui una preparació, amb tota la informació referent al tema, bibliografia, discografia i fins i tot partitures. Des del 1983 Joventuts Musicals també enregistra les audicions en vídeo. Aquest material pot ser sol·licitat per qualsevol escola, hagi participat o no a l'audició, com a material pedagògic.

Anteriorment, en col·laboració amb l'Aula de Cant de Míriam Alió del Conservatori Municipal de Música de Barcelona i Forum Musical, es dedicava una audició a l'òpera de cambra —generalment d'autors contemporanis—, i també hi havien participat com a presentadors de les audicions Frederic Sesé, Joan Rendé i Montserrat Badal. A diferència de l'etapa anterior, les audicions ja no tenien lloc al Palau

de la Música (excepte les òperes de cambra), sinó que han anat itinerant per diversos auditoris fins a l'actual, el Casal del Metge, des de fa tres anys. Algunes sales han estat les de les escoles dels Maristes del carrer de València, les Severianes de l'avinguda de Francesc Cambó, els Salesians de Sarrià, les Saleses del passeig de Sant Joan, la Salle de la Barceloneta, la Salle Bonanova, o l'auditori de les Dames Negres de la Travessera de Gràcia —després Filmoteca de Catalunya i actualment L'Espai. Algunes audicions havien sortit de Barcelona, sobretot al Baix Llobregat i al Maresme, i també han comptat amb intèrprets estrangers, com Lewin Richter.

La feina de formigueta ha estat important aquests anys. Hem anat fent el que hem cregut que era més important, tant per als mestres com per als alumnes, diu Joan Millà. També hem fet una feina substitutòria pel que fa a matèries musicals que en un moment donat no tenien sortida, com foren la dansa, el jazz, el pop, la música de cobla, la música ètnica, els cantautors i fins i tot la música electroacústica.

—Davant el cicle d'audicions per a escolars Les Escoles al Palau que organitza la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana, creu que tenen una seriosa competència?

—No és competència; certament, hi ha més oferta de cara a les escoles, però nosaltres en una sala petita i amb una assistència en consonància amb la sala fem el seguiment de la sessió més precís, perquè la distància entre intèrpret, presentador i públic és mínima. És cert que no fem tantes audicions com al cicle esmentat, però hem de comptar que actualment no tenim cap mena d'ajut econòmic ni institucional ni privat i, per tant, l'envergadura d'ambdós cicles és molt diferent. Nosaltres tenim la nostra demanda i si ens depassa procurem oferir més sessions, i també sortim fora de Barcelona.

Així, cada curs passen per les audicions de Joventuts Musicals de Barcelona més de 10.000 escolars barcelonins, més alguns milers de comarques. Hi ha hagut anys que en total s'han comptabilitzat uns 25.000 escolars.

—Formar públic del futur o formar amants de la música?

—Les dues coses. Globalment, a nivell d'ensenyament i a nivell social hi ha hagut una pèrdua de l'hàbit de la música. Al seu voltant hi ha un bombardeig de diferents estils molt promocionats. La música clàssica, en el seu sentit més clàssic, està comercialment poc promocionada. Així, per una banda volem fer veure que la música és assequible en la forma —que no en el contingut— i ensenyable a nivell escolar, entenedora per al jovent, però sense baixar el seu nivell. I per altra banda, volem crear un públic que reconegui la música, que tingui criteris i per al qual assistir a un concert sigui quelcom natural.

Audicions musicals per a escolars de Joventuts Musicals de Barcelona al Casal del Metge (maig de 1994). Joan Vives presentant "El quintet de metall" amb el grup 2111 Gotic Brass (foto: A. Burgués)

mon Camps, presentador també de les audicions. Els primers anys s'enfocaren cap a la història de la música —la mateixa audició era modificada segons les edats dels escolars—, però *actualment ja ho hem desestimat*, explica Joan Millà. *A mesura que va canviant l'ensenyament musical a les escoles, la nostra feina ja no és la d'ensenyar, sinó donar una eina pedagògica perquè l'ensenyant pugui ensenyar millor. És un complement, una ajuda. Donem uns mitjans per a les escoles.*

Actualment durant el curs escolar es fan sis audicions amb sis sessions cadascuna, a les quals participen una mitjana de 225 (entre Primària, Secundària i BUP) escolars a cada sessió al Casal del Metge de Barcelona. *No es busca la rendibilitat econòmica, sinó la pedagògica*, puntualitza Millà. Els programes, amb guions de Victòria Dalmau, Jordi Roura i Joan Vives —presentats per Victòria Dalmau i Joan Vives—, desenvolupen, aquest curs, aquests temes: "La percussió" (novembre passat), "Música del Renaixement" (gener passat), "Orquestra de Cambra" (febrer passat), "Quartet vocal" (març); "Trobadors" (abril) i "El jazz: introducció i història" (maig). Amb cada audició es confecciona un dossier per als mestres amb la finalitat d'oferir una eina de treball que completi l'audició o bé que en sigui una preparació, amb tota la informació referent al tema, bibliografia, discografia i fins i tot partitures. Des del 1983 Joventuts Musicals també enregistra les audicions en vídeo. Aquest material pot ser sol·licitat per qualsevol escola, hagi participat o no a l'audició, com a material pedagògic.

Anteriorment, en col·laboració amb l'Aula de Cant de Míriam Alió del Conservatori Municipal de Música de Barcelona i Forum Musical, es dedicava una audició a l'òpera de cambra —generalment d'autors contemporanis—, i també hi havien participat com a presentadors de les audicions Frederic Sesé, Joan Rendé i Montserrat Badal. A diferència de l'etapa anterior, les audicions ja no tenien lloc al Palau

de la Música (excepte les òperes de cambra), sinó que han anat itinerant per diversos auditoris fins a l'actual, el Casal del Metge, des de fa tres anys. Algunes sales han estat les de les escoles dels Maristes del carrer de València, les Severianes de l'avinguda de Francesc Cambó, els Salesians de Sarrià, les Saleses del passeig de Sant Joan, la Salle de la Barceloneta, la Salle Bonanova, o l'auditori de les Dames Negres de la Travessera de Gràcia —després Filmoteca de Catalunya i actualment L'Espai. Algunes audicions havien sortit de Barcelona, sobretot al Baix Llobregat i al Maresme, i també han comptat amb intèrprets estrangers, com Lewin Richter.

La feina de formigueta ha estat important aquests anys. *Hem anat fent el que hem cregut que era més important, tant per als mestres com per als alumnes*, diu Joan Millà. *També hem fet una feina substitutòria pel que fa a matèries musicals que en un moment donat no tenien sortida, com foren la dansa, el jazz, el pop, la música de cobla, la música ètnica, els cantautors i fins i tot la música electroacústica.*

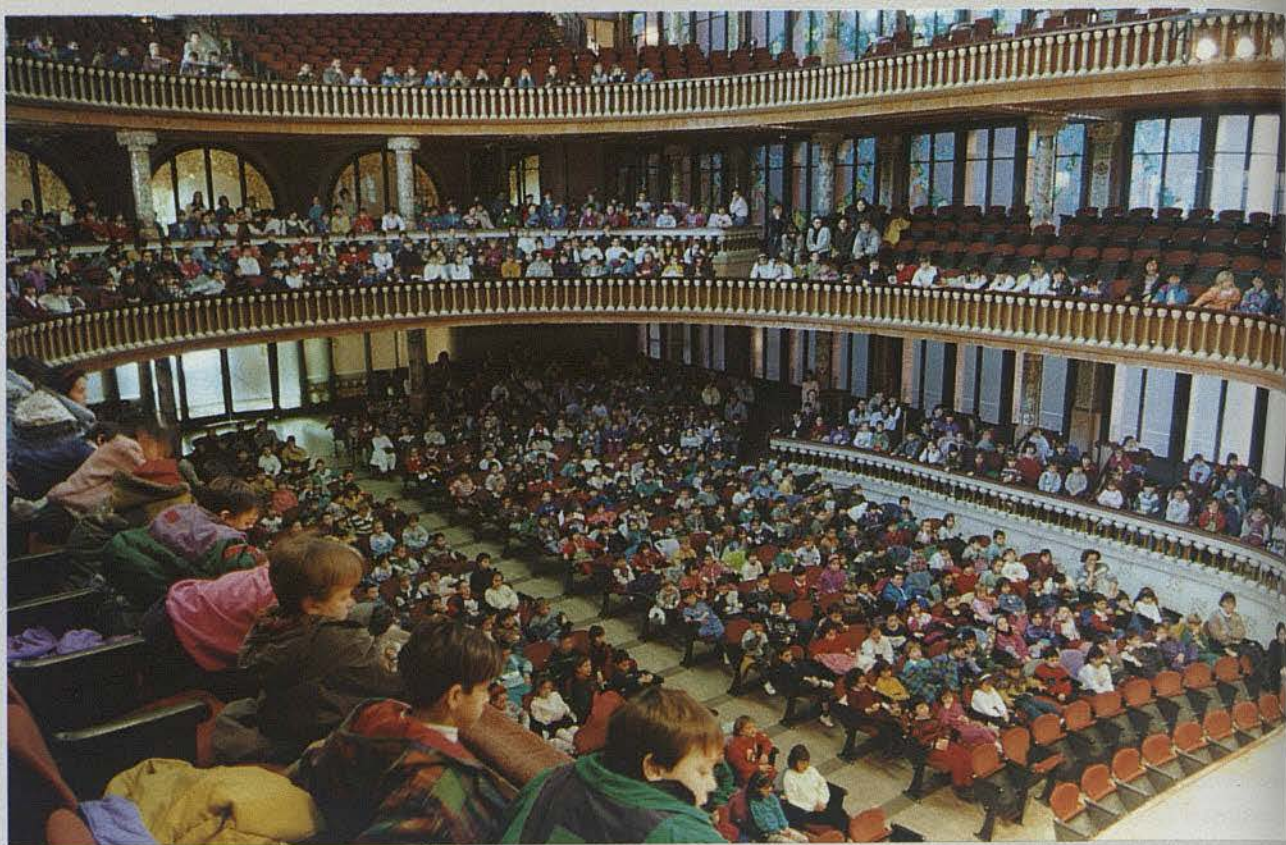
—Davant el cicle d'audicions per a escolars Les Escoles al Palau que organitza la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, creu que tenen una seriosa competència?

—No és competència; certament, hi ha més oferta de cara a les escoles, però nosaltres en una sala petita i amb una assistència en consonància amb la sala fem el seguiment de la sessió més precís, perquè la distància entre intèrpret, presentador i públic és mínima. És cert que no fem tantes audicions com al cicle esmentat, però hem de comptar que actualment no tenim cap mena d'ajut econòmic ni institucional ni privat i, per tant, l'envergadura d'ambdós cicles és molt diferent. Nosaltres tenim la nostra demanda i si ens depassa procurem oferir més sessions, i també sortim fora de Barcelona.

Així, cada curs passen per les audicions de Joventuts Musicals de Barcelona més de 10.000 escolars barcelonins, més alguns milers de comarques. Hi ha hagut anys que en total s'han comptabilitzat uns 25.000 escolars.

—Formar públic del futur o formar amants de la música?

—Les dues coses. Globalment, a nivell d'ensenyament i a nivell social hi ha hagut una pèrdua de l'hàbit de la música. Al seu voltant hi ha un bombardeig de diferents estils molt promocionats. La música clàssica, en el seu sentit més clàssic, està comercialment poc promocionada. Així, per una banda volem fer veure que la música és assequible en la forma —que no en el contingut— i ensenyable a nivell escolar, entenedora per al jovent, però sense baixar el seu nivell. I per altra banda, volem crear un públic que reconegui la música, que tingui criteris i per al qual assistir a un concert sigui quelcom natural.

Els escolars catalans i el Palau, grans coneguts

per RRM C

El Palau de la Música Catalana és un edifici que des de fa força anys ha acollit milers d'escolars catalans, que han descobert la màgia de la música i la màgia del concert gràcies als programes pedagògics musicals de diferents entitats. El Palau de la Música Catalana com a entitat fa nou anys que organitza audicions musicals per a escolars. Actualment l'organització del programa Les Escoles al Palau corre a càrrec de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana juntament amb la Fundació "la Caixa", el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya i la Direcció de Serveis Pedagògics de l'Institut Municipal d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona.

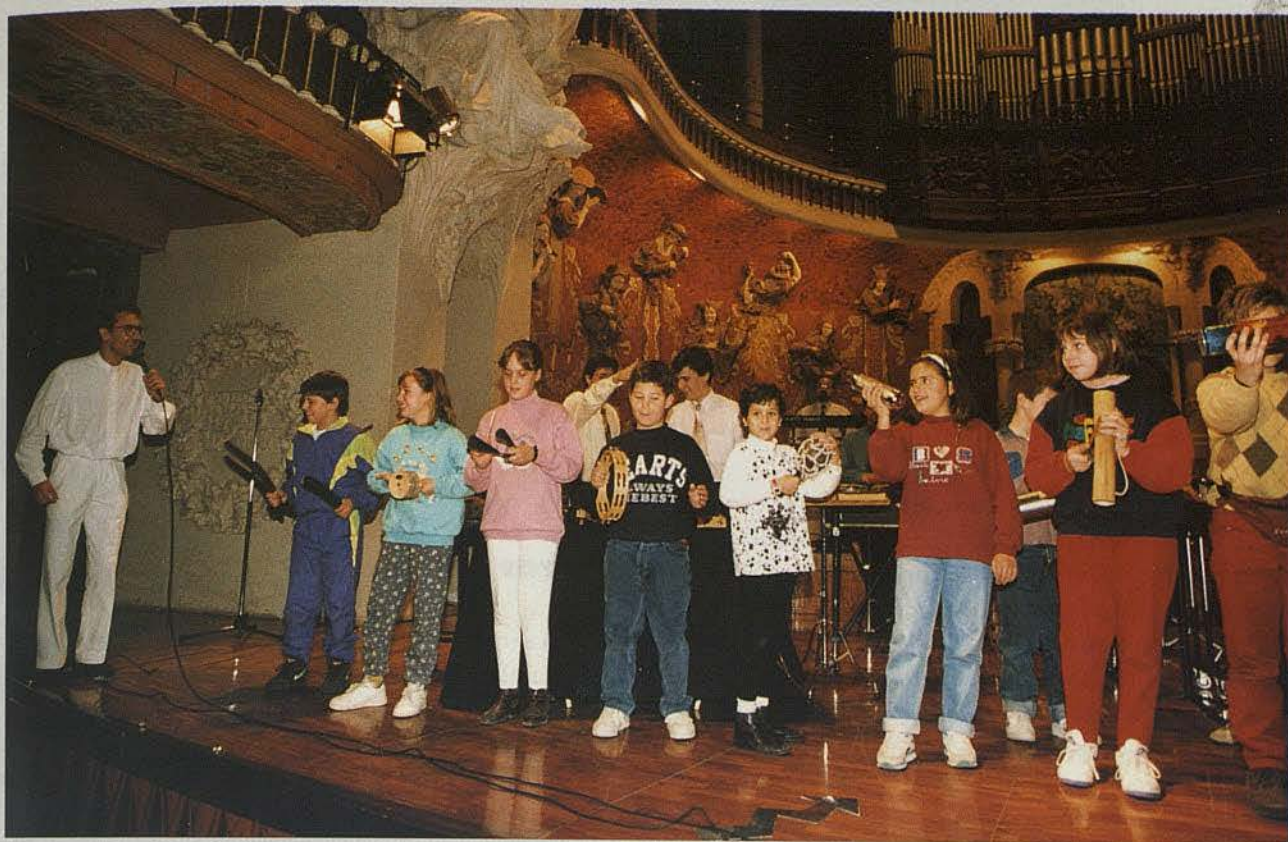
Els cinc programes (amb un total de 36 audicions), més les visites arquitectòniques al Palau i l'assistència a assajos de l'OBC configuren la proposta del programa pedagògic actual Les Escoles al Palau. La seva didàctica, molt concreta, és el fruit d'una sèrie d'esforços que el situen en un lloc destacat de la pedagogia musical catalana del moment.

Però cal deixar ben clar que les audicions musicals per a escolars no substitueixen l'ensenyament musical a la mateixa escola, sinó que el complemen-

ten. Jo sempre he defensat aquestes audicions per una raó que crec que és fonamental: perquè una audició en directe, un concert en directe, no pot ser substituït per res, perquè és necessari per a la formació musical i cívica dels nens i dels joves. Encara que cada escola tingués el seu propi especialista de música, res no substituiria el concert en directe, manifesta Pilar Figueras, assessora d'Ensenyaments Musicals de l'Institut Municipal d'Educació. Pilar Figueras continua dient que algú pot pensar que es fa una feina de substitució, i no es així. És una feina que té sentit per ella mateixa.

Cada audició és preparada a l'escola i després és objecte d'un seguiment posterior també a l'escola. *La gràcia i el valor d'aquestes audicions és que es pensen exactament per a l'escolar. Un escolar que va a l'escola i que va amb l'escola. Això vol dir que a l'escola ha d'haver tingut una preparació prèvia i que tindrà una tasca posterior vers l'alumne arran de l'audició.*

Com ja hem assenyalat al principi, ja són molts els escolars de tot Catalunya que han gaudit d'aquesta oportunitat. Malgrat que cada curs són moltes les escoles que no poden accedir al programa pedagògic perquè la infraestructura logística i de capacitat té, òbviament, les seves limitacions (les escoles són acceptades per rigorós ordre de recepció de peticions i

aquest curs han estat 150.000 els escolars que han sol·licitat assistir a les audicions), per a Pilar Figueras aquestes audicions ofertes a les escoles són la garantia que hi puguin accedir tots els escolars, sobretot si no pertanyen a cercles sensibilitzats cap a la música. Donen la garantia de posar els escolars en igualtat d'oportunitats. Si més no, les audicions de Les Escoles al Palau cobreixen pràcticament totes les franges d'edat de l'escolarització obligatòria, la franja del BUP inclosa. Seria bo plantejar-se la inclusió de les escoles de formació professional, centres que estan tant o més necessitats de música en directe com els altres, comenta Pilar Figueras.

Tal i com assenyala l'assessora d'Ensenyaments Musicals, les audicions al Palau tenen dos valors afegits: el mateix Palau de la Música com a peça arquitectònica, i tota l'educació cívica que comporta el fet d'haver-se de desplaçar de l'escola a un lloc públic, amb un transport públic i saber-se comportar. Per un cantó, hi ha nens i joves que serà l'única vegada en la seva vida que hauran anat al Palau de la Música a escoltar música, i això és insubstituïble. Això ja val tots els esforços. I per l'altre, tota la trajectòria que fa l'escolar des que surt i arriba a l'escola s'aprofita com un valor educatiu. Aquest és un aspecte que mestres i organitzadors han tingut en compte a l'hora de confeccionar cada audició.

Un altre aspecte important és el fet que l'organització és portada per dues entitats públiques i dues entitats privades —més la col·laboració del Consorci del Palau de la Música Catalana i l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC).

—Aquesta col·laboració esdevé modèlica? Ha estat

difícil arribar a una entesa?

—És una col·laboració exemplar. És fàcil arribar a entendre'ns perquè l'objectiu és clar, perquè l'objectiu és la persona que s'educa. Crec que és la fórmula ideal, perquè seria difícil per a l'Administració pública assumir una organització com aquesta. L'Administració pública té moltes obligacions indefugibles, i una cosa com aquesta, sense ajuda ja no pot ni plantejar-se-la. Crec que hem tingut molta sort d'haver-nos trobat i haver aconseguit un treball amb el màxim sentit i la màxima qualitat. I torno a puntualitzar: les audicions tenen sentit per elles mateixes, res no pot substituir una audició en directe.

El futur més immediat apunta a una sedimentació, maduresa i estabilització pedagògica de les audicions, unes audicions que tenen, tal i com hem anat apuntant, una metodologia molt concreta.

El concert, punt culminant del programa

La pedagoga Eulàlia Antonés, amb més de 25 anys d'experiència en l'ensenyament musical a l'escola, és la coordinadora dels cinc programes que configuren Les Escoles al Palau. La seva llarga experiència l'acabà de convèncer de la necessitat de donar a la música una sortida en directe com a complement importantíssim del programa escolar.

Ara fa vuit anys Eulàlia Antonés fou l'encarregada de coordinar audicions musicals per a escolars de 4 a 17 anys al Palau de la Música. A partir d'aquesta idea van anar sorgint les altres, totes en funció de

les necessitats de l'escolar a l'escola i sempre pensant que és un escolar, explica Eulàlia Antonés. D'aquesta manera, la proposta actual de Les Escoles al Palau està establerta en cinc activitats principals: *La cançó més bonica del món* per a nens de 4 a 7 anys (des de fa 3 anys); *El cistell d'aire va* per a nens de 4 a 7 anys (des de fa 2 anys); *La volta al món amb 80 instruments* per a nens de 8 a 10 anys (des de fa 2 anys); *Jazz en viu* per a joves d'11 a 13 anys (des de fa 3 anys); i el veterà IX Cicle d'Audicions Musicals per a Ensenyaments Mitjans per a joves de 14 a 17 anys. La proposta es completa amb les visites arquitectòniques al Palau de la Música i amb l'assistència a un assaig de l'OBC.

La filosofia bàsica de cada audició és esdevenir el punt culminant d'un treball escolar, conduït d'una manera absolutament didàctica. Així, existeix un treball previ amb els mestres, els quals han d'assistir com a condició indispensable a un seminari informatiu en el qual se'ls fa conèixer tota la dinàmica que envolta l'audició. *El mestre ha de preparar prèviament l'audició a l'escola. El seminari li ofereix una informació i uns continguts que asseguren una alta motivació per part dels alumnes que viuran el concert com el punt àlgid del que els han explicat a classe.* El material proporcionat al mestre també permet i estimula un treball posterior –les audicions *La cançó més bonica del món*, *El cistell d'aire va* i *La volta al món amb 80 instruments* proposen uns treballs plàstics i musicals per fer a l'escola– i fins i tot aprofitar-ho fora del context de les audicions. *Aquests aspectes són molt agraïts, comptant que no anem sobrats de material didàctic musical*, assenyalava Eulàlia Antonés.

La didàctica de cada audició ha estat pensada –juntament amb la col·laboració irrenunciable dels grups que les desenvolupen damunt l'escenari– segons l'evolució musical i educativa de cada franja d'edat, pensant en l'interès que pot despertar cada tema sense que cap proposta sigui, en darrer terme, excloent de les altres edats.

D'altra banda un altre aspecte de gran importància, per tot el que comporta, és que cada audició ha estat elaborada i pensada per ser desenvolupada dins el Palau de la Música Catalana –excepte *La cançó més bonica del món*, espectacle que ja havia fet la Camerata de Cançó Tradicional en altres in-

drets. *El text de les audicions, la manera de fer-les, la didàctica... tot està pensat pel Palau. Això vol dir que està fet amb molts condicionants*, explica Eulàlia Antonés. Aspectes com l'horari escolar; els diferents tarannàs de les escoles que coincideixen, el nombre d'escolars per audició, la proximitat o no a l'escenari; la col·locació a la sala per edats... necessiten una coordinació perfecta. *Hi ha molta lletra menuda darrera de cada audició. Per exemple, el minutatge de cada peça és rigorosíssim. S'ha de saber quin és el temps de màxima atenció que pot assimilar un nen d'una determinada edat en un escenari com aquest. Malgrat tot, cada dia és diferent. Cada dia és diferent i també, per a la pedagoga, és molt gratificant.*

Mirar enrera

No seria de justícia deixar de fer una breu referència als antecedents d'audicions per a escolars al Palau de la Música de Jovenuts Musicals de Barcelona a començaments dels anys seixanta i anteriors a Les Escoles al Palau.

EL pedagog Artur Martorell (fundador de l'Institut Municipal d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona el 1953 –hi restà al capdavant fins al 1962– i impulsor amb Eduard Toldrà de la formació de l'Orquestra Municipal de Barcelona l'any 1955) organitza amb Eduard Toldrà la primera audició per a escolars al Palau de la Música. Això succeïa l'any 1955. Aquestes audi-

cions, una cada curs, donaren el relleu a les de Jovenuts Musicals el 1962.

El 1980 s'obren per primera vegada els assajos de l'OBC als escolars. Al principi només hi tenien accés les escoles municipals, però el curs 1981-82 ja s'ofereix l'activitat a totes les escoles. Els assajos s'interrompen durant les obres de remodelació del Palau. Des del curs 1985-86 es perfilen els programes pedagògics i les visites arquitectòniques entre l'IME i el Consorci del Palau de la Música Catalana.

El curs 1986-87 comença el I Cicle d'Audicions Musicals per a Ensenyaments Mitjans (les dues primeres edicions dedicades al cant coral). Aleshores, els responsables del Palau, organitzadors d'aquestes audicions, sol·liciten assessoria pedagògica a l'IME per ampliar el programa d'audicions.

LES ESCOLES AL PALAU

Curs 1994-95

Escoles assistents	334
Mitjana d'alumnes a cada sessió	700

Assistents a cada activitat*

<i>La cançó més bonica del món</i>	4.000
<i>El cistell d'aire va</i>	4.000
<i>La volta al món amb 80 instruments</i> ..	4.650
<i>Jazz en viu</i>	4.650
Audicions simfòniques	9.300

Assistents a les visites arquitectòniques

al Palau de la Música*	10.000
Assistents als assajos de l'OBC*	4.600

* xifres aproximades

I TEMPORADA - 1995 **CONCERT DE TARDA** al Palau

1

**Valsos
i Danses**

DILLUNS, 27 MARÇ 1995, 19 H.

Orquestra Simfònica del Vallès
Jordi Mora, director

Obres de **Schumann, Brahms i Strauss**

2

**La
Cobla**

DILLUNS, 3 ABRIL 1995, 19 H.

Cobla Mediterrània
Jesús Ventura, director

Obres de **Puigferrer, Borgunyó, Toldrà,
 Morera, Ruera, Serra, Moraleda,
 Martínez Comín i altres**

DILLUNS, 24 ABRIL 1995, 19 H.

Alba Ventura, piano

Obres de **Bach,
 Beethoven,
 Brahms,
 i Rachmaninov**

3

**El
Piano**

4
L'Òpera

DILLUNS, 15 MAIG 1995, 19 H.

**Mª Carmen
 Hernández**, soprano
Joan Cabero, tenor
Àngel Odena, baríton
**Amparo García
 Cruells**, piano

Obres de **Verdi, Rossini, Puccini,
 Mozart, Donizetti, Bizet i altres**

5

**La
música coral**

DILLUNS, 29 MAIG 1995, 19 H.

Cor Jove de l'Orfeó Català

Patrocinat per **Fundación Coca-Cola España**
Conxita García, directora

Cançons populars dels diversos
 pobles d'Espanya

6

**La
Sarsuela**

DILLUNS, 26 JUNY 1995, 19 H.

Orquestra Simfònica Solistes de Barcelona

Rosa Mateu, soprano
Josep Ruiz, tenor; **Cristòfor Viñas**, baríton
Albert Argudo, director

Obres de **Vives, Moreno Torroba,
 Martínez Valls, Guridi, Sorozábal,
 Chapí, Arrieta i altres**

PREUS D'ABONAMENTS 3.240 i 4.320 ptes.

PREUS DE LOCALITATS 600 i 800 ptes.

VENDA D'ABONAMENTS Del 8 al 15 de març

VENDA DE LOCALITATS A partir del 20 de març

Els socis de l'Agrupació Mútua tindran un 50% de descompte en
 l'adquisició d'abonaments i localitats, amb la presentació de la
 corresponent identificació com a soci de l'Agrupació.

INFORMACIÓ I VENDA

Palau de la Música Catalana. St. Francesc de Paula, 2

De dilluns a divendres de 10 a 21 h.; dissabtes de 15 a 21 h.

Al Servei familiar de Caixa de Catalunya. Tel. 310 12 12 (en hores d'oficina).

ORGANITZA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

PATROCINA

AGRUPACIÓ MÚTUA

ALFONSO SANZ

Artífex de la històrica «Cultural»

Madrieny feliçment integrat a Barcelona, les seves activitats professionals al llarg de més de seixanta anys, com a agent musical, empresari, promotor i organitzador de concerts, han deixat una petja considerable en la vida concertística de la ciutat, tant pel que fa a la presència de les figures més importants de projecció internacional, com pel suport que va donar als intèrprets catalans del moment. Recordar la seva trajectòria personal vol dir repassar la vida musical de la ciutat, particularment des dels primers anys de la postguerra fins a la dècada dels anys setanta. Des d'aleshores s'han produït canvis substancials, però la personalitat d'Alfonso Sanz conserva la mateixa energia i el mateix apassionament que nosaltres havíem conegut en els anys de plenitud de les seves activitats; i no es deixa vèncer per la nostàlgia, sinó que sent un orgull legítim, en recordar la seva trajectòria i la seva història personal, tan pròdigues en experiències de tota mena i en contactes amb aquests éssers tan sensibles, però també, de vegades, tan difícils i complexos, que són els artistes.

per LLUÍS MILLET

Quan, com i per què va venir a Barcelona?

—Vaig venir-hi el 1931 per fundar i organitzar l'Associació de Cultura Musical (popularment coneguda com la Cultural), una organització que ja tenia 36 delegacions a tot Espanya i que volia obrir una delegació a Barcelona.

—Vostè treballava per a Conciertos Daniel.

—Sí. Ernesto Quesada (el pare de Ricardo, l'actual) n'era el director general. Des de l'any 1927, jo havia estat moltes temporades a Amèrica del Sud, treballant per a ells. Després em vaig casar, l'any 1930, amb una cosina germana de Ricardo. Un temps després, recordo que vaig anar Xile, per portar una gira del London String Quartet, que

va ser un èxit; al final, vam organitzar un concert extraordinari, en què jo vaig haver de fer de tot: taquiller, acomodador, electricista... Així anaven les coses, de vegades, en aquells països. Eren uns altres temps; i hi havia un contacte molt més personal amb els artistes. És clar, ells estaven encantats...

—Tornant a Barcelona...

—Jo hi venia per deu o quinze dies (després havia d'anar a Portugal) i... encara hi sóc! M'hi he quedat tota la vida, sense deixar de viatjar, naturalment. L'any 1931 es funda la Cultural, i la dirigeix oficialment el mestre Frank Marshall (després de la guerra el succeí el Dr. Nogué Morrell). Es nomena un Patronat, presidit per Eusebi Bertran i Serra, integrat per persones importants de la vida musical i social de Barcelona. Jo era president-delegat, secretari tècnic i,

com a fundador, vocal nat. El primer concert va tenir lloc el 8 de novembre amb l'Orquestra Filharmònica de Madrid, dirigida pel mestre Pérez Casas.

El conjunt d'intèrprets dels anys que arriben fins a la guerra civil és realment de somni. Hi figuren, entre altres, els noms de Claudio Arrau, Jascha Heifetz, Wanda Landowska, Emil Sauer, Artur Rubinstein, Nathan Milstein, Alfred Cortot, Jacques Thibaud, Sergei Rachmàninov i Sergei Prokofiev... al costat d'alguns noms catalans, com Gaspar Cassadó, Conxita Badia, Mercè Plantada i Pere Vallribera.

—Durant la guerra, es van interrompre les activitats?

—Efectivament, des del juliol del 36. No es podia fer res (fins i tot sense comptar les vicissituds personals que tots vam passar en aquesta època). I es van reprendre, va començar una nova eta-

pa, a finals del 39.

—Pels seus concerts han passat, en plena joventut, molts artistes que després han esdevingut figures internacionals. En la primera temporada es va presentar el violinista Henryk Szeryng.

—A Szeryng, jo el vaig captar i vaig aconseguir fer-lo venir, perquè no ho volia fer per raons polítiques. Devia tenir 21 o 22 anys... Però el més jove que vaig portar (a part de Pierino Gamba) va ser Nikita Magaloff. La primera vegada que va venir a Barcelona va actuar per a "Educación y Descanso". Ells volien nomenar-me delegat de la seva organització, però no ho vaig acceptar, perquè mai no he volgut càrrecs relacionats amb la política. Per això jo no he tingut cap problema, ni polític ni personal, a Catalunya, perquè sempre he respectat tothom!

—Eren uns temps certament difícils...

—Sí. Per exemple, les làpides del Palau van haver de ser tapades, perquè estaven escrites en català. I sovint es produïen incidents; un dia, al Palau, em trobo amb el mestre Francesc Pujol, enfrontat violentament amb un individu que l'escribassava; li deia de tot, «rojo, separatista» i coses per l'estil... Em vaig cansar d'escoltar-lo i vaig dir-li: «Aquest senyor només està complint amb la seva obligació de tirar endavant el Palau i l'Orfeó». «I vostè, com és que em parla així?», va dir-me. «Si vol, anem a parlar-ne a Comissaria», vaig contestar. «Hombre, no se ponga Vd. así!». Eren covards, en el fons... Amb el temps, les coses van anar canviant molt lentament, en èpoques diverses.

—En canvi, durant la guerra europea, els artistes alemanys tenien molta facilitat per venir al nostre país. Van venir Walter Gieseking, Wilhelm Backhaus, Georg Kulenkannff. I l'Orquestra de Cambra de Berlín —formada pels millors instrumentistes alemanys, que estaven dispensats del servei militar— va causar sensació.

Pels concerts de la Cultural han passat, en plena joventut, artistes que han esdevingut figures internacionals

—La dirigia Hans von Benda, que després va ser director de l'Orquestra de València. I, molt més tard, va venir amb molta freqüència l'Orquestra de Cambra de Stuttgart, dirigida per Karl Münchinger, que va fer època, també.

—Molt aviat, Alicia de Larrocha, aleshores joveníssima, va començar a actuar per a la Cultural. Existia una relació permanent amb l'Acadèmia Marshall?

—Sí, és clar. Alicia ha actuat contínuament per a nosaltres, en recitals i com a solista amb orquestra. Per exemple, la temporada 48-49 amb el director Anatole Fistoulari, casat amb una filla de Mahler. També va estrenar, a la Cultural, el Concert per a dos pianos de Francis Poulenc,

amb el mateix compositor. De l'Acadèmia Marshall venia també Rosa Sabater, que també va ser assídua de l'Associació. A més, el seu pare, Josep Sabater, dirigia habitualment concerts a la Cultural amb l'Orquestra Clàssica de Barcelona.

—Alicia de Larrocha i Rosa Sabater van tocar el Concert per a dos pianos de Mozart en el concert organitzat per vostè en què el mestre Joan Lamote de Grignon va poder tornar a dirigir a Barcelona, després d'estar desterrat molts anys a València.

—Ell havia dit que no es volia morir sense tornar a dirigir a Barcelona. I a mi em diuen que Lamote no podia actuar a Barcelona per motius polítics. El marquès de Villota, que era el tresorer de la Cultural, em va fer una carta per anar a veure el director general de la policia, un coronel de cavalleria del qual ja no recordo el nom. «¿Usted me recomienda este señor que no puede dirigir en Barcelona por sus antecedentes políticos?», va dir-me. «Jo només sé —vaig contestar— que aquest senyor té un passaport estès per les autoritats, que ha estat molt temps i anys a València, on ha tingut molt èxit. I ara volem que vingui a Barcelona, perquè és un gran director». Em va posar les seves condicions: si al Palau es movia una sola butaca, o si algú feia un crit subversiu, jo aniria a la presó. Finalment, uns dies després, vaig recollir el permís. I precisament el mestre Joan Lamote va morir poc després, l'any 1949. Però vam aconseguir que s'acomiadés del seu públic de Barcelona.

—I Ricard Viñes, el gran pianista lleidatà, que havia donat a conèixer al món les obres pianístiques dels impressionistes francesos, Debussy i Ravel, que havia estrenat a París *El parc d'atraccions* de Manuel Blancafort, i que en retornar a Barcelona estava enfonsat econòmicament i moralment, va donar per a la Cultural un dels darrers concerts de la seva vida.

—A mi em va cridar el violinista Francesc Costa. «El pobre Viñes —em va dir— és a la misèria. Viu tot sol a l'Hotel Bristol del Portal de l'Àngel i no vol veure ningú». Va fer un recital per a la Cultural a principis de l'any 1941. Dos anys després va morir.

—Les seves temporades també eren plenes de noms internacionals coneguts, que, en aquells anys miserables, van donar un to cosmopolita a la vida musical de Barcelona. Quan pagaven els socis de la Cultural?

—Immediatament després de la guerra, cinc pessetes mensuals, per a un o, de vegades, dos concerts. És increïble!

—I no van rebre mai cap subvenció oficial?

—Una sola vegada, i no va ser fins a l'any 1969. Vam rebre una comunicació on ens demanaven el pressupost del darrer trimestre (era de sis-centes mil pessetes), quins artistes venien, etc. Venia del Ministeri del Fraga Iribarne. Sap quant ens van donar? 10.000 pessetes. Poc després vaig coincidir amb Don Manuel a l'aeroport de Santiago. M'acosto a saludar-lo i li dic: «Vostè ens ha donat una subvenció molt important: 10.000 pessetes!». Em va contestar: «Bueno, usted ya sabe». «Claro que lo sé!», li vaig dir.

(Conversem en un petit despatx del pis de la Via Laietana on havia estat la seu administrativa de l'Associació de Cultura Musical. A la cambra contigua, una paret plena de fotografies i dedicatòries donen fe de l'abast de les relacions artístiques del senyor Alfonso Sanz. La major part d'ells havien passat per la Cultural. No els podem esmentar tot, només uns quants, com Antonio Janigro, Victòria dels Àngels, Pierre Fournier, el Quartet Hongarès i el Quartet Lener, Julius Katchen, Christian Ferras, Wilhelm Kempff, Heitor Villa-Lobos, Shura Cherkasky, Jean-Pierre Rampal, Elisabeth Schwarzkopf, Montserrat Caballé, Friedrich Gulda, Aldo Ciccolini, Daniel Barenboim, Dietrich

Fischer Dieskau, Martha Argerich, Yehudi Menuhin, André Navarra, Erick Friedman, Alexis Weissenberg, directors com Ataúlfo Argenta, Igor Markèvitx, Heinrich Hollreiser, Karl Shuricht, Rudolf Kempe, Antal Dorati, etc.).

—Altrament, al costat d'aquestes figures podem trobar, als programes de la Cultural, un nombre ben crescut d'artistes del país, particularment de catalans, com, per esmentar-ne només alguns, Joan Manén, Concepció Callao, Conxita Badia, Sofia Puche, Maria Remei Canals, Joan Alós, Antoni Brossa, Joan Massià, Maria Carbonell, Eduard Toldrà, Rafael Ferrer i, més tard, Antoni Ros-Marbà, Joan Guinjoan, Lluís Claret, Gonçal

"Tinc la satisfacció d'haver ajudat artistes catalans en el moment en què calia ajudar-los"

Comellas...

—Jo tinc també la gran satisfacció d'haver pogut ajudar els artistes catalans en el moment en què calia ajudar-los. He estat un empresari d'artistes catalans; en una època determinada tots van actuar amb mi, i res no m'ha fet tan feliç com que ells es volguessin considerar amics meus.

—Vostè pertany a una mena d'agents musicals que avui ja no existeixen, una mica «quixots»...

—Era l'època. Jo li podria a nomenar tots els qui en aquells temps pertanyíem a la federació internacional, amb seu a París, i tots eren d'aquesta fusta... una mica romàntics.

—També va treballar com a empresari autònom, promovent concerts públics al seu risc (fins i

tot concerts simfònics importants) i organitzant-ne a compte d'altres? Això avui és inviable...

—Sí. Els temps han canviat; de quina manera! Sempre calia, però, afrontar un cert risc. Una vegada vaig fer una proposta als músics de l'orquestra: jo em faria càrrec de totes les despeses de l'organització del concert, contractaria l'orquestra, però només els garantiria el pagament dels honoraris del concert; els dels assaigs estarien en funció dels ingressos de taquilla. No ho van acceptar.

—Quines eren les tarifes per a cada músic?

—Vint-i-cinc pessetes per concert i quinze per assaig; això als anys quaranta. És formidable. Quina vergonya!

—Amb Pierino Gamba, aquell «nen prodigi» que tenia bocabadades totes les senyores de Barcelona, vostè, però, va guanyar molts diners...

—Sí, per què ho hauria de negar? Però aquell noi no era pas un bluf, era un autèntic fenomen; quan es posava al capdavant d'una orquestra, sabia treballar amb una competència i una autoritat increïbles. De quina manera podia dirigir la Simfonia del Nou Món de Dvorák o una simfonia de Brahms, als quinze anys! Jo també havia fet moltes temporades amb ell a Amèrica del Sud, particularment a Argentina, on un temps el va protegir la senyora Perón: volia que dirigís uns concerts per a les seves obres assistencials, i Pierino no ha va poder fer perquè es va posar malalt. Era una dona superba, que només volia la seva fama com a protectora d'artistes. El curs següent la vam anar a veure per concretar el projecte, i no ens vam posar d'acord. Ens va rebre en una sala molt gran amb butaques, on ellia rebia els «pobrecitos», els «descamisados»... Quan va començar a dirigir, Pierino tenia deu anys. Va dirigir molts concerts, durant molts anys, a Barcelona, amb uns èxits fabulosos.

Una vegada, cap a l'any 50,

vaig assistir a un concert de Furtwängler a Buenos Aires i me'n va parlar de manera molt entusiasta. En canvi, a Europa, segurament per enveja, hi va haver una campanya molt negativa d'alguns col·legues. Segurament això li va impedir de fer la gran carrera que s'esperava d'ell. Després se'n va anar a dirigir a un país africà. Encara dirigeix. Molts anys després, encara em va venir a veure...

—Vostè també va portar a Barcelona Igor Markèvitx. Aleshores era un director jove que va fer un gran impacte.

—Jo disfrutava molt quan el veia treballar. Als assaigs, aquest home, quan pujava a la tarima, quasi no parlava. I marcava les entrades com si fos una cosa elèctrica que transformava l'orquestra; era fenomenal. El primer assaig només va durar deu minuts. «Senyors, fins demà», va dir. Va venir per primera vegada a finals dels anys quaranta. Amb ell van tocar Joan Massià i Gaspar Cassadó, que fou un gran amic meu. Però personalment Markèvitx tenia el seu costat difícil, s'havia de saber tractar, perquè quan es posava histèric, tenia un mal geni terrible! A mi, m'apreciava molt. Més tard, encara va dirigir un concert per la Cultural amb l'Orquestra de RTVE, l'any 1968.

—Quan situa el punt àlgid de la Cultural?

—Entre 1950 i 1958. Des de la represa de les nostres activitats, després de la guerra, hi va haver una línia ascendent i el nombre

dels nostres associats va anar creixent, fins que va superar l'aforament del Palau. Aleshores vam posar en marxa la Cultural de tardes; al principi els concerts es feien a les Galeries Condal, i vam arribar a 550 abonats per a les sessions de tarda. Va ser quan vam decidir de fer-les també al Palau. I potser, de vegades, com diu el refrany, «la avarícia rompe el saco».

—La desaparició de la Cultural va ser per qüestions econòmiques, per cansament, perquè s'havia acabat un cicle?

—Una mica de tot. Però va ser principalment per qüestions econòmiques, perquè amb només 730 socis, jo ja no tenia diners ni per pagar el Palau.

A partir de 1977 s'inicia un descens progressiu de socis. El meu fill Alfonso m'anava comunicant les baixes de socis i jo era partidari de cessar les activitats, però ell s'hi oposava. Finalment, s'havia acumulat un dèficit molt important i ell, Alfonso, havia anat pagant de la seva butxaca particular els honoraris dels artistes. Fins que va ser inevitable comunicar a la junta i als socis la clausura de l'entitat. El darrer concert es va presentar a finals de la temporada 1982-83. Ara el meu fill ha creat i consolidat una empresa pròpia de concerts, no més amb la seva capacitat i amb molt de treball. Perquè, en aquesta professió, s'ha de ser tossut! Jo vaig tenir la sort de treballar en una època en què tot era més fàcil que avui.

—Les seves relacions amb el Pa-

lau van ser cordials?

—Sempre. Tant a l'època del mestre Pujol, com quan foren administradors els senyors Jaume Marill i Antoni Sàbat. La darrera època ja no l'he viscuda directament.

—I no sent una mica de tristesa pel fet que en aquelles circumstàncies, cap institució no ajudés la Cultural a sobreviure?

—En absolut. Perquè jo he rebut sempre el reconeixement de totes les persones que han treballat amb mi, i aquest fet em fa contemplar la meua trajectòria, des dels meus anys, amb una gran serenitat i satisfacció. Aquest reconeixement es va concretar en l'homenatge que diverses institucions musicals de Barcelona, molt especialment la mateixa Associació de Cultura Musical, l'Orfeó Català i Fòrum Musical, em va dedicar, precisament al mateix Palau, el dia primer maig de 1977, amb motiu dels meus cinquanta anys de vida professional. Aquest homenatge em va fer immensament feliç!

—Un homenatge per al qual es van rebre més de cinc mil adhesions procedents de tot el món. Quants concerts ha organitzat en tota la seva vida, senyor Sanz? Dos mil cinc-cents, tres mil?

—No podria dir-li-ho amb exactitud. Però —si comptem tots aquells en què he intervingut, aquí i fora d'aquí, sobretot a Amèrica— moltíssims, molts més!

—Resumeixi la seva experiència en poques paraules. S'ha enriquit espiritualment amb la música? Què és el millor de la seva professió?

—El millor és el mateix contacte amb els músics i amb la música. Jo crec que, si els governs tinguessin intel·ligència, dedicarien més recursos a l'ensenyament de la música; perquè jo sempre he vist una gran diferència entre les persones sensibles a la música i les que no ho són!

És l'experiència de tota una vida. Enhorabona, senyor Alfonso Sanz!

Sabem molt bé què és sentir passió per la música

L'emoció, la dedicació,
el perfeccionament, els sentiments...
Sabem molt bé què són aquestes sensacions.

Aquesta és la raó per la qual col·laborem
amb el Palau de la Música com a Membres
d'Honor de la Fundació Orfeo Català,
donant suport així a la divulgació
de la cultura musical a Catalunya.

A Winterthur sabem molt bé què és sentir
passió per la música.

winterthur

per

L

bra
gi l
ded
mer
cre
d'A

E

any

de

Esp

inat

tita

Con

mús

ció

una

sica

gué

ces

d'a

en l

P

estr

de c

llev

vita

ciet

mes

ciac

cal

cata

com

(18

P

gan

ciac

con

CATALUNYA MÚSICA PROPOSA

Gabriel Fauré

per VICTÒRIA PALMA

El 1888, quan Barcelona es trobava en un moment de gran plenitud ciutadana per la preparació i celebració de l'Exposició Universal, sorgí la idea de constituir una societat dedicada exclusivament al cultiu i foment de la música clàssica. En ser creada fou batejada amb el nom d'Associació Musical de Barcelona.

El dia 26 de juliol d'aquell mateix any i en la seu de la societat (el local de l'antic Foment de la Producció Espanyola) se celebrà el concert inaugural. El naixement d'altres entitats, com la Societat Catalana de Concerts, dedicades a promoure la música simfònica, impulsà l'Associació Musical de Barcelona a cercar una especificitat. La trobà en la música de cambra, bé que, més tard, hagué de cobrir novament les mancances que la desaparició d'alguna d'aquelles societats havia provocat en la música simfònica.

Potenciació de la música nacional, estrena d'obres a Barcelona, cicles de concerts, invitacions de músics rellevants foren, a grans trets, les activitats més importants d'aquesta societat. Entre els noms dels grans mestres internacionals que l'Associació sabé captar cap a Barcelona, cal destacar la presència a la capital catalana, la primavera de 1909, del compositor francès Gabriel Fauré (1845-1924).

Per tal de celebrar que ja havia organitzat dos-cents concerts, l'Associació va promoure un cicle de vuit concerts simfònics de Quaresma, que

tingueren lloc al Liceu els dies 4, 7, 11, 14, 18, 21, 25 i 28 de març de 1909.

La prestigiosa "Revista Musical Catalana" es féu ressò de la freda acollida que aquests concerts varen tenir per part del públic: "Haurem de convenir que l'orella del gros públic és molt rutinària, o bé que, incapaç de discernir pel seu propi criteri, necessita que li donin fet per endavant el judici d'allò que va a sentir (...) i sovint li passa que, quan se n'entera, ja no hi és a temps. Així ha succeït ara al Liceu que, amb artistes de gran vàlua, com Beidler, Fauré, Margarida Long, Casals i la seva esposa Guillermina Suggia (...), ha deixat perdre l'ocasió d'admirar llur talent excepcional. Aquest retraïment del gran públic ha estat per tots perjudicial, perquè les iniciatives es refreden i ja sabem que aquí les empreses artístiques s'han de valer de llurs pròpies forces i no poden comptar amb cap subvenció oficial com en altres terres (...)"

Els concerts tercer i quart del cicle, celebrats els dies 11 i 14 de març, van ser dedicats a l'obra de Gabriel Fauré i dirigits per ell mateix. El primer d'aquests oferí una de les planes més belles del repertori del compositor, el *Rèquiem*, que interpretaren solistes vocals, l'Orfeó Barcelonès, l'Orfeó de l'Associació Musical i l'Orquestra de l'Associació Musical de Barcelona. El programa també incloïa les *suites* per a orquestra *Shylock* i *Pelleas et Melisande*. En el concert del dia 14 de març, hi pren-

gué part la pianista francesa Marguerite Long (1874-1966). El programa incloïa la *suite Calígula*, la *Balada per a piano i orquestra*, interpretat per Long, un recull de *lieder* del compositor i novament tanca-va el programa el *Rèquiem*.

L'Associació Musical va organitzar fora de programa un concert íntim per als socis i abonats. Així, doncs, el 12 de març, al saló de des-cans del Gran Teatre del Liceu, i sota el nom Recital Fauré, es pogué sentir una de les darreres produccions del mestre, el *Quintet amb piano*, executat pel propi autor, acompanyat per Meriz, Bordas, Ribas i Baucis. La segona part, dedicada a l'obra pianística de Fauré, va ser interpretada per la pianista Marguerite Long.

L'estada de Gabriel Fauré a Barcelona contribuï a difondre i entendre millor l'obra del gran mestre. Quedava enlloc aquella opinió que l'any 1907 sortí publicada a la revista madrilenya "Por esos mudos", en la qual es presentava Fauré com un artista de "poca alçada dintre l'art musical". El músic era "víctima d'aquella preocupació o prejudici romàntic segons el qual no tenen vertadera grandesa només que les obres de gran efecte, les obres teatrals, les obres destinades al gran públic".

La setmana del 13 al 17 de març, Catalunya Música dedica la franja monogràfica, de les 13:00 a aquest compositor. Recordarem la seva vida, comentarem la seva obra i escoltarem part de la seva producció, com ara la *suite Masques et Bergamasques*; la *Fantasia per a piano i orquestra*, op. 11; l'*Elegia per a violoncel i orquestra*, op. 24; *Dolly*, op. 56; la *Pavana*, op. 50; la *Messe Basile*, per a soprano, cor de dones i orgue; el *Concert per a violí i orquestra* i el *Rèquiem*, entre d'altres.

Xè CONCURS DE PIANO

PREMI CIUTAT DE BERGA

Dies 29 i 30 d'abril; 1, 6 i 7 de maig de 1995

Categories:

A. Fins a 28 anys - B. Fins a 19 anys - C. Fins a 13 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDÀ «L'ESPILL»

C/. Ciutat, 16, 1r. - 08600 Berga - Tel. (93) 821 39 53

Amb el patrocini de

CAIXA DE MANRESA

OBRA SOCIAL

Maxim Vengerov, un nou gran artista del violí

per RRM

La presència al Palau de la Música, el pròxim dia 25 d'aquest mes, del violinista rus Maxim Vengerov obliga a fer un incís en aquesta secció ocupada gairebé exclusivament per l'atenció a obres de presència inhabitual als nostres cicles de concerts, i per això mateix de coneixement generalitzat escàs.

Maxim Vengerov és un músic molt jove —encara no ha complert els 21 anys— que, sense haver de caure en el tòpic del nen prodigi, ha o, millor dit, està bastint una trajectòria que en els darrers quatre anys ha sofert un impuls gegantí i li ha atorgat un protagonisme poc comú en el gran món internacional.

L'arrencada s'origina amb l'obtenció, l'any 1990 (per tant, amb setze anys), del prestigiós Concurs Internacional Carl Flesch, cosa que feu que hom concentrés l'atenció sobre aquest noi.

La seva trajectòria anterior, però, ja mostrava signes inequívocs de predestinació. Nascut a Novosibirsk, la capital de la Sibèria occidental, als deu anys va aconseguir el primer premi del Concurs Junior Wieniawski, a Polònia. El seu mestratge ha estat conduït primer per Galina Turtstxaninova i posteriorment per Zakhar Bron, sempre a l'antiga Unió Soviètica.

La seva trajectòria artística internacional va començar aviat, després de trencar amb el seu àmbit natural —Moscou i Leningrad—, debutant amb algunes de les millors orquestres simfòniques europees, com la Royal Concertgebouw, BBC Philharmonic Orchestra, obrint-se al gran públic nord-americà la temporada 1990-91 —per tant, en el marc del ressò del seu premi al·ludit Carl Flesch— amb la New York Philharmonic Orchestra i, tot seguit, realitzant una gira amb la Filharmònica d'Israel.

La nòmina de directors amb els quals ha actuat en els darrers anys està formada, entre d'altres, per Termikànov, Barenboim, Abbado, Mehta, Menuhin, Giulini, Sawallisch i Mariss Jansons.

La temporada anterior va actuar amb la Filharmònica de Berlín, la Filharmònica de Sant Petersburg, la de Filadèlfia, Concertgebouw, etcètera, en actuacions a Nova York, Los

Maxim Vengerov

Angeles, Milà, Munic i Salzburg.

La temporada actual té actuacions amb la Concertgebouw en gira a Sud-àfrica i Itàlia, Chicago Symphony Orchestra, Pittsburgh Symphony Orchestra, la Halle Orquestra, Dresdner Philharmoniker, Suisse Romande, Filharmònica de Viena, City of Birmingham Symphony Orchestra, Maggio Musicale i noms com els de Chailly, Maazel, Mutti i Rattle s'afegeixen a la llista de grans directors que hauran dirigit aquest nou fenomen del virtuosisme del violí universal. La seva irrupció en el terreny discogràfic té en l'enregistrament dels *Concerts* per a violí i orquestra de Mendelssohn i Bruch la seva fita més significativa, en haver aconseguit tres premis internacionals. L'Orquestra és la del Gewandhaus amb direcció de Kurt Masur. El 1992 va sortir una gravació amb les *Sonates* de Beethoven i Brahms i el *Concert* de Paganini amb la Filharmònica d'Israel dirigida per Mehta.

Tot plegat configura, doncs, la

imatge d'un músic transcendent que viu una fase també transcendent —valgui la redundància—, i que per això mereix una atenció especial, ja que la seva carrera està constituint-se en referència molt notable d'una nova generació de virtuoses del violí.

Un violí que, en el seu cas, és ni més ni menys un Stradivarius "Reynier" del 1727 cedit per la companyia francesa LVMH/Moët Hennesy Louis Vuitton. Un autèntic privilegi.

Maxim Vengerov actuarà amb l'Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino sota la direcció del seu titular, Zubin Mehta, i interpretarà el *Concert per a violí i orquestra* de Jan Sibelius, una de les partitures concertants per a violí més celebrades de tot el repertori i que, per tant, pot oferir al·licients privilegiats als assistents al concert.

Cicle Palau100. Concert número 12. Palau de la Música Catalana. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Maxim Vengerov, violí. Direcció: Zubin Mehta.

El Quixot (solista) contra els molins (de vent i percussió) al Concert per a violoncel de Benguerel

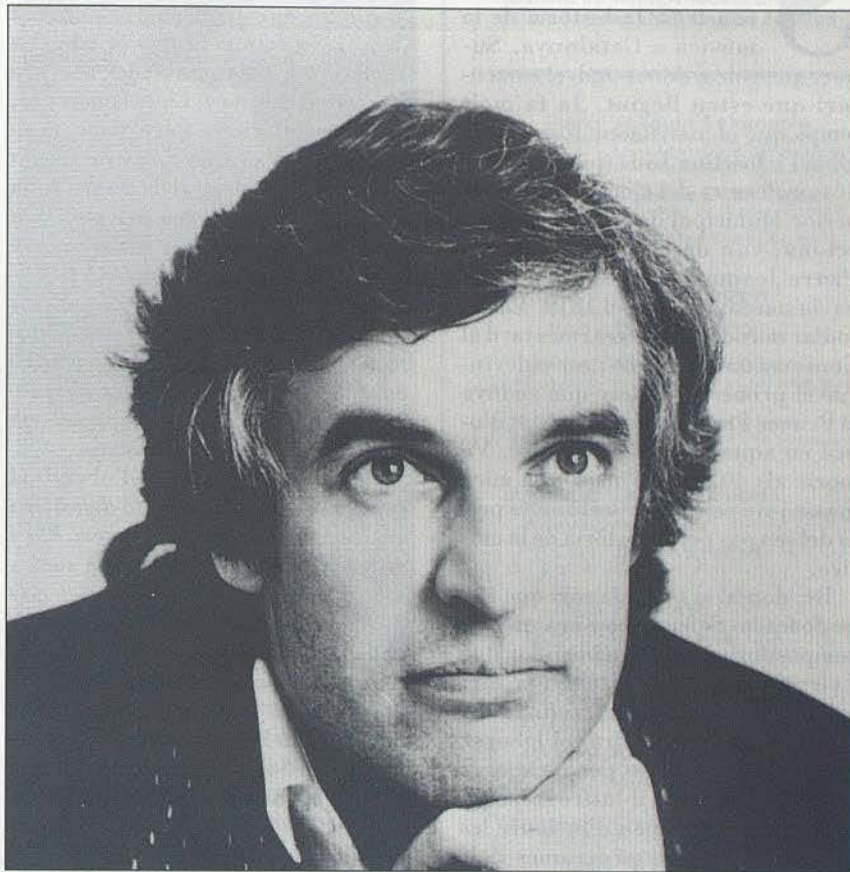
per CARLES LOBO

Escoltant el *Concert per a violoncel i orquestra* de Xavier Benguerel, ens neix un sentiment d'inquietud al llarg de tota l'obra, només interromput per uns moments de serenitat, de recolliment, d'introspecció... quan l'autor recorre, com tantes altres vegades, a les citacions ancestrals de l'art musical.

En aquest cas, els moments "monàstics" se situen al bell mig de l'obra, quan l'instrument solista exposa un *conductus* litúrgic medieval compostel·là procedent del Còdex Calixtinus del segle XII.

Aquest procediment de citacions (tan emprat per Benguerel) podria mostrar-nos els fonaments d'aquella intranquil·litat o nerviosisme que es desprèn de tota l'obra. Aleshores neix la qüestió: ¿és la necessitat de recuperar el tractament melòdic en l'ordenació lògica dels sons? o com ens diu Carles Guinovart, ¿la impossibilitat de recórrer a la tonalitat, i la modalitat, patrimoni antiquíssim, és l'únic recurs que, en la seva llunyania temporal, pot ser tractada amb una certa llibertat en música contemporània? o és que potser Xavier Benguerel fa ús d'aquella simplicitat en un intent de trobar-ne en la seva pròpia producció?

El *Concert per a violoncel* és una obra del 1977, de fa gairebé 20 anys, és a dir que en aquest temps Xavier Benguerel ja pot haver evolucionat prou per expressar-se d'una altra manera, ben diferent, i aquesta és l'actitud que caldria prendre en escoltar aquesta pàgina cabdal de la seva producció, de la mateixa manera que en sentir Bach fem l'intent de situar-nos a la seva època per poder entendre millor la seva música. El que es desprèn d'aquest concert no és una altra cosa que l'autèntica recerca. Sobretot tenint en compte el fet que el planter orquestral només hi fa servir instruments de vent, un bon gruix de percussió (habitual també en Benguerel) i el piano. D'alguna manera, doncs, el violoncel solista intenta amb tota la força de què és capaç l'instrument establir els seus drets com a representant legítim de tota la secció de corda que manca a l'orquestració, i la lluita aferrissada entre el solista (que pràcticament no

Gilbert Varga dirigeix el *Concert de Benguerel*

calla en els 22 minuts) i l'orquestra manté l'oient en una tensió continuada, trencada només amb aquell repòs de què parlàvem fa uns moments.

Escrita (conseqüentment amb el que acabem de dir) en un sol moviment, l'obra comença amb una àmplia cadència del solista, com si en aquest principi no s'esperés el que li depara el futur quan els altres instruments voldran dir-hi la seva.

Tot el concert és com un llarg discurs en què trobem gran quantitat d'elements (molts procedents del *conductus*) que s'enllacen naturalment, configurant una història gairebé programàtica en la qual el tractament de la tímbrica i els contrastats matisos esdevenen (com en gairebé tota l'obra del compositor) els mots, les paraules, el llenguatge, els transmissors de les inquietuds i els objectius que persegueix Xavier Benguerel.

És evident que tot el que acabo de dir és purament i exclusivament especulació personal, després d'escol-

tar el concert; no és, ni de bon tros, un comentari científic ni objectiu, al qual molt probablement l'autor em podria contradir, discutir i fins i tot negar. És, només una sensació al final d'aquesta obra, en què després d'intensos moments d'intranquil·litat trencada, de grans discussions existencials entre solista (el Quixot) i l'orquestra (els molins), es resol amb un crit agònic del violoncel i amb una curta i concisa afirmació de l'orquestra (a tall de "xim-pom" conclusiu) com si el primer, ofegat, estirés el coll per respirar i la segona sortís vencedora de la lluita amb un "ja n'hi ha prou!" gairebé paternal.

TEMPORADA 94-95 OBC

Concert per a violoncel i orquestra de Xavier Benguerel

Obres de Mozart i Dvorák.

Christian Florea, violoncel

Gilbert Varga, director

Palau de la Música Catalana

Dissabte, 11 de març - 19 hores

Diumenge, 12 de març - 11 hores

Tres segles i quatre estrenes de música catalana per a oboè a Paper de Música

per C.L.

Sempre cal donar suport als esforços individuals per reconstruir la història de la música a Catalunya. Suport que volem donar amb el comentari que esteu llegint. Ja fa molt temps que el matrimoni Josep Julià (oboè) i Josefina Rius (piano), ambdós professors del Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, van descobrir que un tal Pierre-Joaquim Soler situat a París havia nascut a Vidrà el 1810. Va estudiar música a Figueres i més tard al Conservatori de París, on esdevingué el primer estranger que guanyà el Primer Premi en l'especialitat d'oboè en aquest prestigiós centre. Va morir als 40 anys! Potser una mica massa jove per poder deixar més petja del seu pas per la història de la música.

Bé, doncs, si tenim la sort que Pere-Joaquim Soler i Soler era un bon compositor, a més d'un immillorable i virtuós oboïsta, i si tenim la sort també que Josep Julià i Josefina Rius ho han investigat, caldrà col·laborar amb els seus esforços per recuperar un músic català tan il·lustre i esperar que la idea que tenen d'incloure les seves obres en els programes dels seus concerts i la de culminar la recerca amb l'edició d'un disc monogràfic, *Pere-Joaquim Soler*, arribi a ser una realitat ben aviat.

No era un qualsevol, aquest senyor, va ser el primer oboè a l'orquestra de l'Òpera Còmica de París, ens comenta Josep Julià; per les ressenyes que n'hem trobat, sembla que efectivament era un gran virtuós de l'instrument, i com a compositor no està gens malament... Potser una mica "romanticot"... Havia coincidit a París amb Ferran Sors... La seva música s'adeia amb el gust de l'època, potser amb ell coneixerem la música de saló d'aquells anys de la primera meitat del XIX a Centreeuropa.

Al concert que comentem, s'hi interpretaran les dues obres que hem pogut reconstruir de Pere Soler, ja que trobar el material ha estat absolutament difícil i, entendre'l i, refer-lo potser encara més: estava en molt mal estat. Per això hem tardat molt temps a poder-lo presentar en concert.

Bé, però, l'interès del programa que presenten en Josep i la Josefina no acaba solament en la recuperació de Pere Soler. Sota el títol genèric de

"Tres segles de música catalana per a oboè", el duo ha inclòs també una sonata d'un dels germans Plà (en Manuel —potser el menys conegut dels tres— segons la recent edició a cura de Christian Shneider per a la Universal Edition). Els germans Plà, del segle anterior a Pere Soler, també son un d'aquells casos de recent recuperació entorn dels quals hi ha diversitat d'opinions pel que fa a l'autoria de les obres: *per a mi que componien en col·laboració i treballaven tan junts i estretament que potser d'aquí prové l'embolic històric* —comenta Josep Julià—, *per això en el programa hem posat simplement Plà, ja que no estem segurs de quin dels germans n'és l'autor*".

Continuem en la tria d'obres pel programa: *en la confecció definitiva ens vàrem dir: ja que toquem Plà i recuperem Pere Soler, dels segles XVIII i XIX respectivament, per què no fem alguna cosa del XX. Aleshores vam preguntar a Josep Soler si tenia res per a oboè i piano. Ens digué que no, però que ja ho faria. El resultat ha estat Lachrimae or Seven Teares (títol que Soler utilitza en diverses obres), basada en una pàgina per a consort de violes de gamba i llaüt anglès del segle XVI John Dowland, cèlebre sobretot per la capacitat de transmetre una profunda i fina sensibilitat i emoció en la seva música amb l'ús magistral de la dissonància, per exemple, com a element dramàtic i de tensió emocional, i aquest sentiment de malenconia que caracteritzava Dowland, hi és també, i molt clarament, en l'obra de Soler. Un s'adona d'aquestes coses sobretot en tocar, profunditat en la interpretació d'una obra determinada. Josep Soler, per aconseguir aquesta sensibilitat, escriu aquesta obra amb els recursos harmònics que ja ha fet servir en altres ocasions, en les quals l'acord del Tristany i les seves transformacions en són la base.*

A més d'aquest encàrrec, el nostre duo s'adona que existia una peça curta d'Homs encara inèdita. Pel que fa al Monòleg per a oboè sol de Joaquim Homs, és curiós que una obra escrita el 1979 encara no s'hagués estrenat. En preguntar el perquè a Homs, ens va constestar que aquesta obra la va compondre amb motiu de la visita a Barcelona d'un oboïsta forà que havia de fer un concert i estrenar-la. Però finalment aquest personatge no va venir i

aquesta és la raó del perquè el Monòleg resta inèdit. La llàstima és que Homs no recorda qui era l'oboïsta invitat ni quin era el concert que havia de fer aquí —seguim les paraules de Josep Julià i Josefina Rius. Per l'extensió de l'obra, d'uns 3 minuts, m'inclino més aviat a pensar que el misteriós oboïsta havia de fer un concert amb orquestra i aquest havia de ser el bis, però això és una suposició. De fet, això potser no és l'important, sinó més aviat cal subratllar que Josep Julià té l'oportunitat històrica d'estrenar una obra catalogada d'Homs i l'ha sabuda aprofitar.

Entre aquestes obres per a oboè (tornem al programa de concert), n'hi ha tres més per a piano sol que s'han escollit amb tota la cura del món per donar unitat a l'oferta. A la primera part i després del Plà, Josefina Rius oferirà dues sonates del Pare Antoni Soler, del segle XVIII català, com l'anterior. I potser també escollit pel cognom Soler, que plama indefectible per tot el programa! (això darrer és broma, eh!).

L'altra obra per a piano és una de les cançons i danses de Mompou, concretament la núm. 1, que enllaça amb *A la manière de Frederic Mompou* (també al programa), pàgina que Josep Soler compongué per ser inclosa en un llibre amb altres obres de diferents autors que l'Associació Catalana de Compositors regalà a Mompou pel seu vuitantè aniversari que s'interpretà pòstumament en un concert maratonian al Conservatori Municipal de Barcelona.

Per tant, resumint, en aquest concert assistirem a dues estrenes pel que fa a la recuperació del nostre passat musical (Pere-Joaquim Soler i dues estrenes d'obres ja catalogades (de recuperació immediata en el temps, doncs) de compositors vius (Homs i Soler), a més d'un granet de sorra (encara que petit, important) a sumar a les tasques de recuperació del nostre barroc (Pla): *hem volgut que el fet català i l'oboè es donessin les mans en un mateix programa.*

CONCERT PAPER DE MÚSICA

Concert especial

Obres de Plà, P.A. Soler, P.J. Soler, J. Soler, J. Homs i F. Mompou

Josep Julià, oboè

Josefina Rius, piano

Sala Paper de Música de Capellades (l'Anoia)

Dissabte 25 de març - 22 hores

El mantell de la nit plana encara sobre l'obra de Taverna-Bech

per C.L.

Hi ha elements de la naturalesa que semblen perseguir les personalitats dels creadors. En el cas que ara ens ocupa es tracta de "la nit", entorn de la qual gira tot un món sonor que caracteritza i dibuixa part de la producció musical de Francesc Taverna-Bech.

El que ho demostra són els diferents *Nocturns* per a orquestra de cambra que sota el mateix títol i amb materials molt semblants Taverna-Bech va escriure els anys 1980, 1983 i 1993. Sumem-hi encara dues transposicions per a la secció de corda de l'orquestra simfònica escrites com a "Nit" els anys 1984 i 1989, respectivament.

Encara cal anotar a les obres al voltant de la nit, la fantasia concertant per a guitarra i corda, feta el 1991, catalogada sota el nom de *Caminava la nit*.

El *Nocturn* que avui ens interessa és el de l'any 1993, estrenat per l'Orquestra de Cambra de l'Empordà sota la direcció de Joan José Olives i que significa la darrera conseqüència de la sèrie de partitures dedicades a la nit.

Francesc Taverna-Bech continua dient, al comentari que ens ha fet arribar, *el seu contingut* (del *Nocturn*) *no difereix gaire del que es manifesta en la resta de les partitures, i el podríem definir com una contemplació de les hores nocturnes amb els seus sorolls i també amb tots els seus simbolismes, que envolten la nostra existència... Així, el record doloros, la melangia del que ja s'ha acabat, però -entre altres- també l'esperança del que pot venir amb el nou dia. Certament, la nit té la seva poesia suggerent i malgrat que no n'han estat els autèntics inspiradors, jo diria que versos com "ce chant qui tient la nuit" de Paul Eluard o bé els de Carles Riba: "la nit somnia, riu avall de la lluna" poden explicar el clima d'aquesta meua música nocturna.*

I pel que fa a la idea estructural: *...l'obra no obeeix a cap model o forma tradicionals, ni a cap pla compositiu preestablert, sinó que s'estructura com un seguit d'instants sonors que segueixen una narració lírica, la qual es desenvolupa mitjançant uns*

Joan Pàmies dirigeix l'Orquestra de Cambra Catalana

pocs motius temàtics fortament emparentats que es contrasten, s'harmonitzen i relacionen entre si amb absoluta llibertat.

Aquesta obra podrem sentir-la al cicle de concerts de l'Orquestra de Cambra Catalana al SAT (Centre Urbà de les Arts i l'Espectacle), carrer de les Monges de Barcelona. Serà l'últim d'aquests concerts, en els quals (tal com diu el programa general del cicle) "es cospa una ferma voluntat de difondre la música catalana adequadament contextualitzada amb la música del segle XX, apropant a l'oient d'avui la música que li és naturalment pròpia tant pel temps com per l'espai geogràfic i cultural que li ha tocat viure".

I certament, fent una ullada general a les obres programades del curs, n'hi ha 11 del nostre segle, de les quals 6 són de compositors catalans i 7 d'altres èpoques i compositors.

Que s'escampi l'exemple!

Cicle de Concerts de l'Orquestra de Cambra Catalana al SAT
Obres de Taverna-Bech, Shostakòvitx, Pedrell i Respighi
Joan Pàmies, director
Ludmil Angelof, piano solista
Dissabte 25, 19 hores
Diumenge 26, 12 hores
Centre Urbà de les Arts i l'Espectacle

XII cursos

internacionals
d'interpretació musical

Torroella de Montgrí - Costa Brava
del 17 de juliol al 27 d'agost de 1995

Piano (17-21 de juliol) **Joaquín Achúcarro**
Catedràtic de la Southern Methodist University de Dallas i de l'Acadèmia Chigiana de Siena

Aquilles Delle Vigne
Professor de l'Ecole Normale de Paris i del Mozarteum de Salzburg

Percussió (19-30 de juliol) **Xavier Joaquín**
Professor del Conservatori Superior de Música de Barcelona

Clarinet (22-31 de juliol) **Joan Enric Lluna**
Professor de la California State University

Flauta (25 de juliol - 5 d'agost) **Vicenç Prats**
Professor de l'Ecole Normale de Paris

Composició (23 de juliol - 5 d'agost) **Leonard Balada**
Professor de la Universitat de Pittsburg

Cant (1-7 d'agost) **Jaume Aragall**
Solista internacional

Violí (16-27 d'agost) **Félix Ayo**
Professor de l'Acadèmia Santa Cecilia de Roma

Viola (16-27 d'agost) **Enrique Santiago**
Professor del Conservatori de Stuttgart

Violoncel (16-27 d'agost) **Radu Aldulescu**
Professor de l'Acadèmia Menuhin de Gstaad

Contrabaix (16-27 d'agost) **Franco Petracchi**
Professor de l'Acadèmia Chigiana de Siena

Guitarra (16-27 d'agost) **Álvaro Pierri**
Professor de la McGill University de Montreal

Organitza:

JM & TdM

Juventuts Musicals de Torroella de Montgrí

Ap. 70 17257 Torroella de Montgrí
Tel. 972-76 06 05 - Fax. 972-76 06 48

Col.laboren:

Bosendorfer

JORDANA PIANOS

Col.laboració especial:

UIMP

Fundació Girona, Universitat de Girona

Patrocinen:

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ
Àrea de Cultura

CONSELLA COMARCAL DEL BAIX EMPORDÀ

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

MINISTERIO DE CULTURA

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

RAMON OLLER

Un apassionat creador d'Esparreguera

per MARJOLIJN VAN DER MEER

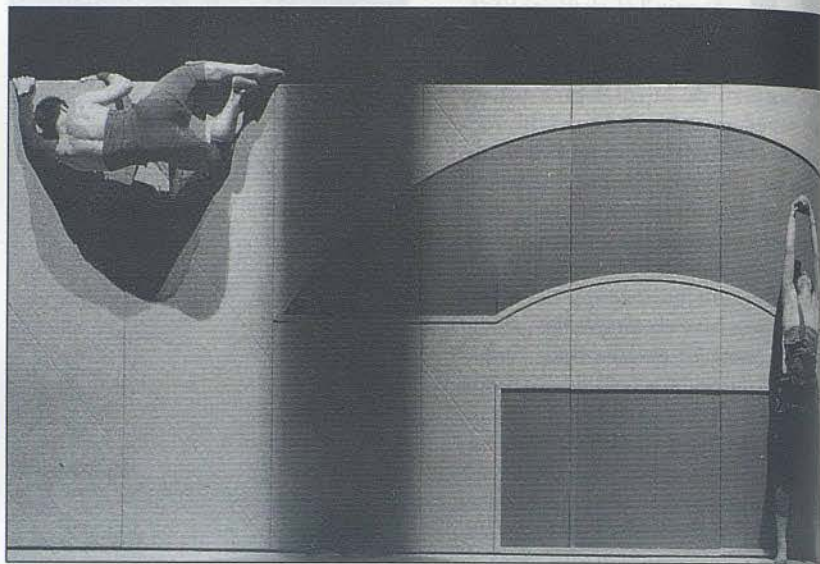
Baixet i ros, però segons el seu humor pot canviar de color. Grans ulls blaus d'una transparència que li donen l'aire d'etern infant. Té la rialla fàcil i la sensibilitat a flor de pell. Aparentment, sembla un home més aviat caòtic, desordenat. Com molts altres ballarins, sol anar carregat de bosses, com una mena de Corte Inglés itinerant, però també és cert que, dintre de l'aparent desori, ell sap perfectament on va i el que vol.

De vegades no són fàcils de seguir ni d'interpretar les intencions de Ramon Oller (Esparreguera, 1962). Ara bé, si hom s'hi esforça una mica, aviat desentraollarà el batibull d'idees que du al cap i acabarà caient sota els encants de la seva inquieta i, sobretot, positiva personalitat.

Val a dir que, especialment en els començaments de la seva carrera, havíem mantingut algunes divergències. Davant d'alguna opinió meva que Ramon no considerava encertada, reaccionava immediatament sense dissimular el seu enuig. Tampoc no perdia, però, el sentit de l'humor, com trasllueixen les cartes i postals que m'enviava i que encara guardo. Des d'aleshores hem après molt l'un de l'altre, però sobretot hem après a respectar-nos.

Hem viscut moments inoblidables: la primera presentació d'una obra seva per una companyia estrangera, el Ballet de Tours, per iniciativa de Jean-Christophe Maillot, l'actual director dels Ballets de Montecarlo; el primer viatge a Cuba o el seu debut com a coreògraf per a la Compañía Nacional de Danza.

Avui, l'estrella d'Oller conti-

Nofres

nua pujant. El desembre passat aconseguia un èxit clamorós als Estats Units amb la seva coreografia *Good Night Paradise*, per al Ballet Hispànic, coreografia que fou designada com una de les candidates al premi de la premsa a la millor obra coreogràfica presentada a Nova York el 1994. Michael Baryshnikov ja ha mostrat el seu interès perquè el seu grup, White Oak Project, interpreti alguna obra d'Oller. Darrerament, Ramon Oller ha guanyat el Premio Nacional de Danza 1994, que atorga el Ministeri de Cultura, i el Premi Nacional de Catalunya 1994, que concedeixen la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona.

Amb el grup Dagoll Dagom acaba d'estrenar *T'odio, amor meu*, en la qual s'ha encarregat de la coreografia i en aquests moments està treballant en una nova obra per a la seva companyia Metros, mentre que Nacho Duato vol comptar amb una altra col·laboració seva per a la Compañía Nacional de Danza el proper mes d'abril.

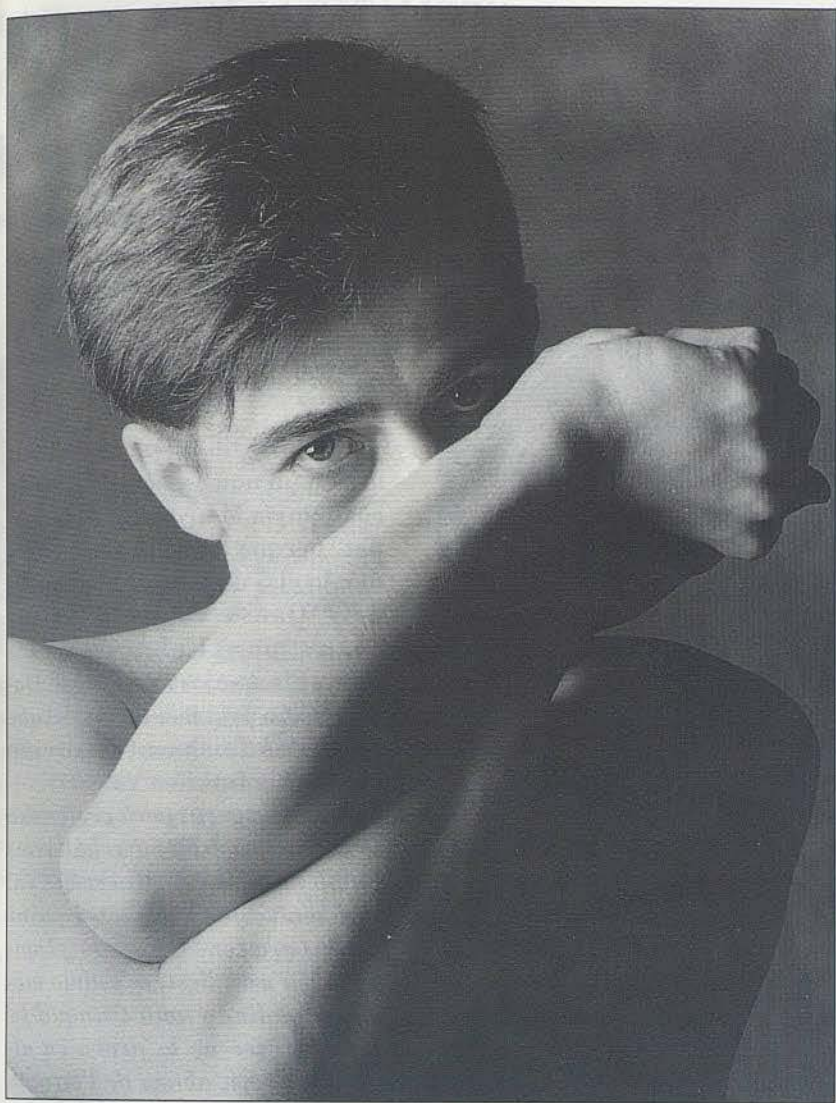
Amb tot, la vida del ballarí no és pas un camí de roses. En aquest país nostre, de cultura coreogràfica més aviat modesta, el camí encara és molt pedregós. Ara bé, com diu el mateix Ramon, *com que fins i tot Martha Graham va tenir problemes econòmics fins al final de la seva vida, està clar que no estem en aquest món per fer diners, sinó perquè no podem o no volem fer una altra cosa.*

Per tot plegat, m'ha semblat oportú entrevistar Ramon Oller, just quan acaba de tancar un dels anys més fructífers de la seva carrera.

—Haver començat la carrera als escenaris fent de nen Jesús deu ser una mena de compromís que s'arrossega tota la vida...

—Noblesse oblige, com diuen els francesos. Ja saps que mai més et podrà tocar un paper més important. Però la veritat és que no he fet mai de nen Jesús; he interpretat, això sí, tots els angels, pastorets, rabadàs i lladres imaginables.

—De tota manera, el fet d'haver

Ramon Oller (foto: T. Peyri)

nascut a Esparreguera, et deu haver marcat positivament...

—És clar, encara que no ho vulguis, estàs tot l'any immersit en els preparatius de la Passió. I la Passió, per altra banda, et dona la possibilitat d'interpretar tots els papers de l'auca. Potser oblidem massa sovint que a Catalunya tenim la sort immensa de trobar dins dels nostres costums, diguem-ne folklòrics, una gran inclinació cap al teatre popular. Passions, Pastorets, cant coral, caramelles, un nombre considerable d'esbarts, colles sardanistes, diables, castellers... I és que segurament els mediterranis portem la comèdia i la tragèdia a la sang.

—A la teva família, hi ha antecedents teatrals al marge de la fidelitat a la Passió d'Esparreguera?

—Concretament, a la meva família no, però és cert que molta gent d'Esparreguera ha arribat al teatre professional a partir de la Passió. A la fleca del pare de Joan Castells assajàvem abans de la primera fornada. Les germanes Lizaran, Lola i Anna, són amigues meves de tota la vida. Tot i ser més grans que jo, sempre m'ajudaren i estimularen la meva decisió d'entrar en el teatre de debò.

—Encara que les teves arrels siguin fonamentalment catalanes, també t'haurà influït la sang andalusa de la teva mare...

—Segurament; ja ho diu Marlon Brando en el seu llibre, Les cançons que cantava la meva mare. Les cançons de la meva mare solien ser coplas i contenien, evidentment, notables ingredients del flamenc, però jo sempre he

tingut les muntanyes de Montserrat al fons. Els estius m'enviaven a Almeria amb unes tietes de la nombrosa família andalusa: catorze dones i un home. T'estranya que la dona jugui un paper important en la meva obra?

—Què hi ha de cadascuna d'ambdues cultures a la teva obra?

—A més dels colors i les olors, el caliu del clan familiar; però sobretot un gran respecte pel fet diferencial. En definitiva, el convenciment que hi ha gent que val la pena en totes les cultures. Mai no ha estat un problema el fet de parlar castellà amb la mare i català amb el pare.

—Als setze anys debutes en un programa infantil de televisió.

—Es deia Terra d'Escudella, amb el grup de Joan Castells, Teatre Teatrí; hi sortia al costat de Lola Lizaran. S'emetia el matí dels dissabtes per la segona cadena de TVE, en català.

—El camí estava mig fet; entres llavors a l'Institut a fer teatre, però ets seduït pels encants de la dansa...

—El primer ball que vaig interpretar en la meva vida va ser el ball dels dimonis, que ja era un numeret consagrat, gairebé patentat per la meva família. Però la seducció de la dansa clàssica només es va produir quan vaig conèixer Dafna Rathouse, que havia vingut a Barcelona per fer classes a l'estudi del "Torrent" i després amb Cesc Gelabert. Llavors és quan em vaig adonar que amb el cos també es podia parlar. I com que ja era una mica grandet per poder dedicar-me a la dansa clàssica, vaig decantar-me per les tècniques contemporànies.

—No et pots queixar de com t'ha anat l'any passat, amb tants premis, estrenes importants, etcètera. Què n'esperes, del 95?

—En el món del teatre no toca més remei que continuar treballant. En realitat, això és tot el que demano, que no em falti feina. Fins ara no he passat per allò que solem qualificar de crisi creativa; ara com ara, encara no he

Aquí no hi ha cap àngel, 1992 (foto: C. Peylan)

125 catalunya música revista musical catalana

pogut realitzar tot el que tinc al cap. És clar que, com ja deus saber, al costat de l'activitat creadora també m'interessa l'ensenyament. Hi dedico molt temps, amunt i avall fent classes arreu del món. M'agradaria tenir un lloc estable, però això és música del futur. Es necessiten molts diners i sobretot facilitats per part de les administracions públiques. A les acadèmies, ens torturen amb els impostos i els permisos. Avui dia és gairebé una bogeria obrir una escola particular.

—No passa el mateix amb un grup estable de dansa?

—Evidentment, ja sabem sobradament que un grup de dansa independent no té possibilitats de sobreviure. Anem tirant per mitjà de subvencions, si bé mai són suficients. Dels cinc grups que més o menys treballem regularment aquí a Catalunya, ja no n'hi ha cap que funcioni com a companyia estable. Amb el que es rep de subvencions no es poden tenir ballarins fixos amb sous mensuals, Seguretat Social, etc. Per això tots convoquem audi-

cions per a cada nova producció que emprenem. Però jo no penso queixar-me; hom fa el que pot i el temps dirà si el que es fa agrada i si realment hem sabut sensibilitzar el públic en favor de l'art coreogràfic.

—De totes formes, tu has anat d'un èxit a l'altre...

—No és del tot veritat. Ara m'adono que aquí solem emborratar-nos amb la primera crítica bona, i jo n'he tingut de dolentes i en tornaré a tenir. Això és part del joc. Ara bé, com he dit abans, estic en aquest negoci perquè no puc fer-ne d'altre. He de crear, tant si el que faig agrada com si no.

—No em diguis que continuaries creant encara que només tinguessis crítiques desfavorables.

—Bé, almenys sabia que m'estic equivocant i hauria de replantejar-me les coses.

—Sigui com sigui, la creació coreogràfica és tan efímera, que de fet l'única manera d'arribar a la posteritat és crear escola, projectar-se a través dels que vénen darrera teu.

—No m'he plantejat pas mai

encara això d'arribar a la posteritat; tampoc sóc tan gran! Però suposo que sí, que això és el que finalment busca tothom, oi?, l'eternitat. Sempre m'ha agradat molt l'ensenyament i suposo que acabaré dedicant-m'hi al cent per cent. Jo no podria crear sense la gent al meu voltant. Necessito el contacte diari, observar què els mou i què els motiva. Jo no em tancaré mai en una torre d'ivori.

Ramon Oller està treballant ara en un nou espectacle per a la companyia Metros. Està preocupat, perquè hauria volgut estrenar-lo el 5 de febrer, amb motiu del "Dansa València" d'enguany, però l'obra no està a punt. Els assajos amb Dagoll Dagom li han pres més temps del que pensava i finalment ha decidit anul·lar la funció a València.

—Em sap greu, però prefereixo ser honest amb els meus ballarins i amb mi mateix. ¡Duermete y al serà molt diferent de tot el que he fet fins ara i encara que tot el material ja està llest, m'estimo més poder polir-lo amb tranquil·litat. Vull fer-ne la prova en alguns indrets, abans de l'estrena el mes de juny al Festival de Sitges. Serà l'obra més clàssica de totes les que he fet fins ara.

—Aquest mes ja us espera a Madrid la Compañía Nacional de Danza.

—Serà una obra per a tota la companyia; m'agrada molt tenir l'oportunitat de poder treballar amb tanta gent. Es dirà Dime. Després aniré a Sevilla, on tinc un encàrrec molt bonic per al festival de dansa Itàlica, que s'estrenarà el mes de maig.

A l'enorme bossa d'en Ramon hi ha de tot —cintes, partitures, apunts, sabatilles i patates fregides—, però no en surten pas les fotos que m'havia promès per a aquest reportatge. Com tantes altres vegades, caldrà perdonar-li l'omissió. Els ballarins i tot l'equip ja l'estan esperant a l'escenari del Centre Cultural de Sant Cugat, on té ara la seu provisional. Aniries més tranquil —em penso— si tinguessis casa pròpia.

CASES MUSICALS A CATALUNYA

PENTAGRAMA (Tarragona)

Dels souvenirs a la música

per HELENA BAYO

Al carrer de la Unió, 7, es troba Pentagrama, la botiga de música més antiga de Tarragona. Fa més de 25 anys existia com a botiga de *souvenirs* amb el nom de Banús. Era una època de molt turisme i el propietari d'aleshores va pensar a posar a la venda guitarres clàssiques, segurament sota el concepte de "producte nacional".

El 1976 el senyor Lluís Comes, actual propietari de la botiga, va canviar l'orientació del negoci en esdevenir el que és actualment; això sí, conservant la venda de la guitarra clàssica, però ara de manera professional i com a especialitat de la casa. No obstant

això, és freqüent que l'estiu molts turistes marxin del país amb el seu instrument sota el braç.

Naturalment, també ofereixen al públic altres instruments clàssics, com violins, violoncel·ls i pianos, i, com que estan també molt orientats de cara als estudiants de conservatori, tenen els llibres i les partitures que configuren els programes dels diferents cursos.

La botiga no és massa gran (els

agradaria disposar de més espai), però també tenen a la venda compactes i cassetts.

Com que abasten pràcticament tots els serveis que poden interessar un músic o un estudiant, no dubteu a passar pel carrer de la Unió si necessiteu qualsevol accessori musical. Notareu que és una botiga en què atenen de tu a tu, com si es tractés d'amics. I probablement trobareu el que buscàveu.

PALAU 100

IV TEMPORADA DE CONCERTS 1994-95

Palau de la Música Catalana

7 MARÇ '95
dimarts, 21 h.

CAMERATA ACADÈMICA DE SALZBURG.
JONATHAN GILAD, piano.
Dir: **SANDOR VEGH.**
Beethoven, Mozart.

25 MARÇ '95
dissabte, 22 h.

ORCHESTRA DEL MAGGIO MUSICALE FIORENTINO.
MAXIM VENGEROV, violí.
Dir: **ZUBIN MEHTA.**
Webern, Sibelius, Beethoven.

6 ABRIL '95
dijous, 21 h.

JAUME ARAGALL, tenor.
VICENÇ SARDINERO, baríton.
AMPARO GARCÍA CRUELLS, piano.
Puccini, Verdi, Donizetti, Giordano, Ponchielli,
Tosti, De Curtis, Falvo.

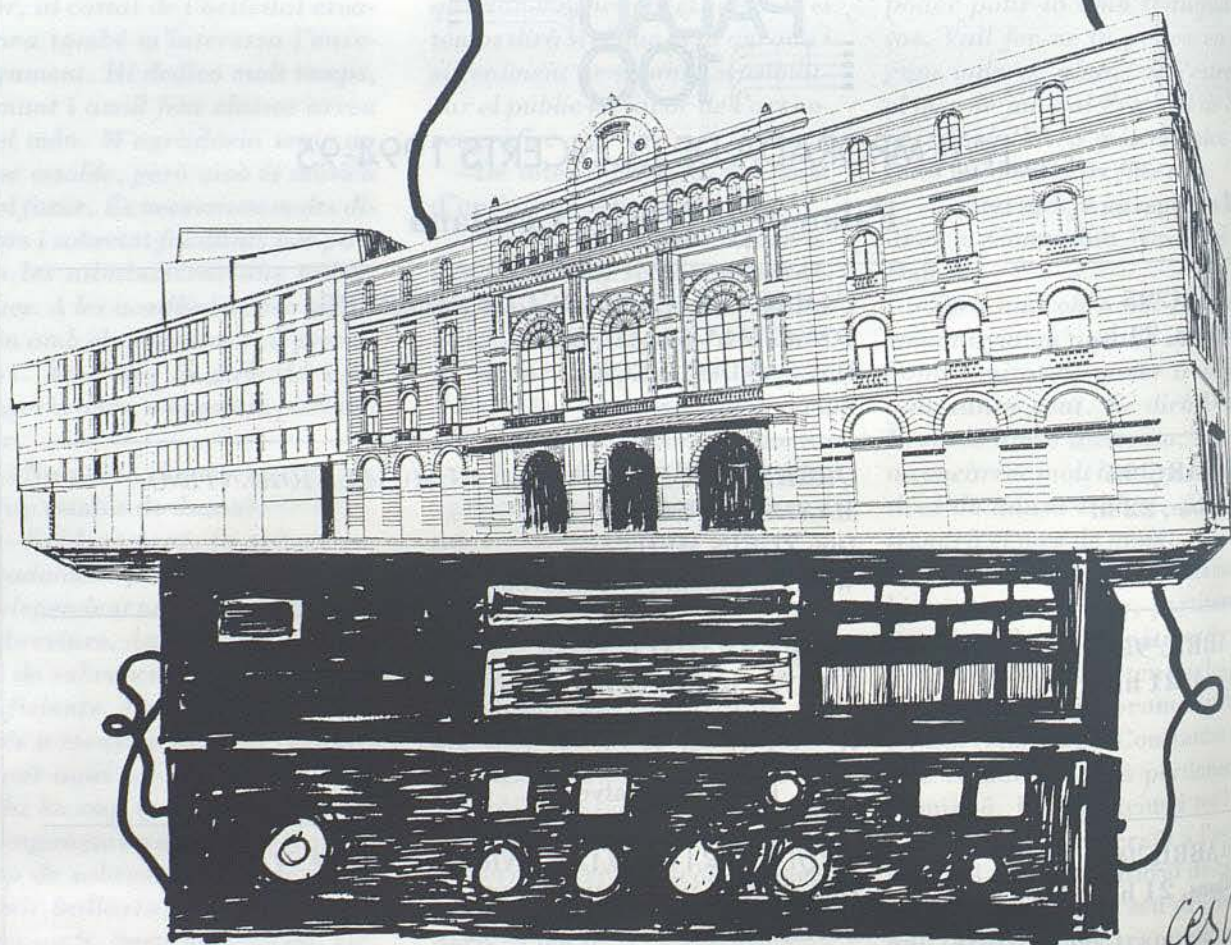
10 ABRIL '95
dilluns, 21 h.

ORQUESTRA FILHARMÒNICA REIAL D'ESTOCOLM.
Dir: **GENNADY ROZHDESTVENSKY.**
Börtz, Ravel, Mussorgski/Ravel.

catallunya música

125

revista musical catalana

CONCURS

Catalunya Música/Revista Musical Catalana

patrocinat per

CANAL DE EDITORIALES, S.A.

Consell de Cent, 341 - Tel. (93) 215 31 21 - 08007 Barcelona

Aquesta secció de la Revista ha estat pensada amb la finalitat de cercar la participació lúdica dels nostres lectors.

Entre les persones que hagin respost correctament les preguntes que tot seguit formulem, serà sortejat un lot de discos compactes.

PREGUNTES:

- El compositor català Joan Guinjoan va néixer l'any 1931 a
A) Riudoms B) Llorenç del Penedès C) Tortosa D) Terrassa
- L'òpera de Wagner *L'holandès errant* es va estrenar el 2 de gener de 1843 a
A) Weimar B) Bayreuth C) Dresden D) Munic
- Quina d'aquestes obres no pertany a Darius Milhaud?
A) *Suite provençal* B) *Saudades do Brasil* C) *Mouvements perpetuels* D) *La Creació del món*
- Quin any va debutar al Gran Teatre del Liceu el tenor Francesc Viñas?
A) 1886 B) 1888 C) 1889
- Qui interpreta el conegut tema *Sex machine*, de principis dels anys setanta?
A) James Brown B) Fats Domino C) Little Richard

Empleneu la butlleta inferior i envieu-la a: Catalunya Música/Revista Musical Catalana (Concurs).
C/ Sant Francesc de Paula, 2. 08003 Barcelona. Cal fer-ho abans del dia 15 de cada mes.

Solucions al Concurs de febrer 1995.

- A) Vilanova i la Geltrú.
- B) Opera de Xicago.
- B) Samuel Dushkine (1931).
- A) *L'elisir d'amore*.
- C) Bill Haley.

Han estat guanyadors del Concurs de febrer 1995:
Trini Llompart (Barcelona) i Alexandre Urbiola (Barcelona).

BUTLLETA DE RESPOSTA
(març 1995)

1 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
2 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
3 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
4 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐
5 - A) ☐	B) ☐	C) ☐	D) ☐

Nom i cognoms:

Edat:

Adreça:

Telèfon:

Codi postal i població:

Mitologia musical al voltant d'una mutilació

per C. GERVILLA

Se'ns apropa perillosament una violenta i estrepitosa allau de música per a *castrato*, tant al cinema com en CD. Nosal·tres comentarem l'amalgama de la qual ha resultat el compacte de la banda sonora del film *Farinelli, il castrato*, produïda per Auvidis Travelling. Aquest segell segueix la sendera que obrí amb títols com *L'accompagnatrice*, *Le Joueur de Violon* o l'inoblidable *Tous les matins du monde*, entre d'altres.

El film rescata la figura del numen vocal més aclamat dels escenaris barrocs: Carlo Broschi, anomenat Farinelli. Per sobre de les veus dels seus contemporanis, el tòtem baixarà del seu món diví i, tot posant-se un plomall encisador, deixarà bocabadats els fetitxistes de l'ambigüitat canora, melodiosa. Gérard Corbiau (l'autor del film, àmpliament reconegut pel seu treball a la RTBF) ha evolucionat des de *Le Maître de musique*, tot utilitzant una melomania que l'ha portat cap a un fictici matrimoni plàstic entre el so carregat d'ornaments i la imatge saturada de daurats i porpres. La pel·lícula neix de la tensió

dramàtica establerta entre els dos germans Broschi: l'un, compositor oblidat; l'altre, deïtat immortal.

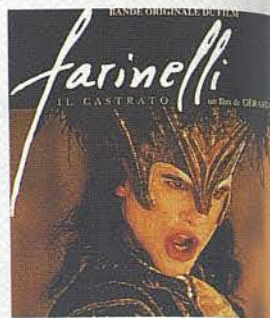
La castració ha estat un fenomen pluridimensional; l'enemic que no havia de reproduir-se, l'eunuc de l'harem, els ritus a Cibeles o a Bahu-charaji, tractament mèdic, càstig a l'assassinat o a la violació, etc., foren alguns dels pretextos per a la macabra pràctica. Realment, els castrats patien d'*impotentia generandi*, però no d'*impotentia coeundi*, per la qual cosa tingueren vides amoroses veritablement tumultuoses (Casanova no en fou exempt). Com a fet musical, el mite s'inicià amb la butlla de Sixte VI que autoritzava l'entrada d'eunucs hispànics –fet causat per l'antic privilegi– als cors de la capella pontificia per substituir els nens i els falsetistes que interpretaven les parts de soprano. D'aquesta manera s'aconseguia dur a terme de manera eficaç la màxima de Sant Pau: *mulieres in ecclesiae taceat*. D'altra banda, la naixent òpera contribuiria a desenvolupar la situació.

Les laringes dels castrats eren molt petites, però tenien caixes torà-

ciques amb capacitat pulmonar enorme, cosa que els permetia *fiati* de més d'un minut. L'Església d'Itàlia meridional –zona fortament miserable i pobra– s'encarregà de la formació i manutenció dels infants cantors d'origen social camperol amb pares que no poguessin mantenir-los. Després d'una anestèsia rudimentària, se'ls practicava l'ablació testicular amb el consegüent perill d'infecció. Dividits en dos grups principals (sopranos i contralts), suportaren una disciplina espartana per aprofitar l'ensenyament dels millors mestres de l'escola napolitana. Les seves carreres s'anaren ampliant cap als escenaris operístics d'Àustria, Baviera, Polònia, Suïssa, Anglaterra, Portugal i Espanya, i Itàlia fou el principal proveïdor europeu d'aquesta tipologia vocal. Els seus honoraris es dispararen i la seva presència era desitjada a tots els esdeveniments de reconegut prestigi social.

Rousseau i Voltaire provocaren l'extinció d'aquesta «nissaga», fins que finalment Lleó XIII publicà, el 1902, un *motu proprio*, prohibint aquesta pràctica abominable.

Farinelli (així anomenat pel nom del seu protector) va ser castrat als nou anys, va estudiar a Nàpols amb el compositor Porpora i va cantar amb molt d'èxit papers operístics, fins que va ser nomenat Cantor de sa Majestat Imperial a Viena. Viatjà a la capital anglesa,

on s'enfrontà amb Händel, i al regne hispànic, on dirigí el món musical cortesà i dissipà la psicosi maniaco-depressiva dels monarques Felip V i Ferran VI. Finalment, amb l'arribada de Carles III, es retirà a Bolonya, on morí adulat i solitari.

Actualment hi ha quatre novetats discogràfiques aplegades sota el lema dels cantors de sexe híbrid: dues d'Auvidis i dues d'Emi amb la veu d'Aris Christofellis. Però el CD que ens ocupa es caracteritza per l'espectacularitat dels efectes de postproducció. L'enginyer de so Philippe Dapalle ha creat una mixtura vocal, utilitzant els ordinadors de l'IRCAM de París. S'han barrejat les veus del contratenor Derek Lee Ragin i de la soprano Ewa Goldlewska per potenciar el timbre masculí i dirigir l'espectre cap a una veu adolescent. El resultat intenta apropar-se a l'ideal que imaginem, ja que, llevat de la històrica gravació de Claudio Moreschi, de 1902, no ens resten testimonis directes de les veus d'aquesta corda. El muntatge i fusió d'ambdues veus a més de 3.000 punts ha estat tot un repte i ha tingut com a resultat un registre espectacular quant a l'extensió de l'àmbit ve-

cal, de més de tres octaves. Tot i això, s'ha utilitzat veu sintetitzada per a les notes llargues que els cantants actuals no poden executar. A la discografia, els rols de castrats han estat interpretats per contralts, contratenors, tenors, etc., però després d'aquesta gravació, qui gosarà interpretar aquest repertori sense que ens adonem de les seves mancances?

Les Talents Lyriques, amb Christophe Rousset, fans els honors a aquesta veu encisadora i acompanyen de la manera més convincent les evolucions d'agilitats diverses. Aquest director ha fet una redescoberta del concepte de Cavalli sobre el *bel canto* barroc. Una concepció de la melodia i de l'harmonia que no introduïa formes noves, però en la qual la música, per comptes de subordinar-se al text, arribava a un punt de coordinació. La combinació del metre ternari de la *zarabanda* i la *courante* amb el volum penetrant i mantingut del *castrato* contribuïren a la formació d'aquest estil. La interpretació orquestral està estructurada de tal manera que es creen espais buits de veu que donen uniformitat i coherència al conjunt.

Aquest CD es dirigeix a un públic que ultrapassa el músic o el musicòleg, ja que explora i il·lustra un fenomen històric que resulta extraordinari, amb les seves repercussions de caràcter musical, social, moral i polític. L'expectació està servida!

Albinoni
SONATE DA CHIESA op. 4
TRATTENIMENTI ARMONICI op. 6
THE LOCATELLI TRIO

TOMASSO ALBINONI:
6 sonate da chiesa op. 4
12
Trattenimenti armonici op. 6
The Locatelli Trio
Hyperion WDR - CDA
66831/2

Tan conegut i alhora tan desconegut! Sí, sí, Albinoni, l'autor d'un cèlebre *Adagio* per a corda i orgue que ni tan sols no és seu. Però què més coneixem d'aquest insigne venecià del barroc, contemporani de Vivaldi?

El cert és que el mercat discogràfic tampoc no va excessivament curull de material sonor d'aquest autor i encara són més escasses les versions, com la que ens ocupa, fetes amb criteris històrics. Sense afany d'entrar en la dialèctica qualitativa de la seva música, allò cert és que els enregistraments de les obres d'Albinoni, sobretot quan són tan poc usuals, sempre desperten l'atenció entre la cada cop més gran quantitat de melòmans interessats en la música del Barroc.

Albinoni, com Benedetto Marcello, va ser inicialment un *diletanti* que, de fet, treballava en un curiós i pròsper negoci familiar..., una fàbrica de cartes de joc, però que, amb el temps, acabaria arraconant per dedicar-se més seriosament a la música.

En aquestes línies ens centrem en un doble disc compacte dedicat exclusivament a dos reculls albinonians... Els 12 *Tratteni-*

menti armonici per camera op. 6, i les 'pirates' 6 sonates "da chiesa" op. 4 publicades per l'oportunist editor holandès de l'època E. Roger, sense autorització del compositor, i que, de fet, no hem de confondre amb l'oficial op. 4 d'Albinoni, l'autoritzat per ell, que és un recull de cantates.

Els membres del Trio Locatelli han sorgit d'aquest gran planter anglès d'interprets de música antiga, caracteritzats a grans trets per unes interpretacions en què barregen l'elegància i una gran subtilitat, sense arribar mai a la rauxa i la contundència més habitual en alguns grups del continent. En tot cas, la música inclosa en aquest enregistrament eminentment violinístic, fet a Colònia entre el novembre de 1991 i el gener de 1992, tampoc no permet els fastos interpretatius més propis de les obres virtuosístiques. Els dos reculls presenten obres de dificultat "humana" pensades per a músics *diletanti*..., un aspecte que els editors de l'època cuidaven especialment: a major complexitat interpretativa, menor nombre de vendes. Un enregistrament interessant, en què la poca coneguda música d'Albinoni està en bones mans. ●
Joan V. Ballalta.

C. W. GLUCK: *Orfeo ed Euridice*

James Bowman, Lynne Dawson, Claron Mac Fadden
Cor de Cambra de Namur, la Grande Écurie et la Chambre du Roy
Dir. Jean-Claude Malgoire
Astrée Audivis. E 8538

Després d'un temps d'una certa pausa discogràfica, almenys, des de fa uns anys sembla tornar a reaparèixer el director d'orquestra francès Jean-Claude Mal-

goire amb la seva inseparable Grande Écurie et la Chambre du Roy, però amb una concepció estètica de la interpretació renovada. Malgrat que antigament aquest conjunt tenia el costum de fer les seves actuacions emprant vestuari d'època, a la filosofia de les seves interpretacions no es podia encaixar precisament el segell de "criteris històrics", ben al contrari.

En els últims anys, però, l'espectacular implantació d'aquesta estètica de la interpretació ha arribat al grup de Malgoire, que precisament no fa gaire temps va sorprendre el mercat discogràfic enregistrant una reconstrucció d'una òpera perduda d'Antonio Vivaldi, *Montezuma*, feta a partir del text original al qual es van adaptar diferents composicions del mateix Vivaldi sorgides d'altres fonts.

En l'*Orfeo ed Euridice*, Malgoire ens proposa la versió original en italià estrenada a Viena el 1762. L'enregistrament es va fer el mes de març de 1994 comptant amb la participació de James Bowman, Lynne Dawson i Claron Mac Fadden com a solistes i també amb el Cor de Cambra de Namur dirigit per Pierre Cao, prou conegut a Barcelona pels cursos que hi ha fet.

La Grande Écurie et la Chambre du Roy continua sense ser, malgrat la seva renovació, un grup de primeríssima qualitat. Malgrat la seva evident dignitat, a vegades es troba a faltar una certa solidesa i un "pèl" més de cura en alguns acabats, especialment en la seva afinació.

Quant als solistes, James Bowman, que manté una gran dignitat i *savoir faire*, sembla no fer tanta mostra d'aquell poder expressiu que tant l'havia caracteritzat en interpretacions anteriors. Lynne Dawson encaixa bé en el paper d'Euridice, malgrat que el seu *vibrato* no sorgeix d'una manera prou es-

pontània. Correcta, la participació de la soprano Claron Mac Fadden. Molt bé per a les intervencions del cor.

En general tenim la impressió que no es tracta d'una versió definitiva, o de referència, d'aquesta òpera, la més cèlebre del reformista C.W. Gluck. De fet, no hem d'oblidar, al seu favor, que es tracta d'un enregistrament en viu... i això sempre és un risc. ● J. V. B.

BRETON: *La Verbena de la Paloma*

Domingo, Bayo, Pierotti, Trò, Martín, Castejón, Baquerizo. Coro de la Comunidad de Madrid, Orquesta Sinfónica de Madrid.
Dir. Antoni Ros-Marbà.
Auvidis Valois V 4725
DDD

Tercera entrega de la sèrie de sarsueles enregistrades per Auvidis Valois, auspiciades per la Fundació Caja de Madrid. No s'ha abaixat el nivell de l'exigència i hi apareixen també noms estel·lars com a esquer de llançament internacional. Aquesta característica, comprensible des de criteris qualitatius i comercials, és, potser, l'únic retret que es pot fer a aquesta *Verbena* en la qual Domingo decanta la coralitat d'un sainet costumista cap al protagonisme del seu personatge, Julián, que compon amb un dramatisme una mica exagerat. María Bayo accepta sense problemes que el de Susana és un "paperet" i encaixa millor que ell en el conjunt.

Tot el repartiment canta o interpreta amb bon gust —que n'és, de difícil, fer amb propietat el Don Hilarión (Rafael Castejón) o la Señal Rita (excel·lent Raquel Pierotti)!— i el to animat que imprimeix Ros-Marbà al conjunt no pot

ser més encertat. És obvi que la idea és transcendir la carcassa localista del gènere *chico* sense incórrer en la seva dessubstanciació. La música (quaranta-cinc minuts) és francament saborosa, però en cap cas refinada ni pretén cap transcendència. I així s'ha d'enfocar si es vol dignificar malgrat que les gracies del text pesin com un llast. La masurca i l'havanera, les *coplas* i seguidilles prenen un relleu impensable en el teatre, on queden sovint marcades per intervencions actoral massa vulgars. Un valor afegit: el so de l'enregistrament és de gran nitidesa.

Després de les de Vives (*Doña Francisquita* i *Bohemios*), i a l'espera de l'exuberant *Luisa Fernanda* de Moreno Torroba, aquesta sarsuela del salmantí Tomás Bretón (1850-1923) comença a diversificar el tast —entre "comedia lírica, zarzuela grande, opereta, gènere chico, sainete"— que pugui fer del gènere una audiència culta i àmplia, d'aquí i de fora, que probablement el menysté i no l'identifica com a propi. ● X. Casanovas-Danés

"In memoriam" Pau Casals

Obres de Bach, Pau i Enric Casals, Cassadó, Cervelló, Falla, Fauré, Granados i Schubert.
Lluís Claret, violoncel.
Violoncel·listes de Barcelona. Seon-Hee Myong, piano.
Auvidis Valois V 4733
DDD

Amb concisió, Lluís Claret analitza el significat de la figura de Pau Casals, del seu propòsit innovador de "semblar natural" i de la seva "capacitat vital i joia comunicativa". Amb un grup de violoncel·listes vinculats a Barcelona, en-

tre els quals hi ha deixebles seus, Claret ha aplegat obres assimilables a la memòria de "Pau (Pablo)" Casals (sic). No hi manquen *El cant dels ocells* o la sardana *Sant Martí del Canigó*, tan relacionada amb Prada. Hi fan costat transcripcions cares al mestre: la del tercer moviment de la *Pastoral per a orgue*, BWV 590, de Bach, la de la cançó *Après un rêve* de Gabriel Fauré, la de *L'Abella* de Schubert. També les de l'intermedi de *Goyescas* de Granados i la *Nana* de Falla (pels violoncel·listes Cassadó i Maréchal, respectivament). I tres obres a ell dedicades: la contrapuntística *Suite en Re* per a violoncel, en quatre moviments, del seu germà Enric (austerament barroca, dolça en les citacions de l'oratori *El pessebre* i virtuosística en el seu final); els *Requiebros* (amb acompanyament de piano) de Gaspar Cassadó i el *Cant a Pau Casals* que Jordi Cervelló va compondre l'any 1992 a instància de Claret i que va ser estrenat per l'Olimpiada Cultural. És una obra que vessa inspiració, una obra còmoda de tocar i d'escoltar, una elegia que es mou entre el plany, la meditació i la paràfrasi de les *Suites* bachianes per a l'instrument. Justificaria el compacte, si aquest no fos ja desbordant d'atractius, oferir els finíssims *Requiebros* de Cassadó, deixeble de Casals durant sis anys.

La interpretació del conjunt instrumental és intensa i la col·laboració de la pianista coreana (formada a la Julliard) Seon-Hee Myong supera amb escreix els límits de la correcció, com correspon a la categoria de Claret. El fraseig d'aquest gran artista és d'un capteniment absolut, sense la menor concessió a l'efectisme i en permanent resolució de la dicotomia entre tensió expressiva i noblesa de sentiments. L'enregistrament es va fer al Centre Cultural de Terrassa. ● X.C.-D.

FALLA: *Noches en los jardines de España*

Obres per a piano.
Rafael Orozco, piano,
Joven Orquesta Nacional de España.
Dir. Edmon Colomer
Auvidis Valois V4724

Enregistrament molt recomanable que presenta l'obra més significativa per a piano de Manuel de Falla, certament restringida com a conjunt, però quinta essència en el context de la producció. No hi figuren transcripcions ni les obres primerenques d'inspiració encara postromàntica.

Pel que fa a les *Noches*, la coherència proverbial de Colomer apunta algunes de les lectures possibles, sense desfavorir el pianisme enèrgic d'Orozco. L'orientació no pretén resultar ni especialment poètica, ni impressionista, ni místicament sensual, ni misteriosa, ni, encara menys, romàntica. L'Orquestra sona amb una tensió convenient i una densitat una mica germànica, tot i que, de vegades, fa pensar en Debussy (final del "Generalife"/"La Mer"). Com era d'esperar, Orozco enfoca l'obra com un concert i la toca amb força i enorme projecció protagonista, però sense agressivitat.

A continuació, és un intèrpret ideal de la *Fantasia Bètica*, més sec que Alicia —una comparació difícil de defugir—, i atorga a l'obra ferrenys aires de tocata, fins i tot en l'intermedi i sense incidir massa en les seves arrels populars, tot i que l'evocació de la guitarra està plenament aconseguida. La interpretació de les *Cuatro piezas españolas* és realment suggestiva, i senyorívols, referencials, els *Hommages* —a Debussy i Dukas— que clouen el programa. És un enregistrament interessant, útil, a efectes de discoteca bàsica. L'enregistrament es va fer ara fa un any a l'Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat del Vallès. ● X.C.-D.

OBC

Orquestra simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya

50è.

*Aniversari
de l'Orquestra*

Març 1995

Concerts al Palau de la Música

directors:

ALEXANDER DMITRIEV; GILBERT VARGA; SALVADOR MAS

solistes:

TZIMON BARTO, *piano*; CHRISTIAN FLOREA, *violoncel*;

LENA LOOTENS, *soprano*

ORFEÓ CATALÀ (*dir.: Jordi Casas*)

autors:

BEETHOVEN, BENGUEREL, DVORÁK, GLINKA, MAHLER,
MOZART, SIBELIUS, STRAUSS, TOLDRÀ, Txaikovski

**Solistes de l'OBC al Saló de Cent
de l'Ajuntament de Barcelona**

JINDRICH BARDON, *violí*; ALAN BRANCH, *piano*;

RICARD CASERO, *trombó*; VINCENT ELLEGIER, *violoncel*;

PATRICK HOOPER, *piano*; GUILLEM LLOBELL, *contrabaix*;

FRANCISCA MENDOZA, *violí*; GHEORGHE MOTATU, *violoncel*;

LARRY PASSIN, *clarinet*; DOUGLAS PROSSER, *trompeta*;

MIQUEL SERRAHIMA, *viola*; JOZEF TOPORCER, *violí*

autors:

BOZZA, BISTCH, BRAHMS, DEFAYE, DVORÁK, CASTEREDE,
HINDEMITH, MILHAUD, ROSSINI

OBC

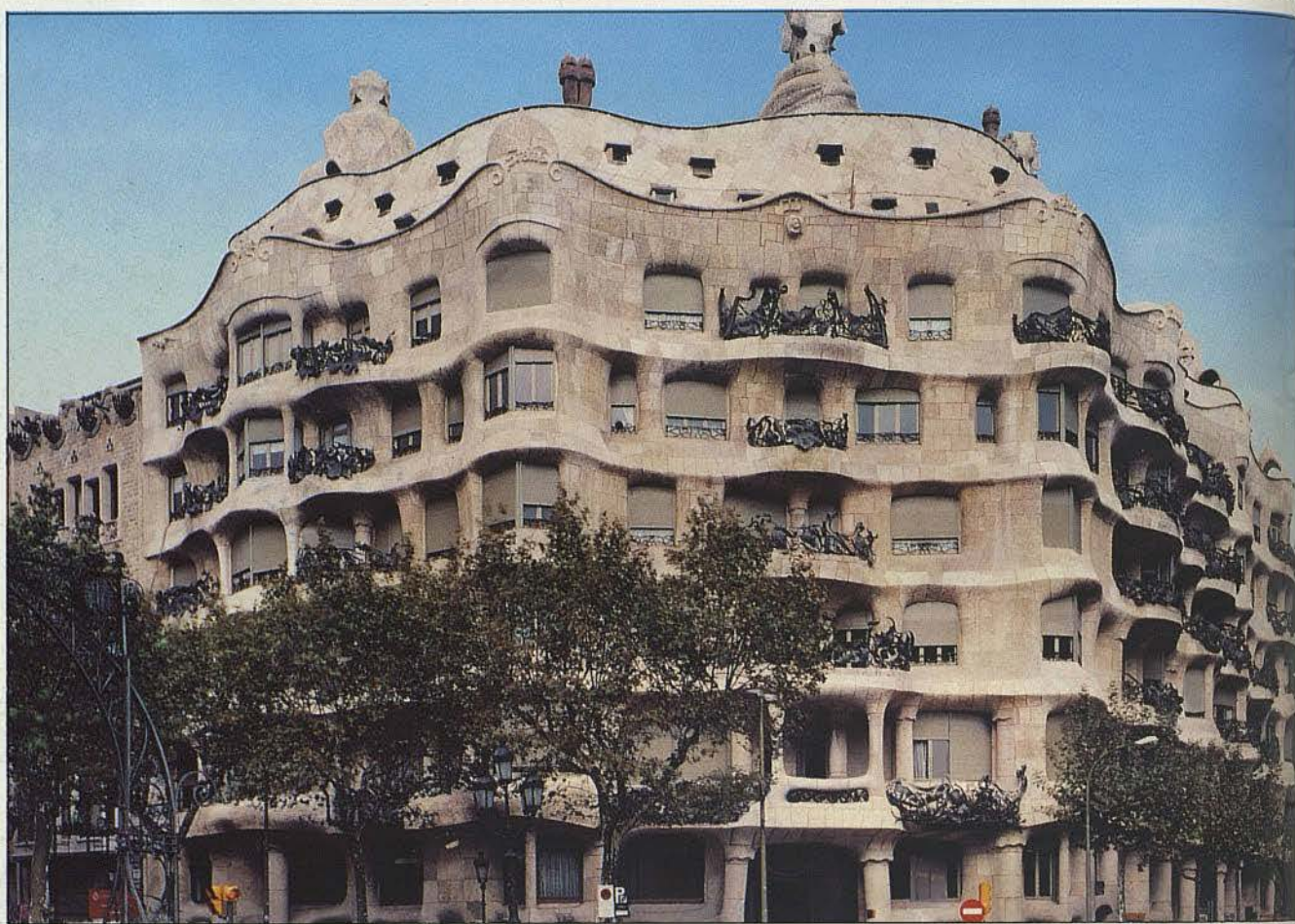
Venda anticipada de localitats i per telèfon: De dilluns a divendres,
de 10 a 21 h., i dissabtes, de 15 a 21 h., a les taquilles del Palau de
la Música (Sant Francesc de Paula, 2); Trucant a les taquilles del
Palau de la Música Catalana (Tel. 268 10 00)

Solistes de l'OBC. Veure cartellera. ENTRADA GRATUÏTA
Informació: Via Laietana, 41. • Tel.: 317 10 96

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Àrea de Cultura

Per fi, com el primer dia

L'any 1910 es va acabar de construir un dels edificis més singulars de Barcelona: la casa Milà o, com se la coneix popularment, La Pedrera, obra de l'arquitecte Antoni Gaudí.

Des d'aleshores han passat vuitanta anys. Ara, gràcies al patrocini de CAIXA DE CATALUNYA, en col·laboració amb altres organismes públics, se n'ha fet una fidel i acurada restauració, amb la qual cosa ha recuperat totalment el seu aspecte i bellesa inicials.

I ens ha quedat, per fi, com el primer dia. Perquè la Pedrera s'ho mereixia: perquè és un dels edificis més significatius del modernisme a Catalunya i de l'arquitectura mundial; i perquè ha estat declarat recentment Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Felicitats.

CAIXA DE CATALUNYA

